

ஸ்ரீ !
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி

[மூன்றாம் பாகம்]

ஸ்ரீபராசரபட்டர் வைபவம்

(திருத்தம்மியார் வைபவமும் அடங்கியது)

[ஸ்ரீபராசரபட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேசுர புரோஹித:]

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸூத: ஸ்ரீமான் ஸ்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே ||

[ஸ்ரீரங்கேசுரபட்டாருக்குப் புரோஹிதராய், ஸ்ரீவத்ஸாங்கரென்னும் கூரத்தாழ்வானின் குமாரராய், திருவுடையவரான ஸ்ரீபராசரபட்டார்யர் எனக்கு மிகுதியான நன்மையின் பொருட்டு ஆகட்டும்.]

எம்பெருமானுருடைய சிஷ்யர்களில் முதல்வரான கூரத்தாழ்வானும், அவருடைய தேவிகளான ஆண்டாளும், பரம விரகதர்களாய், விஹித விஷய நிவ்ருத்தியுடையவர்களாய் (பதி பத்நீஸம்மயோக்யம் அற்றவர்களாய்) வாழ்ந்து வந்தார்கள். மழைக்காலத்தில் ஒருநாள் நடுப்பகல் வரையில் பெருமழை பொழிந்தமையாலே ஆழ்வான் உபாதானத்திற்குச் செல்லமுடியவில்லை. மறுநாளைக்கென்று சேர்த்து வைக்கும் பழக்கமும் இல்லை. ஆகையால் எம்பெருமானுக்கு ஒரு பழத்தை அமுது செய்வித்துத் தீர்த்து ஸ்லீகாரம் செய்து, நம்பெருமானை ஸேவித்து, திருவாய் மொழியுநுஸந்தானமே தூரகமாக, பட்டினியோடே சயனித்துக் கொண்டார், கூரத்தாழ்வான். அப்போது நம்பெருமானுக்கு அரவணை ப்ரஸாதம் அமுது செய்து திருச்சின்னம் ஸேவிக்கும் ஒலி கேட்டது. அதுகேட்ட ஆண்டாள் “உம்முடைய புக்தர் பட்டினியே கிடக்க, நீர் என்ன குலாவிக்க குலாவி அமுது செய்தருளுகிறீர்?” என்று நினைத்தாள். அந்நினைவு பெரிப பெருமாள் திருவுள்ளத்திலே உறுத்தி, திண்ணையிலே தூங்கிக்கொண்டிருந்த உத்தமநம்பி கனவிலே எழுந்தருளி, “நம்பீ! ஆழ்வான் பட்டினி கிடக்கிறார்; நம் அரவணை ப்ரஸாதத்தை—சூத்ர சாமரங்கள், ஸகல வாக்யங்களோடு—பிரஸா வஹித்துக்கொண்டு போய்க்

கொடும்" என்று நியமித்தருளினார். நம்பியும் உடனே எழுந்தருந்து, அவ்வண்ணமே ஆழ்வான் திருமாளிகைக்கு அரவணையையக்கொண்டு சென்று "நம்பெருமாள் அனுப்பியிருக்கிறார்; அங்கேயும்" என்று சொல்ல, ஆழ்வான் அதை ஸீரஸா வஹித்துக்கொண்டு, தனக்கும் ஆண்டாளுக்குமாக இரண்டு திரணிகளை ஸ்லீகரித்து, எஞ்சியதை ஸ்ரீபுண்டாரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டார். ஆண்டாளைப்பார்த்து "நீ என்ன நினைத்தாய்?" என்று ஆழ்வான் கேட்க, அவளும் தன் நினைவைச் சொல்ல, "நீ இப்படி எண்ணலாமோ?" என்று வெறுத்து வார்த்தை சொன்ன ஆழ்வான் ப்ரஸாதத்தைத் தாமும் ஏற்றுக்கொண்டு, அவளுக்கும் அருளினார். புத்ர காமேஷ்டி யாகுத்திலுண்டான பாயஸத்திலுல் த்ஃரதத் சக்ரவர்த்திக்கு நான்கு குமாரர்கள் அவதரித்ததுபோலே, இவ்விரண்டு திரணிகளால் பூட்டரும் சீராமப்பிள்ளையும் அவதரித்தார்கள். பட்டர் மத்யம வயஸ்ஸிலேயே பரமபதித்து விட்டார் என்பதும், எம்பெருமானுக்குப் பிறகு த்ஃரதம் நிர்வஹித்து வந்தார் என்பதும் ப்ரஸித்தமானாகையாலே எம்பெருமானுக்கு சுமார் 90 வயஸ்ஸும் ஆழ்வானுக்கு சுமார் நூறு வயஸ்ஸும் நடக்கும்போதே, க்ருமிகண்டன் உபத்ஃரவத்துக்கு முன் பட்டர் அவதரித்திருக்கவேண்டும். வைகாசி அனுஷத்தில் பட்டர் அவதரித்தார் என்பது பூஹுக்ஃரந்தத் ஸித்தம். இவர் பிறந்தவுடன் இவருக்கு நாமகரணம் செய்வதற்காக எம்பெருமானார் குழந்தையை எம்பாரை எடுத்துவரச் சொல்ல, அவர் குழந்தையின் முகப்பொலிவைக் கண்டு ரணையாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்துவர, குழந்தையின் திருமுக ஒளியைக் கண்ட எம்பெருமானார் "எம்பாரே! த்வயம் பரமளியாநின்றது; என் செய்தீர்?" என்று கேட்க, "குழந்தைக்குக் காப்பாக த்வயாநுஸந்தாநம் செய்து வந்தேன்" என்று பதில் உரைத்தார் எம்பார். அதுகேட்ட எம்பெருமானார், "இக்குழந்தைக்குக் கர்த்தவ்யம்ஸமான மந்த்ரோபதேஃஸத்திற்கு முற்பட்ட நீரே இதற்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யும் ஆசார்யராகவும் ஆக்கடவீர்" என்று நியமித்துத் தம் கையாலே ஐம்படைத் தாலையையும் குழந்தைக்குச் சாத்தியருளி, ஆளவந்தாருடைய இரண்டாம் விருப்பத்தைத் தீர்ப்பதற்காக ஸ்ரீபராஸர புகுவான் திருநாமமாக, ஸ்ரீபராஸரப்பட்டர் என்று குழந்தைக்குத் திருநாமமிட்டார். ஸ்ரீபராஸரப்பட்டர் பூர்வியத்திலேயே அதிமேதாவிபாய் எம்பெருமானாராலும், நம்பெருமானாலும் ஸ்ரீரங்க நரச்சியாராலும் சீராட்டி வளர்க்கப்பட்டார். தம் புத்ரனாக அபிமானித்து, திருமணத்துண்

களிடையே தொடர்நிலிட்டு நம்பெருமாள் பட்டரை லாளனம் செய்தார் என்பது ப்ரஸித்தம். “ஸ்ரீரங்கராஜ கமலாபதுலாலி தத்வம்” என்று பட்டரும் இதை ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் அருளியிருக்கிறார். பட்டருக்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் என்னும் திருநாமமும் உண்டு என்பது அவர் அருளிய ஸஹஸ்ரநாம பூஷ்யத்திலிருந்து விளங்குகிறது.

பட்டர் சிறுவயஸ்ஸிலேயே மஹா மேதாவியாய் இருந்தார். “ஸர்வஜ்ஞபட்டன்” என்பவன் ஒருவன் விருதுகளை ஊதிக்கொண்டு பல்லக்கிலே சென்றான். அதைக்கண்ட சிறுவரான பட்டர் “உடையவர், ஆழ்வான், ஆண்டான், அருளாளப் பெருமாளெம் பெருமானார், எம்பார் முதலான பெரியவர்களிருக்கும்பத்தில் இவரைடா ‘ஸர்வஜ்ஞபட்டன்’ என்று விருதாதி வருகிறான்?” என்று, திருக்கையிலே புழுதியை அள்ளிக்கொண்டு அவனைப் பார்த்து, “நீ ஸர்வஜ்ஞனன்றோ, இது எத்தனை? சொல்லு” என்று கேட்டார். அவன் லஜைஜயடைந்து ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாமல் வாயடைத்துத் தலைகவிழ்த்து நின்றான். பட்டரும் அவனைப்பார்த்து, “கெடுவாய்! இது ஒரு ‘கைப்புழுதி’ என்று சொல்லி விருதாதிச் செல்லமுடியாமல் அறிவிலியாய் விட்டாயே; இனி உன்னுடைய விருதுகளையும் ஆடும்பூரங்களையும் கைவிடுவாய்” என்று கூறினார். அவனும் “இவர் யாருடைய குமாரர்?” என்று விசாரித்து, “ஆழ்வான் குமாரர்” என்று அங்குள்ளார் சொல்லக்கேட்டு, “பறப்பதன் குட்டி தவறுமோ?” என்று ஆஸ் சர்யப்பட்டு பட்டரைத் தன் பல்லக்கிலே வைத்துக்கொண்டு ஆழ்வான் திருமாளிகையிலே விட்டுச்சென்றான்—என்னும் செய்தி இளமையிலேயே இவருடைய மேதா விலாஸத்தைக் காட்டுகிறது. வேதாத்யயநம் செய்யும்போதும் ஏகசந்தை க்ரஹி யாய் இருந்தவர் இவர். எம்பார் இவருக்குப் பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்த ஆசாரியர். திருத்தகப்பனாரான ஆழ்வானும் எம்பாரும் இவருக்கு ஸகலார்த்தங்களையும் சொல்லிவைத்தார்கள். பெரிய பெருமாள் நியமனத்தாலே பெரியநம்பிகள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மன்னியம்மனை பட்டருக்கு மணம் செய்தார்கள். திவ்யப்ரபுத்த வ்யாக்யானங்களிலே ஆளவந்தார் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் நிர்வாஹங்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமானார் நிர்வாஹம் சிறப்புற்றிருக்கும். எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் காட்டிலும் பட்டர் நிர்வாஹம் சிறப்புற்றிருக்கும். பட்டர் நூர்வாஹத்திற்கு மேற்பட்ட நிர்வாஹம் இல்லை. இதை திவ்யப்ரபுத்த வ்யாக்யா

நங்கனில் பலவிடங்களில் காணலாம். தமக்கு முன்பே பரமபத்ய மடைந்த கூரத்தாழ்வானுக்கு பட்டரைக்கொண்டு ப்ரஹ்மமேத்ய ஸம்ஸ்காரம் செய்வித்தார் எம்பெருமானார். எம்பெருமானாராலே தமக்குப் பிறகு தூர்ஸந நிர்வாஹகராக நியமிக்கப்பட்டவர் பட்டர். ஸ்ரீரங்கநாதஸுவே முதன் முதலில் “வேதநாதாசார்யர்” என்னும் விருது கொடுக்கப்பட்டவர் பட்டர். எம்பெருமானார் நியமித்தபடி மைஸூர் ப்ராந்தத்திலே “வேதநாந்தி மாதுவாசார்யர்” என்னும் பெயர் கொண்ட அத்துவதி வித்துவானை (எம்பெருமானார் காலத்திற்குப் பிறகு) வெற்றிகொண்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸிக்ஷாமணியாக்கினார் பட்டர். இந்த வேதநாதியே பட்டரால் திருத்தப்பெற்ற பின்பு “நஞ்ஜீயர்” என்னும் திருநாமத்துடன் உத்தமஸ்ரமியாகி, பட்டரையல்லதறியாதவராய், திருவாய் மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி, மற்றும் பல திஷ்யப்ரபந்த்ய வ்யாக்யானங்களையும் செய்தருளினார்.

அக்காலத்தில் “வீரஸுந்தரப்ரஹ்மராயன்” என்பவன் பெரிய பெருமானுக்குத் திருமதிள் கட்டி வந்தான். அப்போது ஆழ்வானுடைய சிஷ்யரான பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானுடைய திருமாளிகை குறுக்கிட்டபடியால் அதை இடிக்க நினைத்தான் அவன். அப்போது பட்டர் “உம்முடைய திருமதிள் பெருமானுக்கு ரக்ஷகமன்று; இங்கிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய மங்குளாஸாஸனமே உண்மையான ரக்ஷகம். ஆகையால் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை கட்டுகிற இடத்தை ஒதுக்கித் திருமங்கையாழ்வார் திருமதிள் கட்டினாற்போலே, நீரும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகையை ஒதுக்கித் திருமதிள் கட்டும்” என்று அவனை நியமித்தார். அந்நியமனத்தை மீறித் திருமாளிகையை இடித்துத் திருமதிள் கட்டினான் வீரஸுந்தரன். இதனால் ஏற்பட்ட மனஸ்தாபத்தாலே பட்டர் சில வருஷங்கள் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது திருக்கோட்டியூர் எம்பெருமான் விஷயமாக “கேகாஷ்டநாதஸ்தவ” மும், நம்பெருமானைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆர்த்தியைத் தெரிவிக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதஸ்தோத்ரமும் பட்டர் அருளிச்செய்தார். வீரஸுந்தரன் மரணமடைந்தபிறகு பட்டர் ஸ்ரீரங்கத்திற்கு எழுந்தருளி, மறுபடியும் தூர்ஸநத்தை நிர்வாஹித்து வந்தார். திருத்தப்பெருமான கூரத்தாழ்வான் பரமபத்யநாதன் விஷயமாக ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவமும், விபுவங்கள் விஷயமாக அதிமாறுஷஸ்தவமும், அழகர், தேவப்பெருமான் விஷயமாக (முறையே) ஸுந்தரப்ரஹ்மஸ்தவமும், வரதராஜஸ்தவமும்

அருளியதுபோலே, ஸ்ரீரங்கராஜன் விஷயமாக ஸ்தவமருளாத குறைதீர, பெரியபெருமான் விஷயமாக இரு மதகங்கள் கொண்ட ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தையும், அவரது ஸ்ரீஸ்தவத்திற்கு விவரணமாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் விஷயமாக ஸ்ரீகுணரத்ந கோஸத்தையும், ரஹஸ்யத்ரய விவரணமாக அஷ்டஸ்லோகியையும், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம வ்யாக்யாநமான புகழ்வுக்குண தர்ப்பணத்தையும், தத்வவிசாரபரமான 'தத்வ ரத்னாகர'த்தையும், 'லக்ஷ்மீ கல்யாணம்' என்னும் காவியத்தையும், 'க்ரியா தீபம்' என்னும் நியக்ஷரந்தத்தையும், கைசிக புராணத்திற்கு மணிப்ரவாள நடை யில் வ்யாக்யாநத்தையும் அருளிச்செய்தார் பட்டர். இவற்றில் தத்வரத்நாகரமும், லக்ஷ்மீ கல்யாணமும் தவிர மற்றவைகள் இப்போதும் உள்ளன. இவர் இவற்றில் நிலைநாட்டிய தென்னா சார்ய ஸம்ப்ரதாயக் கொள்கைகளில் முக்கியமானவை பின்வரு மாறு :— (1) அஷ்டஸ்லோகியில் பிராட்டிக்கும், ப்ரபத்திக்கும் அநுபாயத்வம் முதலானவற்றை இவர் நிலைநாட்டியதையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை பரந்த ரஹஸ்யத்தில் விவரித்தருளினார். (2) ஸஹஸ்ரநாம புகழ்யத்தில் ஸம்ஸாரத்திற்கும், பரமபத்யத் திற்கும் இடைப்பட்ட இடமே தாழ்ந்த முக்தியான கைவல்யாநு புவழி செய்யும் இடம் என்று காட்டினார். (3) ஸஹஸ்ரநாம புகழ்யத்திலேயே புக்தி முதலான அரிய உபாயங்களால் ஸாதிக்கும் மோக்ஷத்தைத் திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் முதலான எளிய உபாயங்களாலும் ஸாதிக்கலாம் என நிலைநாட்டினார். (4) "அநுஸீகிஷி ரீகீவ க்ரீடஸி ஸ்ரீஸமஷம்" [ர. ஸ்த. 2-44] என்று பரம புருஷன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைப் பிராட்டி யின் திருமுன்பே செய்வதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகத் தோகையில் லாத பெண்மயிலின் முன்பு ஆண்மயில் தோகை விரித்தாடு வதைக் கூறுகையாலே, பிராட்டிக்கு ஜகத்ச்ரீரத்வமும், ஜகத் காரணத்வமும் அதனால் வரும் பரப்ரஹ்மத்வமும் கிடையாது என்று காட்டினார். மற்றும் பலவும் உண்டு.

"வீரஸிக்ஷாமணிப் பல்லவராயன்" என்னும் அரசன் "எனக் குத் உஞ்சமாய் இருப்பதொரு அர்த்தம் அருளிச்செய்ய வேணும்" என்று கேட்க, "கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்" என்று அருளினார் பட்டர். "கடற்கரை வெளியிலே உறங்கின கோடிக்கணக்கான வானரஸேனையைக் கையும் வில்லுமாக இருந்து ரக்ஷித்த பெருமாளே நமக்கு ரக்ஷகர்" என்று

கருத்து. “தீர்ப்புவநீரதேவராயன்” என்பவன் பட்டரை ஒரு நாள் தன் ஸைபுக்கு வந்துபோகச் சொல்ல, “பெருமாள் அஞ்சலென்ற கை மறுத்தாலும், அவர் வாசலொழிய வேறொரு வாசலிலே புகமாட்டேன்” என்று சொல்லியனுப்பினார் பட்டர். பட்டருடைய பெருமையைக் கண்ட அவர் திருத்தாயாரான ஆண்டாள் அவர் அறியாமல் அவருடைய ஸ்ரீபாதூர்த்துத்தை ஸ்லீகரித்தாள் என்று பூர்வ க்ரந்தங்கள் கூறும். பட்டர் நஞ்சீயருக்குப் பின்னான் அருளிச் செய்த ஆளுயிரப்படியைக் காலகோபம் ஸாதித்தார். பட்டர் அருமதியுடன் சிறிது விளக்கமாக நஞ்சீயர் ஒன்பதிருயிரப்படி வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்தார். மத்யம வயஸ்ஸிலேயே (கமார் 50 வயஸ்ஸாகும்போது) ஒரு கைகூத்துவாத்சியன்று கைவீகபுராணம் வாசித்தபிறகு நம்பெருமாள் மிகவும் பூரித்து “பட்டரே! உமக்கு மேலைவிடு தந்தோம்” என்று திருவுள்ளமாக, பட்டரும் “மஹாப்ரஸாதம்” என்று ஏற்றுக் கொண்டார். திருமானிகைக்கு வந்தவுடன் திருத்தாயாரான ஆண்டாளை ஸேவித்து நிற்க, “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று அவள் ஆசீர்வதிக்க, பட்டரும் “அம்மா அடியேன் வேண்டுவதே” என்று உகந்தருளினார். திருவரங்கத்திலுள்ளார் அனைவரும் திருமானிகையிலே அழுதுசெய்து பெருங்கூட்டமாக எழுந்தருளியிருக்க, அவர்களுக்குத் திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்யும்போது “அஞ்சிறைப்புள்ளதனிப்பாகன்” என்கிறவிடத்திலே “பறவையேறு பரம்பருடா! நியென்னைக் கைக்கொண்டின், பிறனியென்னுங்கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்” என்று இத்தை இரட்டித்து அநுஸந்தித்தருளித் திருக்கண்களை மலர விழித்துத் திருமேனியைச் சிவிர்ப்பித்துப் புன்முறுவல் செய்து, திருமுடியிலே அஞ்சலி செய்துகொண்டு அணியிலே சாய்ந்து நிற்கச்செய்தே, ஸீரகபாலம் வெடித்துத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளினார்.

“இன்னம் சிலநாள் இருந்தால் பரமபதூத்திற்குப் படிக்கட்டுக் கட்டிவிடுவேன்” என்று தம் திருவாக்காலே அருளிச்செய்த பட்டர் மத்யம வயஸ்ஸிலேயே பரமபதூத்தது நம் தெளர்ப்பாக்யமேயாகும். இவர் நஞ்சீயரைத் திருத்தியவகையும், இவருக்கும் நஞ்சீயருக்கும் நடந்த பரிமாற்றங்களும், வரவிருக்கும் நஞ்சீயர் வைபவத்திலே காணலாம்.

ஸ்ரீபராஸரபட்டர் வைபவம் முற்றிற்று.

ஐதிஹ்ய நிர்வாஹங்கள்

1. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : முதல் பாகம் பக்கம் 241 to 246 காண்க.

2. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : முதல் பாகம் பக்கம் 284, 285 காண்க.

3. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : முதல் பாகம் பக்கம் 324, 325 காண்க.

4. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : முதல் பாகம் பக்கம் 331, 332 காண்க.

5. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : இரண்டாம் பாகம் பக்கம் 55, 56 காண்க.

6. ஆறுயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவம் : அந்தரம் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்து முதலிகளுடனே பெருங்கூட்டத் திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருந்து துர்ஸநம் நிர்வஹித்தருளுகிற காலத்திலே, ஒரு தீர்த்தவாஸிப் ப்ராஹ்மணன் வந்து பட்டரை ஸேவித்து அவருடைய வேத்யாந்தோபந்யாஸ சாதுர்யத்தையும் கோஷ்டியின் வையுலத்தையுங்கண்டு நின்று 'பட்டரே! மேல்நாட்டில் வேத்யாந்தியென்று ஒரு பெரிய வித்வானிருக்கிறான்; அவனுடைய வித்யையும் கோஷ்டியும்போலே உமக்குமிருந்தது' என்ன, பட்டரும் ப்ராஹ்மணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டருளி, 'ஆமோ! அப்படியும் ஒரு வித்வானுண்டோ?' என்ன, 'உண்டு' என்று சொல்லி, அந்த ப்ராஹ்மணன் இங்கு நின்றும புறப்பட்டு மேல்நாட்டுக்குப்போய் வேத்யாந்தி கோஷ்டியிலே சென்று "வேத்யாந்திகளே! உம்முடைய வித்யைக்கும் கோஷ்டிக்கும் ஸத்ருஸராய் பட்டரென்பாரொருவர் இரண்டாற்றுக்கும் நடுவே எழுந்தருளியிருக்கிறார்" என்ன, வேத்யாந்திகளும் ப்ராஹ்மணனைப் பார்த்து 'ஆமோ! பட்டர் நமக்கு ஒத்த வித்வானோ?' என்ன, அவனும் பட்டர் உம்மிலும் அதிகர்' என்ன, அவனும், 'அவருக்கு எந்த ஸாஸ்த்ரம் போரும்?' என்ன, ப்ராஹ்மணனும் 'ஸுப்த தர்க்க ஸ்ரீவோத்தரமீமாம்ஸை தொடக்கமான ஸகல ஸாஸ்த்ரங் களும் பட்டருக்குப் போரும்' என்ன, வேத்யாந்தியும் இவன் சொன்னதைக்கேட்டு 'இவ்வித்யையிலே நமக்கு ஒருவரும் எதிரில்லையென்று ஷுட்துர்ஸநத்திற்கும் ஆருஸநமிட்டு அதன்மேலே உயரவிருந்தோம்; பட்டர் நம்மிலும் அதிகரென்று ப்ராஹ்மணன் சொன்னானே!' என்று அன்று தொடங்கித் திடுக்கிட்டிருந்தான்.

அவ்வளவிலே அந்த ப்ராஹ்மணன் அங்கு நின்றுப் புறப் பட்டுக் கோயிலுக்கு வந்து பட்டர் ஸந்நிதியிலே வந்து 'பட்டரே! உம்முடைய வைபவமெல்லாம் வேத்யாந்திக்குச் சொன்னேன்' என்ன, பட்டரும் ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து 'அவன் அதுக்கு என்ன சொன்னான்?' என்ன, அவனும் 'பட்டருக்கு எந்த ஸாஸ்த்ரம் போருமென்று கேட்டான்' என்ன, பட்டரும் 'ப்ராஹ்மண! அதுக்கு நீ வேத்யாந்திகளுக்கு என்ன சொன்னாய்?' என்ன, அவனும் 'பட்டருக்கு ஸப்ஸ்த்யாந்திகளும் பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளும் நன்றாகப் போருமென்று வேத்யாந்தியுடனே சொன்னேன்' என்ன, பட்டரும் அந்த ப்ராஹ்மணனைக் குறித்து 'தீர்த்தவாஸியாய் தேவஸங்களுக்கும் நடையாடி எல்லாருடைய வித்யா மாஹாத்மியங்களெல்லாம் அறிந்து நாக்ரிகளாயிருக்கிற நீ, நமக்குப் போருமெல்லாம் அறிந்து வேத்யாந்திக்குச் சொல்லாமல் கேவலம் வேத்யாந்த ஸாஸ்த்ரங்களே போருமென்று தப்பச்சொன்னாயே!' என்ன, ப்ராஹ்மணனும் பட்டரைக்குறித்து 'இந்த லோகத்திலே நடையாடுகிற ஸாஸ்த்ரமொழிய உமக்கு மற்ற எது போருமென்று வேத்யாந்திக்குச் சொல்லுவது?' என்ன, 'திருநெடுந்தாண்டகம் போருமென்று வேத்யாந்திக்குச் சொல்லா திருந்தாயே!' என்று வெறுத்து அருளிச்செய்துவிட, அவனும் மின்னையும் மேல் நாட்டுக்குப்போய் வேத்யாந்தியுடனே இச்செய்தியைச் சொல்ல, வேத்யாந்தியும் 'திருநெடுந்தாண்டகமென்கிற ஸப்ஸ்த்யாந்திக்குத்தானே அர்த்தமாகிறதில்லை; அவர் எப்படிப்பட்ட வித்யவானோ!' என்று விஸ்மயப்பட்டிருக்கச் செய்தே; பட்டரும் 'வேத்யாந்தியை நம்முடைய த்யாஸநத்திலே அந்தர்ப்பூதராய்ப்படி திருத்துமென்று உடையவர் நியமித்தருளினது அவஸ்யம் கர்த்தவ்யம்' என்று தம் திருவுள்ளத்திலே கொண்டு பெருமாள் ஸந்நிதியிலே சென்று ஸேவித்துநின்று 'நாயன்தே! மேல்நாட்டிலே வேத்யாந்தியென்று ஒரு பெரிய வித்யவானிருக்கிறான்; அவனைத் திருத்தி நம் த்யாஸநப்ரவர்த்தகனும்படி பண்ணவேண்டுமென்று அங்கேற விடை கொள்வதாக இராநின்றேன்; தேவரீர் அவனை நன்றாகத் திருத்தி ஸ்ரீராமாநுஜ ஸித்த்யாந்தத்திற்கு நீர்வாஹகனும்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்' என்று பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் 'அப்படியே யாகக்கடவன்; த்வரித்துப் போய்வாரும்' என்று திருவுள்ள முகந்து தீர்த்தும் திருமலை திருப்பரியட்டத்துடனே தம் குமாரரான வாசிதோன்ற அநேகம் திருவாபுரணம் திருப்பரியட்டம் நுருத்தகீழ்வாழ்பங்கோயும் தமக்கு உண்டான ஸகல பரிஜந பரிச்சுத்தங்களையும் கூட்டி, 'போம்' என்று விடை கொடுத்தருள;

பட்டரும் புறப்பட்டு மேல்நாட்டிலே எழுந்தருளிக் காவேரிக் கரையிலே சிறப்புத்தூரண்டையிலே நின்றருள, அநந்தாழ்வான் 'ஆழ்வான் குமாரர் பட்டர் எழுந்தருளினார்' என்று கேட்டுச் சடக் கெனப் புறப்பட்டு எழுந்தருளித் திருக்காவேரிக் கரையிலே பட்டரைக்கண்டு ஸேவித்து 'ஐயோ! ஸுகுமாரரான நீர், காடும் மலையுங் கடந்து இத்தனைதூரம் எழுந்தருளலாமோ?' என்ன, பட்டரும் திருவடிகளிலே விழுந்து அநந்தாழ்வானை ஸேவித்துத் 'உடையவர் மேல்நாட்டிலேபோய் வேதாந்தியைத் திருத்தி நமதுரீஸந ப்ரவர்த்தகராம்படி, பண்ணென்று நியமித்தருளினாரே; அப்படியே நம்பெருமானும் விடை ஸாதித்து அனுப்பியருளினார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அநந்தாழ்வானும் 'எங்கள் குடிக் கரசே! வாகும்' என்று பட்டரை எடுத்து அணைத்துக்கொண்டு போய்

யாதுவாஹ்ரேர் ஐக்யமிஷா யேஷாங்கேஷாஞ்ச வித்யதே |
தேஷாம் தேஸே யமபுடா: ந கச்சந்தி கத்யாத ||

[யாதவாதிக்குச் செல்லவேண்டும் என்னும் விருப்பம் எத் தனை தாழ்ந்தவர்களுக்கு ஏற்பட்டாலும், அவர்களிருக்குமிடத்தில் யமதூதர்கள் ஒரு போதும் செல்லார்கள்.] என்று யதுஸைல யியாஸை யாவர் சிலர்க்கு உண்டாயிருக்கும், அவர்கள் வளர்க்குந் தேயுத்தில் யமபுடர் மறந்தும் புகுரார்களென்றும்,

ஸஹஸ்ர ஸிக்ரஸ்ஸோயம் ஸாஷாச்சேஷாத்மகோ கிரி: |
வைகுண்டாத்மி யத்ராஹம் ரமயா ஸஹிதோ ரமே ||

[ஆயிரம் சிகரமுடைய இம்மலை நேரே ஆதிசேஷனின் உருவா கும். இங்கு ஸ்ரீதேவியுடன் கூடிநின்று வைகுண்டத்திற் காட்டி லும் இன்புறுகிறேன்.] என்று ஸஹஸ்ர ப்ரணாமண்ட்யஸமுடைய திருவநந்தாழ்வானவதாரமான யதுகிரி ஸிக்ரத்திலே ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களும் குன்றிலிட்ட விளக்காய் ப்ரகாசரிக்கும்படி பரமபத்யத்தையும் திருப்பாற்கடலையும் உபேக்ஷித்து *அரவிந்தப் பாவையுந் தானுமாய் *அல்லி மலர்மகள் போகமயக்குகளாய் நிற்க.

வைகுண்ட வாக்ஸிதஸ்ஸர்வே ஸேஷேஷோஸநாதய: !
திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மாநி ஸ்ரயந்தே யதுபு4த்யரே ||

[வைகுண்டத்தில் வாழும் சேஷன், விஷ்வக்ஸேனர் முதலான நித்யஸூரிகள், ஊர்வன நிற்பனவாக யாதவாத்ரியில் பிறப்பெடுத்துள்ளனர்.] என்று வைகுந்த நாட்டில் வாழும் ஸேனைமுதலியார் திருவந்தாழ்வான் முதலான நித்ய முக்தரெல்லாரும் திருநாடு *புல்லெழுந்து போம்படி குடிவாங்கி வந்து இஸ்ஸௌரீய்யஸௌலப்பியாநுபுவார்த்தமா கத் திர்யக்ஸ்தாவரஜந்மங்களைப் பரிக்ரஹித்து ஸுப்ரதிஷ்டிதராய் இங்கே வர்த்திக்கிருக்கின்றும் சொல்லும்படியான வைபுவத்தையுடைய யாத்வாத்ரியையக்கிட்டி சேதன் பாத்யபீடத்திலே ஏறும் பூரவணகொண்டு செம்பொன் யதுக்கிரியேறித் திருக்கல்யாண ஸரஸ்ஸைக்கிட்டி,

காலே காலே ச ஸேவந்தாம் கல்யாணீதீர்த்தமத்ஸுபுதம் |
யத்ர தீர்த்தே நமஜ்ஜந்தோ யதயஸ் ஸம்ஸீதவ்ரதா: ||
உந்மஜ்ஜந்தி புவாம்பேயாதி கல்லோலகலஹாந்தராத் |
புஷ்கரே ந ததா ப்ரீதீர் ந கங்காயாம் ந யாமுநே ||
யதா கல்யாண தீர்த்தஸ்ய தீர்த்தே கல்யாணசேதஸாம் |
தீர்த்தே தத்ராமலே ஸநாத்வா முச்யந்தே ஸர்வகிலிபிஷை: ||
நாஸ்திகஸ்ச க்ருதக்ஷுநஸ்ச பரீவாத்ஸ பரோபி ச |
பரப்ரஸம்ஸாநிஷ்டுஸ்ச ஸ்வப்ரஸம்ஸா பராயண: ||
யஜ்ஞவிக்ஷுநகரஸ்சைவ வேதாத்த்யயநதாஸுஷக: |
பரதாராநுரக்தஸ்ச பாகயேதுகரோபி ச ||
பரத்ஸரவ்யாபஹாரீ ச பாஷண்டாக்ஷமதத்பர: |
ஸூத்ஸராந்ந பக்ஷகஸ்சைவ ஸ்வாதீநாமுபலாஸக: ||
தூர்மவிக்ரயஸீலஸ்ச ஸ்ராத்த்யுபக்ஷ க்ஷாமயாஜக: |
தேவதாத்ஸரவ்யஹாரீ ச தூர்ப்படும்புஸமந்வித: ||
குவாம் க்லேஸகரஸ்சாபி ப்ஸராஹ்மணாஞ்ச நிந்தக: |
விஷ்ணுபுக்தி விக்ரதீ ச வ்ருஷீபதிரேவ ச ||

[யாதொரு தீர்த்தத்தில் மூழ்குவதால், நல்விருதமுடைய யதிகள் ஸம்ஸாரக் கடலின் அலையெறிதலினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிறார்களோ, ஆச்சர்யமான அந்தக் கல்யாணி தீர்த்தத்தை எல்லாக் காலத்திலும் (அனைவரும்) குடைந்தாடுவார்களாக, நன்னெஞ்சினர்க்குக் கல்யாணி தீர்த்தத்திற் போலே புஷ்கரத்திலோ கங்கையிலோ யமுநா தீர்த்தத்திலோ ப்ரீதி ஏற்படுவதில்லை. நாஸ்திகன், செய்நன்றி கொன்றவன், பிறரைப் பழிப்பதையே தொழிலாக உடையோன், பிறரைப் புகழ்வதிலேயே ஊன்றியிருப்பவன், தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டே யிருப்பவன், யாகத்துக்கு இடையூறு செய்பவன், வேதமோது

வதைப் பழிப்பவன், பிறன்மனை நயப்பவன். விருந்தாளிக்குத் தாழ்ந்த உணவளிப்பவன், பிறர்பொருளைக் கவர்வவன், பாஷண்டுகூழத்தில் ஈடுபடுபவன், சூத்திரனின் அன்னத்தைப் புசிப்பவன், நாய் முதலானவற்றைக் கொஞ்சுபவன், தீர்மத்தை விடைக்கு விற்கும் இயல்வினன், மராத்ருங்குளில் புசிப்பதையே போதுபோக்காகக் கொண்டவன், கிராம புரோகிதன், தெய்வத்தின் சொத்தைக் கவர்வவன், கர்வமும், ஆடம்பரமும் உள்ளவன், பசுக்களை ஹிம்ஸிப்பவன், அத்தணர்களை நிந்திப்பவன், விஷ்ணு பக்தியைத் தடுப்பவன், சூத்ரஸ்திரியை மணப்பவன் ஆகிய அனைவரும் குற்றமற்ற அந்தத் தீர்த்தத்தில் குளித்து எல்லாப் பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறார்கள்] என்று இப்படிப்பட்டிருக்கிறவர்களுடையபாவங்களைப்போக்கவல்ல திருக்கல்யாணயிலே நீராடிக் கேசவாதிசயான பன்னிரண்டு திருநாமஞ் சாத்தியருளி எழுந்தருள். அங்கிருந்த ஐம்பத்திருவர் முதலான அனைவரும் ஸட்கோபன் முன்னிதியாக வந்து எதிர்கொள்ள, பட்டரும் ஸாஷ்டாங்கமாக ஸேவித்து திவ்யநகூரிக்குள்ளே யெழுந்தருளிச் சதுரானந்த கோபுரத்தை அஞ்ஜலித்து உள்ளே புருந்து, ஸ்ரீபுலிபீடத்தருகே தானூத் தடக்கையும் கூப்பித்தண்டன் ஸமர்ப்பித்து உடையவர் ஸந்நிதிக்கு எழுந்தருளி “யோ நித்யம்” என்று தொடங்கி, “ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ ஸரணம் ப்ரபத்யே” [எவரொருவர் அச்யுதனுடைய திருவடித் தாமரையிணையாகிற பொன்னில் பேராசையாலே, மற்ற பொருள்களைப் புல்லென மதித்தாரோ, என்னுடைய ஆசார்யராய், ஜ்ஞாநாதிசூன பூர்ணராய் கருணைக்கோர் கடலான அத்தகைய ராமாநுஜருடைய திருவடிகளை ஸரணமடைகிறேன்.] என்று ஸேவித்து ராமாநுஜதிசுவாகரையுந் திருவடித்தொழுது வாழ்த்தித் தீர்த்தப் ப்ரஸாதங்களும்கொண்டு அவர் புருஷகாரமாக ப்ரதக்ஷணமாக எழுந்தருளி,

பஸ்சாதபி விமாநஸ்ய ப்ராகாராத்ரமத்யத: |

ஸுதர்ஸநஞ்ச லக்ஷ்மீஸ்ச வர்த்தேதே ஸர்வகாமதே ||

[விமானத்தின் பின்புறத்திலும், மற்றொரு பிராகாரத்தின் நடுவிலும் திருவாழியாழ்வானும், யதுகிரி நாச்சியாரும் எல்லா விருப்பங்களையும் அளிப்பவர்களாய் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள்.] என்று சொல்லப்பட்ட திருவாழியாழ்வானையும் யதுகிரிநாச்சியாரையும் ஸேவித்து, ஆநந்தமயமான திவ்யவிமாநத்தையும் தொழுது, உள்ளே எழுந்தருளி ஸாஷ்டாங்கமாக ஸேவித்து நம்மாழ்வாரையும் திருமங்கையாழ்வாரையும்

ஸேவித்து, செல்வப்பிள்ளையையும் திருவடித் தொழுது அவ்
 விஃகுறவ ஸௌந்தர்யத்திலே ஆழங்கால்பட்டு நிற்க. செல்வப்
 பிள்ளையும் உகந்து தீர்த்தும் திருமாலை ஸட்கோபன் ப்ரஸாதித்
 தருளப் பெற்றுப் புறப்பட்டு, ஸேனை முதலியாரையும் திருவடித்
 தொழுது, சண்டப்ரசண்டர்களுள் த்வார பாலகர்கள நுமதி
 கொண்டு உள்ளே சென்று திருப்பல்லாண்டை அநுஸந்தித்துத்
 திருநாராயணப் பெருமானைப் பாத்தாதிகேஸாந்தமாக ஸேவித்து
 அஞ்ஜலித்து நிற்க, திருநாராயணரும் மிகவும் உகப்போடே
 பட்டருக்குத் திருமாலை திருப்பரியட்டம் தீர்த்தும் ஸட்கோபனும்
 ப்ரஸாதித்து விடைகொடுத்தருள. பட்டரும் அநந்தாழ்வானு
 டனே புறப்பட்டு எழுந்தருளி, வேத்யாந்திகளிருக்கிற ஊர்
 ஆஸந்தமானவாறே. 'ஆழ்வான் குமாரர் பட்டர் வந்தார். அணி
 யரங்கன் குமாரர் பட்டர் வந்தார். வேத்யாந்தாசார்ய பட்டர்
 வந்தார். வேதியர்கள் தனித்தலைவர் வந்தார். ஸ்ரீபராசர பட்டர்
 வந்தார். பரவாதிமத்யஹஸ்தி பஞ்சாநநர் வந்தார்' என்று பல
 திருச்சின்னம் பணிமாறுகை முதலான தூர்ய கோஷத்துடனே
 பெருந்திரளாக மஹாஸம்ப்ரமத்துடனே ஸர்வாப்யாணந்நாஸ்ய,
 சூத்ரசாமரதாலவ்ருந்தாதிசுகள் ஸேவிக்க மணிப்பல்லக்கிலே
 எழுந்தருளாநிற்க, அவ்வளவிலே இரண்டு ப்ரஹ்மணர்கள்
 எதிரே வந்துபட்டரைப் பார்த்து 'நீர் ஆர்? அநேகம் ஸம்ப்ரமத்
 துடனே வந்தீர்; எங்கேற எழுந்தருளுகிறீர்?' என்று கேட்க,
 பட்டரும், 'நாம் ஸ்ரீரங்கராஜபட்டர்; வேத்யாந்திகளுடனே தர்க்
 கிக்கப் போகிறோம்; என்ன, அந்த ப்ரஹ்மணர்கள் சொன்ன
 படி :— "நீர் இப்படி ஸம்ப்ரமத்துடனே எழுந்தருளினால்,
 வேத்யாந்திகளை உமக்குக் காணப்போகாது காணும்; அவர்
 க்ஞ்ருஹத்துக்குள்ளே இருந்துவிடுவர்; அவருடைய ஸேஷ்ய ப்ரஸேஷ்
 யர்கள் தலைவாசலிலேயிருந்து வந்த வித்வான்களுடனே நாலாறு
 மாஸம் தர்க்கித்து அவர்களை உள்ளே புகுரவொட்டாதே புறம்பே
 தள்ளிவிடுவர்கள்' என்ன, பட்டரும் அந்த ப்ரஹ்மணரைப்
 பார்த்து 'ஆகில் நாம் நேரேசென்று அவர் க்ஞ்ருஹத்திலே புகுந்து
 வேத்யாந்திகளைக் காணும் விரகு என்?' என்று கேட்டருள,
 அவர்கள் சொன்னபடி :— வேத்யாந்திகள் தநவாலுகையாலே
 அவாரியாக ப்ரஹ்மணருக்கு ஸத்ரப்யோஜநமிடுவர்; அந்த ஸத்ர
 ப்யுக்ஞ்ரஹ்மணரோடே கலசி அவர்கள் வேஷத்தையும் தரித்துக்
 கொண்டு உள்ளே சென்றால் புஜிக்க வருகிற ப்ரஹ்மணரை
 நிரிஷித்திருப்பர்; அங்கே வேத்யாந்திகளைக் காணலாம்; ஆகை

யாலே உம்முடைய ஸம்பூரணங்களை யெல்லாம் இங்கே நிறுத்தி நிரோருவருமே ஸத்ராஸிகளுடனே உள்ளே எழுந்தருளும்' என்று சொல்லிப்போனார்கள்.

அநந்தரம் பட்டரும், 'இவர்கள் சொன்னது கார்யமாம்' என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தம்முடைய அனைத்துப் பரிகரத்தையும் ஊருக்குத் தூரத்திலே நிறுத்தி, தாம் சாத்தியிருந்த ஸத்ராபுரணங்களையும் களைந்து வைத்து ஒரு அரசிலைக் கல்லையைக் குத்தியிருக்கிக் கொண்டு காவிவேஷ்டியும் தூரித்து ஒரு கமண்டலமும் கையில் தூக்கிக்கொண்டு அநந்தாழ்வானும் தாமுமாய் ஸத்ராஸிகளுடனே கூடிக் காப்பபண்ய வேஷத்துடனே உள்ளே எழுந்தருள, வேதூர்திகளும் ப்ராஹ்மணர் புஜிக்கையைப் பார்த்துக்கொண்டு ஒரு மண்டபத்திலே ஆறு ஆஸநமிட்டு அதன் மேலே பெரிய மதிப்புடனே இராநிற்க, ப்ராஹ்மணரெல்லாரும் ஸத்ராஸியிலே புகுர, பட்டர் அங்கே எழுந்தருளாமல் வேதூர்திகளை நோக்கி எழுந்தருள, வேதூர்திகளும் "பிள்ளாய்! இங்கு ஏன் வருகிறீர்"? என்ன, பட்டரும் 'பிடிசைக்கு வருகிறேன்' என்ன, 'எல்லாரும் புஜிக்கிறவிலடத்திலே போகீர் பிடிசைக்கு' என்ன, பட்டரும் 'எனக்குச் சோற்றுபிடிசையன்று' என்ன, வேதூர்திகளும் 'இவர் ஸத்ராஸியானாலும் கிஞ்சித் வித்வானாகக் கூடும்' என்று விசாரித்து 'காபிடிசை?' என்ன, பட்டரும் "தர்க்கபிடிசை" என்ன, வேதூர்திகள் இத்தைக்கேட்டுத் திருக்கிட்டு, 'முன்னே தீர்த்தது வாஸி ப்ராஹ்மணன் வந்து நமக்குச் சொன்ன பட்டரல்லது நம் முன்னே வந்து கூசாமல் நின்று தர்க்கபிடிசையென்று கேட்க வல்லவர் இந்த லோகத்திலொருவருமில்லை; வேஷம் காப்பபண்ய மாயிருந்ததேயாகிலும் இவர் பட்டராகவேணும்' என்று நிர்ஸயித்து, 'நம்மைத் தர்க்கபிடிசை கேட்டீர்; நீர் பட்டரோ' என்ன, இவரும் 'ஆம்' என்று கமண்டலம் கல்லை காவி வேஷ்டி இவற்றையெல்லாம் சுருட்டியெறிந்து எழுந்தருளியிருந்து மஹாவேகமாக உபந்யஸிக்க, அவ்வளவிலே வேதூர்திகளும் பட்டர் வைபவங்கேட்டிருந்தும் 'இவர் வித்யாமாஹாத்மயம் காணவேணும்' என்று இவருடனே தர்க்கிக்க, இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் மத்தவாரணம் பிணங்குமாபோலே தர்க்கிக்க, இவ்வனே ஒன்பது நாள் சென்ற பின்பு பத்தாம் நாள் பட்டர் தர்க்கிக்கச் செய்தே மாயினித் தூர்த்ததை மததூரவாகக்கூண்டித்து விஸிஷ்டாத்துவைதபரமாக உபந்யஸிக்க, இதைக்கண்ட வேதூர்திகள் எழுந்திருந்து நின்று நடுங்கி விவென்றுஞ் சொல்லாதே 'மறுஷ்யமா த்ரமே யென்றிருத்

தேன்; நம்பெருமானென்ன நீரென்ன பேதுமில்லை; உறக்கும் பெருமாள் அவர், உலகவும் பெருமாள் நீர்; ஆனபின்பு வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லக் கூடாது' என்று அரைகுலையத் தலைகுலையவந்து பட்டர் திருவடிகளிலே அடைவுகெட விழுந்து ஸேவித்து 'அடியேனை இரங்கியருளவேணும்' என்று மிகவும் அநுவர்த்திக்க, பட்டரும், தாம் எழுந்தருளின கார்யம் அதிசூகரமாகப் பழைத்தவாரே, மிகவுந் திருவுள்ளமுகந்தருளி வேதூர்திகளை அங்கீகரித்தருளி, அவருக்கு

அர்த்த பஞ்சகதவஜ்ஞா: பஞ்சஸம்ஸ்காரஸம்ஸ்க்ருதா: |
ஆகாரத்ரயஸம்பந்தா மஹாபாகுவதாஸ் ஸம்ருதா: ||

[(ப்ராப்யஸ்வரூபம் முதலிய) அர்த்த பஞ்சகத்தின் ஐத்துவத்தை அறிந்தவர்களாய், (தாபம் முதலிய) பஞ்சஸம்ஸ்காரத்தாஸ் ஸம்ஸ்கரிக்கப் பெற்றவர்களாய், (அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்ய ஸரணத்வம்; அநந்யபோக்யத்வம் என்னும்) மூன்று தன்மைகளை உடையவர்கள் மஹாபாகவதர்கள் என்பனபடுகின்றனர்.] என்று சொல்லப்பட்ட தாபபுண்டராதி பஞ்சஸம்ஸ்காரங்களையும் ப்ரஸாதித்து அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந்தையுமுண்டாக்கி, ஆகாரத்ரயஸம்பந்த ரான மஹாபாகவதோத்தமராக்கி விஸேஷகடாக்ஷஞ் செய்தருளி, 'வேதூர்திகளே! நீர் ஸர்வஜ்ஞராயிருந்தீர்; ஆகையாலே, நாம் உமக்குப் பரக்கச் சொல்லவாதொன்றுமில்லை; விஸேஷ்டாத் துவைதமே பொருள்; நீர் மாயாவாதூர்தியை ஸவாஸநமாக த்ய ஜித்து, ஸ்ரிய:பதியைப்பற்றி ஸ்ரீராமாநுஜ எதித்தூர்த்தத்தையே நிர்வஹித்துப்போரும், என்று அருளிச்செய்து, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல் நாலாயிரமும் ஒதும்படி நியமித்தருளி, 'இனி நாம் நம்பெருமானை ஸேவிக்கப் போகிறோம்' என்று உத்யோகித்துப் புறப்பட்டவளவிலே, ஊருக்குப் புறம்பே நிறுத்தின அனைத்துப் பரிகரமும் ஊரிலே வந்து அவர்கள் மஹாஸம்பூரமத்து டனே பட்டரைச் சூழ்ந்து ஸேவித்து மணிப் பலக்கிலேயேற்றி உபய சாமர தாலவ்ருந்தாதிக்கள் பரிமாற, ஸகலவாத்யங் களும் முழங்க, திருச்சின்னம் பணிமாறிப் புறப்படக்கண்டு, வேதூர்திகள் பட்டருடைய பெருமையையும் ஸம்பத்தையும் நன்ருக்கக் கண் குளர் நோக்கி "இந்த ஸ்ரீமான் இத்தனைதூரம் காடும் மலையும் கஷ்டமும் கடந்து எழுந்தருளி, நித்யஸம்ஸாரிகளிலுந் கடைகெட்டு மருஷாவாதியாயிருந்த அடியேனுடைய துரீகதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்தருளுவதே!" என்று மிகவும் வித்தூராய்,

கண்ணும் கண்ணீருமாய்க் கொண்டு பட்டர் திருவடிகளிலே விழுந்து க்லேஸித்து “பெரியபெருமாள் தாமான தன்மையாய் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யாதிசுனையுடையராய் எழுந்தருளின தேவரீர் “அநாத்ரு காலம் தப்பித்திரிந்து அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கைக்கும் எட்டாதபடி கைகழித்துபோன இவ்வாத்மா இன்னுந் தப்பிப்போம்” என்று திருவுள்ளம்பற்றியருளின. இப்படி அதி கார்ப்பண்யமாயிருப்பதொரு வேஷத்தையும் தூரித்துக்கொண்டு ஸத்தராமிகளுடனே கூட எழுந்தருளின, அதிதூர்ம நியான அடியேனை அங்கீகரித்தருளின அந்த வேஷத்தை நினைத்தால் அடியேனுக்குப் பொறுக்கப்போகிறதில்லை” என்று சொல்லி வாய் விட்டழுது கொண்டு திருவடிகளிலே விழுந்துகிடக்க, பட்டரும் வேதூர்த்திகளை முடிபிடித்தெடுத்து நிறுத்தித் தேற்றி ‘நீர் இங்கே ததீயாராத்ருநைகபரராய் ஸுகுமேயிரும்’ என்று அருளிச்செய்து கோயிலை நோக்கிப் புறப்பட்டு எழுந்தருளாநிற்க. ‘மின்னுமா முகில்மேவு தண்டிருவேங்கடம்’ என்கிறபடியே அம்புதூரகும்பி யதுபூதூரஸுருங்குநிலயனான நரஸிம்ஹதிவ்யவிமானம் தூரத் திலே தோன்றக்கண்டு அஞ்ஜலித்துப் பிள்ளையும் திருநாராயண புரம் வழியாக எழுந்தருளின, அந்தாழ்வான் முன்னிலையாக நய நம் நாரஸிம்ஹம் க்ருபிபரிபுருடஸ்தூநம் ஸீதாரண்யம் ஜ்ஞா நஸுவத்தமாசிற பஞ்சபூகுவத ஸ்தூலம் ஸ்வேதம்ருத் பரிதூந சிலை ஆகிற ஸப்தக்ஷேத்ரங்கனையும், வேதபுஷ்கரிணி தீர்ப்பு தீர்த்தம் பலாஸதீர்த்தம் பத்மதீர்த்தம் யாதுவ மஹாநதி வைகுண்டை க்ருங்கூர தீர்த்தம் நாராயண தீர்த்தம் மைத்ரேய குண்டை தீர்த்தங்கனையும் ஸேவித்து அவகூடாஹித்து, இவற்றின் மத்யகதமான திருக்கல்யாணியிலே நீராடி, கேஸவாதிக்ஷுவாத்ரு ஸோர்த்துவ புண்ட்ரதூரராய் முன்புபோலே ஸேவாக்ரமத்தப்பா மல் ஸேவித்துத் தீர்த்தப்ப்ரஸாத்ருங்கனும் பெற்றுப் புறப்பட்டுத் திருமலையிறங்கி எழுந்தருளின, சிறப்புத்தூரிலே அந்தாழ்வானை நிறுத்தி, பயணகூதியிலே த்வரித்துக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளின, திருக்காவேரியிலே நீராடியருளின த்ஷுவாத்ருஸோர்த்துவபுண்ட்ரதூர ராய், ஸகலபரிஜதபரிச்சுத்தங்களுடே “வேதூர்த்தாசார்ய பட்டர் வந்தார். வேதூர்த்திகளைவென்ற விரகர் வந்தார்” என்று திருச் சின்னம் பணிமாற, அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியார் எதிர் கொள்ள எழுந்தருளின, ஸேவாக்ரமத் தப்பாமல் ஸேவித்துக் கொண்டு உள்ளே புகுந்து மாயோனை மணத்துணைப்பறி நின்று வாயார வாழ்த்தி நிற்க, பெருமானும் பெரிய ரீதியோடே திரு மலை திருப்பரியட்டம் தீர்த்தம் “பட்டர்”காபனும் ப்ரஸாத்ருத்துத்

திருமானிகையிலே போக விட்டருள், பட்டமும் தம் திருமானிகையிலே எழுந்தருளி, அங்கே ஆண்டாளை ஸேவித்து ஸூபாதத்து முதலிகளுக்கு தூர்மநார்த்தம் நிர்வஹித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அநந்தரம், அங்கே கங்கோரையிலே வேதாந்திகள் திருமாலடியார்களைப் பூசித்துக்கொண்டிருக்கும் நாளிலே இரண்டு ஸூவைஷ்ணவர்கள் இளைத்து வேதாந்திகள் திருமானிகைக்கு எழுந்தருளி 'ஷு'த்து நஸ்யா நின்று' என்று அமுது செய்யத் தேட, வேதாந்திகள் தேவிகளிருவரும் பார்த்து 'உங்கள் வேதாந்திகள் தீர்த்தமாடப் போனா; இங்கு ஒன்றுமில்லை; நீங்கள் அங்கேறப் போங்கோள்' என்று சொல்லி உதாஸீநம் பண்ணிவிட, அந்த ஸூவைஷ்ணவர்களும் வேதாந்திகள் பக்கல் சென்று இத்தை அறிவிக்க; அவரும் அதுகேட்டு அநுதபித்துத் தம் திருமானிகையிலே எழுந்தருளித் தேவிகளிருவரையுஞ்சீறி அப்போதே புறப்பட்டுக் கோயிலுக்கு எழுந்தருளத் தேட, அங்குள்ளவர்கள் வேதாந்திகளைப் போகவொண்ணாதென்றுதகைய. இவரும் தமக்கு நிர்வதிகதநமுண்டாகையாலே அதை மூன்று அம்ஸமாகப் பிரித்து இரண்டு தேவிகளுக்கும் இரண்டு அம்ஸம் கொடுத்து மற்றையமத்தை ஸ்வாசார்யருக்காக எடுப்பித்துக் கொண்டு அத்தேவதையும் ஸவாஸநமாகவிட்டு, 'இல்லற மல்லேல் துறவறம்' என்று 'அதிதிஸுத்தார யோக்யையல்லாத பார்யையை த்யஜித்து ஸந்யஸிடுக்கக்கடவன்' என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே ஸர்வஸங்குபரித்யாகு பூர்வகமாக அங்கே ஸந்யஸித்தருளிக் கோயிலை நோக்கி எழுந்தருளா நிற்கச் செய்தே திருக்காவேரிக் கரையிலுள்ள சிறப்புத் துரிலே அநந்தாழ்வானைக் கண்டு ஸேவித்து நிற்க, அநந்தாழ்வானும் 'வாரீர் வேதாந்திகளே! ஸுகுமாரரான நீர் இங்ஙனே செய்யலாமோ? வேர்த்தபோது நீராடிப் பசித்தபோது அமுது செய்து பட்டர் திருவடிகளே ஸரணமென்றிருந்தால், உம்மைப் பரமபதத்தினின்றும் தள்ளிவிடுவாருண்டோ? இனியென்! திருமந்தரத்திலே பிறந்து துவயத்திலே வளர்ந்து துவயைகநிஷ்டராவீர்' என்று ஆஸீர்வதித்து, 'போம்' என்று விட்டார்; அதாவது திருமந்தரம் ஆத்மஸ்வரூப பரமாகையாலே ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநோத்பத்தியாகீற ஆபிஜாத்யமுண்டாய், துவயத்திலும் ஸூம்சச்யுத்தோக்தமான பெரிய பிராட்டியார் புருஷகாரத்தாலே வர்த்தமானார்த்தத்திலே வர்த்தித்து, உத்தரவாக்யோக்தங்களைப் பற்றக் கைங்கர்யைக நிஷ்டராவீரென்று சொன்னபடி.

வேதாந்திகளும் பயணகூதியிலே போய்க் கோயிலிலே எழுந்தருளி பட்டர் திருவடிகளிலே ஸேவித்து, தாம் கொண்டு வந்த துடிந்ததைத் தம்மதென்கிற அபிமானத்தை விட்டு பட்டருக்கு இஷ்ட விநியோகாரஹமாம்படி அவர் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்து நிர்மமராய் நிற்க, அவ்வளவிலே பட்டரும் மிகவும் உகந்தருளி 'நம்முடைய சீயர் வந்தார்' என்று வாரியெடுத்துக் கட்டிக் கொண்டருளி. ஒரு க்ஷணமும் பிரியாமல் தம்முடைய ஸந்நிதியிலே வைத்துக் கொண்டு ஸகலார்த்தங்களையும் ப்ரஸாதித்தருள, சீயரும் பட்டரையல்லது மற்றொரு தெய்வம் அறியாதிருந்தார்.

பட்டரும் நம்முடைய சீயரென்று சொல்லி அணைத்துக் கொண்ட அன்று தொடங்கி வேதாந்திகளுக்கு 'நஞ்சீயர்' என்று திருநாமமுண்டாயிற்று.

நஞ்சீயர் பட்டரைப் பார்த்து, 'பெருமான் சந்திரபுஷ்கரிணிக் கரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறதற்குத் திருவுள்ளக் கருத்து என்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பட்டரும் "'நாராயணுவோ! மணிவண்ணி! நாகணையாய்!' என்று கூப்பிட்டபின்பிறே அந்த மடுவின் கரையிலே எழுந்தருளினது; இங்கு கண் வளர்ந்தருளுகிறது நான் கூப்பிடுவதற்கு முன்னே என்னை எடுக்கைக்காக, நான் அகப்பட்ட பொய்கைக் கரையிலே ஏற்கவே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறானித்தனை; நீர் இவ்வர்த்தும் கேட்டது, உம்முடைய வசத்தாலேயன்று காணும்; உம்மைக்கொண்டு நம்பெருமான் என்னினைவை வெளியிட்டருளினார்" என்று அருளிச்செய்தார்; அதாவது — புகுவதுவதாரங்கடங்க ஸ்வார்த்தமாக என்றிறே ஜ்ஞாநாதிகர் அநுஸந்திப்பரென்றபடி.

நஞ்சீயர் பட்டரை ஸ்ரீபாதந் தாங்குவதாகத் தோளிலே தன்னை வைக்கப்புக, பட்டரும் 'உம்முடைய வேஷத்திற்கு இது வினிக்ஞங்காணும்' என்று அருளிச்செய்ய, சீயரும் 'அங்குத்தையடிமைக்கு ஏகாந்தமென்று இவ்வேஷத்தைப் பரிசுரஹம் பண்ணினேன்; அதுதானே இதற்கு விரோதமாகில் பழைய வெள்ளையை யுடுக்கிறேன்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்; அதாவது—ஆசார்யகைங்கர்யத்திற்கு அநுருபமாகாத வர்ணஸ்ரம தர்மமும் பரித்யாஜ்யமென்றபடி.

பட்டர் குடும்ப ஸஹிதமாகக் கூடுதலோத்தமனிலே எழுந்தருளியிருக்கிறவனாலே திருநந்தவந்தத்தில் அல்பம் உபஹதியுண்டாக, திருநந்தவந்தச் செய்கிற ஏகாங்கிகள் சில வார்த்தைகள் சொன்னார்கள் என்று நஞ்சீயர் கேட்டருளி, ஏகாங்கிகளையழைத்து 'நம் பெருமான் திருக்குழற்கற்றை சிக்கு நாயுகிறதென்றே நான் திருநந்தவந்தச் செய்கிறது? பட்டருடைய குடும்பத்திற்கு இஷ்ட விநியோகார்த்தமாக வேணுமென்று திருநந்தவந்தயாஜேத கோவினேனித்தனையன்றோ!' என்று அவர்களைச் சீறி விட்டருளினார். இத்தால், ஆசார்ய பரதந்தரன் புகுவத் கைங்கர்யம் பண்ணக் கோலுவதும் ஆசார்ய கைங்கர்யார்த்தமாகவித்தனை என்று கருத்து.

அநந்தரம் பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது, பகலெல்லாம் வழி நடந்தருளின ஆயாஸத்தாலே விட்டதொரு தூற்றடியிலே நஞ்சீயர் மடியிலே திருமுடியை வைத்துக் கண் வளர்த்தருள, ஓரிரவெல்லாம் துடைமாருடுதல் அசைத்தல் செய்யாதே இருந்தருளினார்; ஆகையாலே, ஆசார்ய விஷயத்திலே சைதன்யம் மூச்சற்றுப் படுக்கையாய் அடிமை செய்கை ரிஷ்யஸ்வருபரீட்சித்யென்கிறது.

திருவணையாடி மீண்டு எழுந்தருளுகிறபோது ஸாயங்காலமானவாறே பாதிரியென்கிற க்ராமத்திலே போய் ஒரு வேடனாகத்தே எழுந்தருளப்புக்கவாறே, அவனும் தானிருந்த ஆஸநத்தையும் வாங்கிப்பொகட்டு இவர்க்கு ஒரு கட்டிகை அமைத்துக்கொடுக்க, அதின் மேலே எழுந்தருளியிருந்து 'இவன் நம்முடைய வைபுவமறிந்து செய்தானல்லன்; க்யாதிபரனாய்ச் செய்தானல்லன்; நம்மால் உபக்குதனாய்ச் செய்தானல்லன்; தன்னுடைய க்ருஹத்திலே புகுந்தோமென்னும் அபிமானமிறே இவன் இவ்வளவு செய்ய வேண்டிற்று. ஈஸ்வரன் தன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கினாரென்ன நினைத்திருக்கிறானே?' என்று அநுஸந்தித்தருளி, பின்பு அந்தக் க்ருஹமுடையவனைக் குறித்து 'இங்கு விசேஷம் எது?' என்று கேட்டருள, அவனும் 'நாயன்தே! நான் காட்டிலே வேட்டைக்குப் போனேன்; அங்கே ஒரு முசல் குட்டியைப் பிடித்தேன்; அதனுடைய தாயானது என் முன்னே வந்து வழியிலே எதிரே கும்பிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது; அதைக்கண்டு எனக்கு தயை பிறந்து அதின் குட்டியை விட்டுப் போந்தேன்' என்றான், அதைக்கேட்டு இவரும் 'ஒரு சேதநனுக்கு இல்லாததொன்று, பரமசேதநனுக்கு உள்ளதொன்று!

ஸ்ர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷமிஷ்யாமி மா ஸுஃ ||

[கீதா சரம ஸ்லோகம்]

[(புல ஸாத்யமான) எல்லா தர்மங்களையும், வாஸனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துக்கிக்காதே.] என்று அம்முசலுக்கு உபதேசமித்தாருமில்லை;

ஆர்த்தோ வா யதிஃ வா த்ருப்தி: பரேஷாம் ஸரணாக்த: |

அரி: பராணந் பரித்யஜ்ய ரஷிதவ்ய: க்ருதாத்மகா ||

[ரா. யு. 18-28]

[பயந்தவனாகவோ, பயமற்றவனாகவோ, எதிரிகளுக்குள் ஒருவன் ஸரணமடைந்துவிட்டானாகில், அவ்வெதிரி, நன்னெஞ்சையுடையவனால் ப்ராணனைவிட்டும் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும்.] என்று இவ்வேடனுக்கு உபதேசமித்தாருமில்லை; அவ்வவதானே ஸரணாக்தி பூலிப்பதே! இதொரு ப்ரமாணஸித்தி இருந்தபடியே! என்று நஞ்சியர்க்கு அருளிச்செய்து, கோயிலுக்கு எழுந்தருளிப் பூர்வம் போலே வ்யாக்யாதித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

அக்காலத்திலே வீரஸுந்தரப்ரஹ்மராயன் பெருமானுக்குத் திருமதிள் கட்டுவிக்கிற தேரிலே பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் திருமாளிகை யகப்பட, 'அவர் திருமாளிகையை இடித்துத் திருமதிள் கட்டவேணும்' என்று வீர ஸுந்தரன் சொல்ல, பட்டரும் 'உம் திருமதினோ பெருமானுக்கு ரக்ஷகம்? அவர் மங்குளாஸாஸநமிறே ரக்ஷகம்; ஆகையாலே, திருமங்கையாழ்வார், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருமாலை கட்டுகிற ஸ்தூநத்தைத் தப்ப ஒதுங்கத் திருமதிள் கட்டவில்லையோ? நீரும் இப்போதும் அப்படியே அவர் திருமாளிகையைவிட்டு ஒதுங்கத் திருமதிள் கட்டி வையும்' என்று சொல்ல, வீரஸுந்தரனும் ஆசார்ய புத்ரரென்று அஞ்சாதே அவர் வார்த்தையை அதிக்ரமித்து ஆழ்வான் திருமாளிகையை இடித்துத் திருமதிள் கட்டிவைத்து, பட்டரைத் தம்மூலமாகக் கோயிலிலேயிருக்கவுமொட்டாதே மிகவும் உபதர்ஷிக்க, பட்டர் கோயிலினின்றும் புறப்பட்டுத் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளும் போது வழியிலே இளைத்தருளி 'நஞ்சியர் இப்போது வருவதுங் காணேன்' என்ன—, நஞ்சியரும் சீயா! சீயா! என்று அழைத்துக் கொண்டு கட்டுத்திருப்போனகமும் தண்ணீரமுதும் கொண்டு ஓடி வந்து சடக்கென அமுது செய்யப் பண்ணி வைத்து இளைப்பாற்றி

வைக்க, பட்டரும் நஞ்சீயருக்கு அப்போதும் ஒரு விசேஷகடாஷாஞ் செய்தருளினார்; ஆகையாலே, அநுவர்த்தந விசேஷங்களாலே ஆசார்யாறுகூரஹத்திற்குப் பாத்ரமாக வேணுமிதே.

அநந்தரம் திருக்கோட்டியூர்லே எழுந்தருளியிருந்து

பூகூகண்ட₃ த்வயஸஸரஸஸ்நிக்₃த₄ நீரோபகண்ட₂ாம்

ஆவிர்மோத₃ ஸ்திமிதஸருநாநாதி₃தப்₃ரஹ்மகோஷாம் |
மார்க்கே₃ மார்க்கே₃ பதி₃கநிவஹைருஞ்ச்யமாநாபவர்க்கு₃ாம்
படியேயம் தாம் புநரபி புரீம் ஸ்ரீமதீம் ரங்கு₃தாம்ந: ||
[ஸ்ரீரங்கநாத ஸ்தோத்ரம்]

[பாக்கு மரங்களின் கழுத்தளவாகப் பெருகின்றதும், தேனோடு கூடியதும், ஸ்நேஹமுடையதுமான தீர்த்தத்தை அருகில் உடைய தாய், மகிழ்ச்சியினால் அசையாமலிருக்கும் பறவைகளினால் திருப்பிச் சொல்லப்பட்ட வேத கோஷத்தையுடையதாய், வழி நடப்பவர்களின் கூட்டங்களால் வழிகள் தோறும் திரட்டி எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிற மோஷத்தை உடையதான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய அந்தக் கோயிலை (அடியேன்) மறுபடியும் ஸேவிக்கப்பெறுவேனோ?] என்று சொல்லிக்கொண்டு, கோயிலையும் பெருமானையும் விட்டுப் பிரிந்திருக்கையாலே மிகவும் க்லேஸப்பட்டு 'என்று கொலோ கண்குளிரக் காணுநாளே!' என்று கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற காலத்திலே; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பட்டரை ஸேவித்து 'அடியேனுக்குத் திருவிருத்தத்திற்கு அர்த்தம் ஒரு ருபரஸாதித்தருள வேணும்' என்று மிகவும் அநுவர்த்திக்க, பட்டரும் நஞ்சீயரைப் பார்த்து 'சீயா! எனக்குக் கோயிலையும், பெருமானையும் விட்டுப்பிரிந்த க்லேஸாதியேந செவிகள் சீப்பாயா நின்றது; ஆகையாலே, எனக்கு வாய்திறந்து வார்த்தை சொல்லப் போகிறதில்லை; நீர் திருவிருத்தத்திற்கு அர்த்தம் ஒரு இந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்குச் சொல்லும்' என்று அவரைச் சீயர் ரூபாதித்திலே காட்டிக்கொடுத்து இங்ஙனே நடந்து செல்லுகிற நாளிலே, கடலைக் கலக்கினுற்போலே பட்டர் திருவுள்ளத்தைக் கலக்கி விரோதித்த வீரஸுந்தரன் மரித்துப்போக,

அவ்வளவிலே கோயிலிலே பட்டர் திருத்தாயார் ஆண்டாளை ஸேவித்திருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 'பட்டருடைய விரோதி போனான்' என்று தங்கள் திருப்பரியட்டங்களை முடிந்து ஆகாஸத்திலேயெறிந்து, நின்றார் நின்ற திசுக்கிலே ஸந்தோஷித்துக் கூத்தாடி ஆண்டாளுக்கு அறிவிக்க, அதுகேட்டு ஆண்டாள்

செய்தபடி:—திருமாளிகைக்குள்ளே புருந்து திருக்காப்புச்சாத்திச் சிக்கெனத் தாளிட்டுக் கொண்டு வயிறுபிடித்து மிகவுங்க்லேஸித்து வாய்விட்டு உச்சைஸ் ஸ்வரமாக அழத் தொடங்கினாள்; அது கேட்டு ஸந்தோஷாதியேற தடுகுட்டமாய்க் கும்பிடு நட்ட மீட்டுக் கூத்தாடுகிற முதலிகள் ஆண்டானைக் குறித்து ‘பட்டரை இங்கு இருக்கவுங்கூட வொட்டாமல் விரோதித்த பாபிஷ்டுன் போனென்று ஸந்தோஷியாதே க்லேஸிப்பானென்? பட்ட ருடைய விரோதி போகவும் பட்டரும் முதல்களும் இங்கே எழுந் தருளவும், நாமெல்லோரும் கூடிவாழவும், உமக்கு அஸஹ்யமா யிருந்ததோ?’ என்ன, ஆண்டாளும் ஸ்வைஷ்ணவர்களைக் குறித்து அருளிச்செய்தபடி :—“பிள்ளைகள்! நீங்களொன்றும் அறிகிறி கோளில்லை; வீரஸூந்தரன் நேரே ஆழ்வானுடைய ரிஷி னையிருந்து ஆசார்ய புத்ரரான பட்டரைத் திண்டாட்டங்கண்டு அவர் திறத்திலே மஹாபரதத்தைத் தீர்க்கழியப்பண்ணி ‘அறி யாமல் செய்தேன்; இத்தைப் பொறுத்தருளவேணும்’ என்று பட்டர் திருவடிகளிலே தலைசாய்ப்பதுஞ் செய்யாதே, இப்படி செய்தோமே! என்கிற அநுதாபமுமின்றியே செத்துப்போனான்; ஆகையாலே, அவன் ஸரீரம் விட்டபோதே யம்புடர் கையிலே யகப்பட்டுக் கலங்க அடியுண்டு மலங்க விழிக்குமாகையாலே அதுருஷ்டத்தையிழந்தான்; சில நாளைக்கு இருந்தாகிலும் துருஷ்டஸூக்யத்தை அநுபூவிக்கிருனென்றிருந்தேன்; அதுவுங் கூட இழந்தானாகாதே? ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையது ஒரு ஆத்மா இப்படி தட்டுப்பட்டுப்போவதே! என்று இத்தை நினைத்து என் வயிறு எரிகிறபடி உங்களுராவர்க்கும் தெரிகிறதில்லை” என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்தான்; குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கவிலுமகப்பட ஹிதபரராய் தயார்த்திரசித்த ராய்ப் போருவது, ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே உள்ளதொன்றிறே.

கோயிலிலும் பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வான் இவ்விசேஷங்கேட்டுத் திருக்கோட்டி உருக்கு எழுந்தருளி இத்தை அருளிச்செய்ய, பட்ட ரும் கேட்டு ஸந்துஷ்டராய் “நங்கால்களென் தலைமேற் கெழு மீரோநாமரோடே” என்கிறபடியே அவர்கழல்களை அடிக்கடி வணங்கி, அவருடனே கூடத் தக்கஷணமே கோஷ்டிப்புரத்திலும் புறப்பட்டுக் கோயிலேற எழுந்தருளி, பண்டுடோலே தர்ஸநார்த் தம் நிர்வஹித்துக் கொண்டிருந்தார்.

அம்மணியாழ்வான் இருநூறுகாதவழி நடந்து வந்து, பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே துண்டன் ஸமர்ப்பித்து 'அடியேனுக்குத் தஞ்சமா யிருப்பதொரு அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று ப்ராந்தி துக்க, பட்டரும் நெடுமாற்கடிமைக்கு அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளி, 'எம்பெருமானை அறிகையாவது—அவனை அரைவயிறு பட்டறிகை; ததீயரை அறிகையாவது—அவனை முழுக்க அறிகை' என்று அருளிச் செய்தருள, அவரும் 'பலபடி சொல்லியென்? மறப்பன்; இவ்வளவேயமையும்' என்று அது தன்னையே தூரகமாகப் பண்ணிக் கொண்டு எழுந்தருளினார்;

நபக்ரோத்யுஜே வடவத் ப்ரணவே ஸப்துஜாலவத் !

ஸித்தே ததீயே ஷத்வே ஸர்வார்த்தஜாஸ் ஸம்பவந்தி ஹி !

[ஆலம் விதையில் ஆலமரம் போலவும், ப்ரணவத்தில் எல்லா ஸப்தங்கள் போலவும் பாகவத ஸேஷத்வம் எரித்தித்தால் (அதில் அடங்கிய) எல்லாப் பொருள்களும் கிடைத்தவாகின்றன.] என்கையாலே ஸச்சிஷ்யன் ஸதாசார்யன் அருளிச்செய்ததொரு சரமார்த்தத்தையே தஞ்சமென்று விவ்ஸிக்க வேணுமென்றபடி.

வீரபிக்ஷாமணிப் பல்லவராயன், பட்டரைக் குறித்து 'பட்டரே ராஜகார்யஞ் செய்கையாலே அடியேனுக்கு யுக்யவத்ஸிஷ்ய வைபவம் கேட்க விரகில்லை; எனக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு அர்த்தம் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று அபேஷிக்க, பட்டரும் 'கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்' என்று அருளிச்செய்தருள, அது தெரியாமையாலே அவன் கையைப் பிசைந்து நிற்க, இவரும் 'கடற்கரையிலே ஒரு அம்ருதக் கடல்போலே பெருமான் பெரிய வாத்ரஸேனையோடே விட்டிருக்க, அக்கரையிலே மினைந் தின்னிப் பையல் ராவணன் இருக்க, எழுபதுகோடி மஹாகபி ஸேநை உணர்ந்து பெருமானைக் குறிக்கொண்டு நோக்கிக் கொண்டு போர, அவர்கள் ப்ரக்ருதிமான்களாகையாலே கண்ணுறங்கிக் காலோய்ந்து கைசோர்ந்தவளவிலே, தாமும் தம் திருத்தம் பியாருமாகத் திருவரையிற்கட்டிய கச்சம், சுருக்கிய சீராவும், நாணியும், முதுகிலே அம்பருத்தூணிகட்டிக் கையிலே தெறித்துப் பிடித்துப் பெருக்கின திருச்சரமும், துரித்த திருவில்லும் தாழ்மாய், சில அண்டஜங்கள் முட்டையிட்டுத் தம் சிறகின் கீழே நோக்கிட்டு வைக்குமாபோலே, எழுபது வெள்ளம் ப்லவங்குல பதி மஹாலேநையையும் நடையாடும் மதின்கள்போலே ரஷித் துக் கொண்டு ஓரிரவெல்லாம் சாரிகையாய் வந்த சக்ரவர்த்தித்

திருமகனுடைய கையும் வில்லுமே தஞ்சமென்று ஸுகமாயிரும்' என்று அருளிநூர்; துர்யோநரஹஸ்யமாவது — உறங்குகிறபோது நம்மை ரஷிக்குமவன், உணர்ந்தால் நம்மை நோக்குமென்றிருக்கச் சொல்லவேண்டாவிடேற யென்றபடி.

ஒருநாள் திரிபுலநவீரதேவராயன், பட்டருடைய வைபுவங்கண்டு 'பட்டரே; நீர் நம்பக்கல் ஒருநாள் வந்து போகீர்' என்ன, பட்டரும் 'பெருமாள் அஞ்சலென்ற கை மறுத்தாலும், அவ்வாசலொழிய வேறொரு போக்கு உண்டோ?' என்று அருளிநூர்; அதாவது—

ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்தீதி ச யாசதே |

அப்யயம் ஸர்வகூடேப்யோ துத்வாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

[ரா. யு. 18-83]

[ஒரு தடவை சரணமடைந்தவன் பொருட்டும், 'உனக்கே ஆகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அபயமளிக்கிறேன். இது எனக்கு வ்ரதம்.] என்று ஸ்வாஸ்தீத ரக்ஷணாகதீக்ஷிதனான எம்பெருமானிருக்க, கதிரய க்ஞ்ராமேஸ கஸ்சித் புருஷாத்மன் வாசஸிலே துவளக்கடவோமல்லோ மென்றபடி.

ஒருநாள் பட்டர், பெருமானைத் திருக்கைத்தலத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே திருவடி தொழப்புக, திருமுன் அடிக்கிற வேதரபாணிகள் பட்டரைப் பாராமல் சில பருஷோக்திகளைச் சொல்ல, ஸ்ரீபாதத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அவரோடே எதிருத்தரஞ் சொல்லப்புக, பட்டரும் 'வாரீர் பிள்ளாய்! கேளும்; பெருமாளுக்கு ஏகாந்தத்திலே என் குற்றம் விண்ணப்பஞ்செய்ய ஒருகாலம் பற்றுகாய், பெருமானும் திருச்செவி சாத்தாமல் போந்த இத்தைப் பெருமாளுக்கு அந்தரங்கு பரிகரமாயிருப்பாரொருவர் நம் தோஷத்தை ஏகாந்தத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருமானும் திருச்செவி சாத்தினது கண்டால். நம்மைப் பார்க்கில் அத்தை விலக்குகிற இத்தால் நீர் பெற்றபேறு என்?' என்று அருளிநூர்; இத்தால், புகுவத் ஸந்திதியில் ஏகாந்தத்தில் பரக்குத ஸ்வதோஷக்யாபநம் தத்வாத்ஸல்யகார்யமாய்த் தத்யக்ஞகாரணேது வுமாமென்று நினைக்கக்கடவென்றபடி.

பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஸம்பந்தமுடையராய் ஸோமயாஜியா யிருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பட்டரை 'அடியேனுக்குத் திரு

வாராத₄நக்ரமம் ப்ரஸாதித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, பட்டரும் உடையவர் நித்யத்தை-ஒருயாமப்போது திருவாராத₄நம் பண்ணவேண்டுங் க்ரமத்தை ப்ரஸாதித்தருள, அவரும் அதுகொண்டு நெடுநாள் திருவாராத₄நம் பண்ணிப் போரச் செய்தே, ஒன்றிரண்டு நாள் பட்டர் திருவாராத₄நத்தை ஸேவித்திருக்க, அங்குத் தமக்கு அருளிச்செய்த க்ரமம் ஒன்றும் கண்டிலர். பட்டர் திருவாராத₄நஞ் செய்தபடி:— பட்டர் நீராடித் தூய திருப்பரியட்டஞ் சாத்தியருளித் திருமண்காப்புச் சாத்தியருளி, உள்ளே அமுதுசெய்யத் தனிகையை அமர்த்தின்வனவிலே தனிகை முன்னே எழுந்தருளியிருந்து 'தெற்காழ்வாரை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வாருங்கோள்' என்ன, அவர்களும் அப்படியே எழுந்தருளுவித்துக் கொண்டு வந்து கைத்தலத்திலே பிடித்தவளவிலே, தமக்குப் படைத்த திருப்போனகத்தையும் சேர்த்த தண்ணீரமுதையும் அமுதுசெய்வித்தருளி ப்ரஸாதப்பட்டருளினார். அத்தைக்கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் பட்டரை துண்டிட்டு ஸவிநயராய் 'ஒரு விண்ணப்பமுண்டு; சொல்ல பயமாயிருக்கிறது' என்று சொல்ல, பட்டரும் 'அஞ்சாதே சொல்லும்' என்ன, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் 'திருவாராத₄நப்படியை அடியேனுக்கு இப்படி அருளிச்செய்தருளிற்று; தேவரீர் இப்படி செய்தருளுகிறது; இதற்கு அடியென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பட்டரும் 'ஸகல ஸாஸ்த்ரங்கனையும் ஆராய்ந்து பார்த்தவிடத்து உமக்கு அப்படியொழியச் சொல்லுகைக்கு ஒரு வார்த்தை கண்டிலேன்; என்னை நிரூபித்தவிடத்தில் இப்படியொழியச் செய்கைக்கு ஒரு சொ(ய?)ல் கண்டிலேன்' என்று அருளிச்செய்தருளினார்; ஹிதைஷியான ஆசார்யன் வீஷ்ணுக்கு ஜ்ஞாநபரிபாகாநுகுணமாகக் கொண்டிப் பசவுக்குத் தடிகட்டி விடுவாரைப்போலே ஸப்₃தாதி₃ விஷயங்களிலே மண்டித் திரிகிற கரணங்களை புகுவத்₃விஷய ப்ரவணமாம்படி திருத்து மென்னுமதுவும், ஆசார்யனுடைய யத்தமாய் புகுவத்₃ விஷயைகபரமான அநுஷ்டாந விஸேஷத்திற்குக் கருத்து அவிஸேஷஜ்ஞார்க்குத் தோற்றுதென்னுமதுவும் தோன்றுகின்றதிதே.

பட்டரை ஒருவன். 'தேவதாந்தரங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அநுவர்த்தியாதொழிவானென்?' என்ன, 'ப்ரமாண விரோத முண்டாகிலன்றோ ஸந்தேஹமுள்ளது; இங்கே ஸந்தேஹமிலில்' என்று அருளிச்செய்தார். அது எங்ஙனையென்னில்:— 'ஸத்வ ப்ரகரரை ரஜஸ்தம:ப்ரகரர் அநுவர்த்திக்குமது போக்கி ஸத்வப்ரகரர் ரஜஸ்தம:ப்ரகரரை அநுவர்த்திக்கக்கடவதோ?' என்று அருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே, தேவதாந்தரங்கள் குணதோஷங்களிரண்டாலும் ஒருகாலும் அநுவர்த்தநீயரன்றென்றபடி.

'பட்டர் அறியில் ஸம்மதியார்' என்று, பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தை வேறொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் திருக்கையாலே விளக்குவித்து, ஆண்டான் ஸவிகரிப்பன். இத்தை ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் கண்டு 'நீர் தாயாராயிருந்து இப்படி செய்தருளலாமோ?' என்ன, ஆண்டாரும் 'அது என்? பிறர் திருவாராதநத்தின் தீர்த்தமே ஸவிகார்யமாய், தான் ஏறியருளப் பண்ணின விக்ரஹத்தின் தீர்த்தம் ஸவிகார்யமாகாதோ?' என்ன, அவரும் 'அதற்கு அடியென்?' என்று கேட்க, ஆண்டாரும் '*கணபுரம் கைதொழும் பிள்ளையைப் பிள்ளையென்றெண்ணப் பெறுவரே?' என்று அருளிச்செய்தான். இத்தால், ஸ்ஷய புத்ரர்களேயாகிலும், ஜ்ஞாநாதிகர்கததீயத்தவேந அநுவர்த்தநீயரன்றபடி.

பட்டர். தம் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரைப் பார்த்து 'நீர் அநந்தாழ்வான் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படி எங்ஙனையென்று கேட்டு வாரும்' என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் அநந்தாழ்வான் ஸந்திதிக்கு எழுந்தருள. அன்று அங்கே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அமுது செய்தருள, இவரும் இடம் போதாமையாலே அவர்கள் அமுது செய்து எழுந்திருக்குமளவும் பேசாதிருக்க, பின்பு அநந்தாழ்வானும் இவரைக்கண்டு 'நெடும் போதுண்டே! அமுது செய்தருளப் பெற்றதில்லையே! இளைப்போடேயிருக்கிறதே!' என்று போர நொந்து சடக்கென அமுதுசெய்தருளப் பண்ணி, தாமும் தேவிகளுமாக வேஷத்திருந்த திருப்போனகத்தை அமுது செய்தருளி எழுந்தருளியருந்து, ஸ்ரீவைஷ்ணவரைக் குறித்து 'எங்கு நின்றும் எழுந்தருளிறு?' என்று கேட்டருள, அவரும் 'பட்டர், தேவரீர் ஸ்ரீபாதத்திலே சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷணமிருக்கும்படி.

எங்ஙனேயென்று கேட்டுவரச்சொல்லி வரவிட்டருளினார்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, அநந்தாழ்வானும் ஆகில், “*(கொக்குப் போலேயிருக்கும், கோழி போலேயிருக்கும், உப்புப்போலேயிருக்கும்.) உம்மைப்போலேயிருக்கும்’ என்று அருளினார்; இத்தால், தன் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநாபிமாநாதி நமித்தமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திரளிலே முற்பாட்டுக்கு ஆசைப்படாதே, பிற்பாட்டுக்கே ஆசைப்பட்டுத் ததீயஸேஷத்வத்தைப் பேணுகை ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷணமென்று உத்தரமருளிச்செய்து விட்டாராய்த்து.

ஒருநாள் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருப்பார் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ஸஹவாஸ தோஷத்தாலே கலங்கி விஷயப்ராவண்யம் தலையெடுத்து, பட்டர் ஸந்நிதியிற்சென்று ‘பட்டரே! உமக்கும் நமக்கும் பணியில்லை’ என்று சொல்ல, பட்டரும் ‘வாராய் யிள்ளாய்! அது உன் நினைவாலேயன்றே; நீ விட்டாலும் நாம் விடுவோமோ?’ என்று அருளிச்செய்தருள, அவனும் அகன்று போகத்தேட, இவரும் அவனை புலாத்தகரித்துப்பிடித்து உபாயேந ஜ்ஞாநோபதேய முகத்தாலே வருந்தித் திருத்தி ஸ்ரீபாதத்திற்கு அந்நரங்குராக்கிக் கொண்டருள, அவரும் மஹாவிரக்தராய் நிலையிலே நின்றருளினார். ஆகையாலே, அஜ்ஞாநம் தலையெடுத்து அகன்று போவாரையுமுட்பட விடாதே யத்தேந திருத்திச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையே ஸத்யாசார்ய லக்ஷணமென்கிறது.

ஒருநாள் பட்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களமாகப் பெருங்கூட்டத் திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருந்து புகுவத் கல்யாண குணநு ஸந்த்யாநம் நடவாநிற்க, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் ‘நாம் பண்ணினை ஸுக்ருதமன்றே இப்படியிருக்கப்பெற்றது!’ என்ன, அவ்வளவிலே சிறியாச்சான் எழுந்திருந்து நின்று ‘நெடுங்காலம் பெருமாள் ரக்ஷக ரென்று ஸிஷித்துவைத்து, இப்போதாக ஒரு ஸுக்ருததேவருண்டாவதே!’ என்று அருளினார்; இத்தால் உஜ்ஜிஜீவயிஷுவான ஈஸ்வரனிருக்க, ஆதுகூல்யங்களுக்கு ஸுக்ருதம் அடியென்கை ஸ்வரூபநாஸமென்பது,

பட்டரோடே அமுதனார் வெறுத்தருளி ‘தாம் ஆழ்வானுடைய வெற்றிலைச் செருக்கிலே பிறந்தவர். நான் ஆழ்வானுடைய ஜ்ஞாநச்செருக்கிலே பிறந்தவனன்றே?’ என்று, சொல்லிவிட, அதை பட்டர் கேட்டருளி ‘பாசரம் அழகிது; ஆகிலும், இத்தைத் தாமே சொன்னாரே!’ என்று அருளிச்செய்தார்; ஆகையாலே ஆசார்யாபிமாநஜ்நிதஸ்வோ தகர்ஷ்ருப ஸ்லாக்யாவசநம் ஸ்வ ரூபாநுசிதமென்றபடி,

* () இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே காண்கிறது, அதற்கு விவரணமும் இல்லை.

ஒருநாள் பெருமான் புறப்பட்டருளி ஒரு திருமண்டபத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே பட்டர் திருவால வட்டம் ஸேவித் திர நிற்சு. ஸுபாதுத்துமுதலிகள் 'ஸந்த்யாவந்தநத்திற்கும் காலம் தப்புகிறது' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய பட்டரும் 'புகுவத் கைங்கர்ய நிரதருக்கு ஸந்த்யாவந்தநவைகல்யதோஷம் வாராது' என்று அருளிச்செய்தருளினார்; இதற்குக் கருத்து:— 'மத்கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம் கர்மலோபோ புவேத்யதி: | தத் கர்ம தே ப்ரகுர்வந்தி திஸ்ர: கோட்யோ மஹர்ஷய: ||' [என்னு டைய கைங்கர்யத்தைச் செய்யும் மனிதர்களுக்கு அதனால் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் நமூனினவாகில், மூன்றுகோடி மஹர்ஷிகள் அக்கர்மங்களைச்செய்து ஈடுகட்டுகின்றனர்.] என்று திருமுகப் பாசரமிருக்கையாலே, புகுவத் கைங்கர்யத்தையிழந்து நித்ய கர் மாறுஷ்டா நார்த்தமாகப் போகை ஸ்வரூப விருத்தமென்றபடி.

ஒருகால் பட்டருடனே அநேக வித்யாவான்கள் திரண்டு வந்து தர்க்கிக்க. பட்டர் அவர்களெல்லாரையும் வாய் மூடுவித்து ஐயித் தருள, பின்னையும் அவர்கள் 'இவருடைய ஸர்வஜ்ஞதையைப் பரிக்ஷிப்போம்' என்று ஒரு குடத்திலே ஒரு பாம்பை அடக்கிக் கட்டி 'இக்குடத்திலேயிருக்கும் வஸ்து என்?' என்று கேட்க, பட்டரும் 'திருவேண் கொற்றக் குடை இருக்கிறது' என்ன, அவர்களும் சிரித்துக் குடத்துக்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டவனவிலே பேராகி, புறப்பட்ட, அவர்களும் 'இது கொற்றக்குடையோ' என்ன, பட்டரும் 'அன்றோ? "சென்றற் குடையாம்"' என்றன்றோ ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது' என்ன, அவர்களும் இவருடைய ஸர்வஜ்ஞ தைக்கு விஸ்மயப்பட்டு க்ருதார்த்தராயப் போனார்கள்.

முன்பு உடையவர் காலத்திலே ஆசார்யர்களெல்லாரும் உடையவருக்கு மாநஸபுத்ரரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானை அது வர்த்தித்து 'ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களின் அரும்பொருள் தெரியும்படிக்கு தேவரீர் வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளும்படி உடையவரை வேண்டிக்கொள்ளவேணும்' என்று பிள்ளானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, பிள்ளானும் உடையவர் பெருங்கூட்டத்திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ஸாஷ்டாங்கப்ப்ரணாமம் பண்ணி ஸ்விநயராய் இரப்படுனே 'ஒரு விண்ணப்பமுண்டு' என்று சொல்ல, உடையவரும் 'என்?' என்று கேட்டருள, பிள்ளானும் 'தேவரீர் ஸுபாதுஷ்யமருளிச்செய்து திக்குவிஜயம் பண்ணி தூர்ஸ நத்தை நிலைநிறுத்தியருளிற்று; இனி திருவாய்மொழி முதலான ஆழ்வார்கள் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் வ்யாக்யாநம்செய்து ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, உடையவரும்

திருவுள் ளத்திலே விசாரித்தருளி 'அப்படியாம்; நாம் அருளிச் செயல்களுக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணினால், மந்த்மதிகளுக்கு இதற்கு இவ்வளவிலே அர்த்தமுள்ளதென்று தோற்றும், ஆகில், அபசாரமாம்; ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களுக்கு அவ்வவருடைய புத்திக்கு ஈடாக பூஹுவாகச் சுரக்கும்; ஆகையாலே, நாம் அருளிச்செயல்களுக்கு வரம்பு கட்டினாப்போலேயாம்; நீர் ஒருபடி திருவாய்மொழிக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்யும்' என்று நியமித்தருளினார். திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானும் யதிராஜரநுமதிகொண்டு ஸ்ரீனிஷ்ணுபுராண ப்ரக்ரீயையாலே திருவாய்மொழிக்கு முத்துற இனிதாக ஆரூயிரப்படி உரைத்தருளினார். பட்டரும் நஞ்சீயருக்குப் பிள்ளான்படி ஆரூயிரமும் நன்றாக ப்ரஸாதித்தருளினார்.

நஞ்சீயரும் அத்தை நன்றாக அதிகரித்து, பட்டரை அநேகமாக அநுவர்த்தித்து அவருடைய அநுமதிகொண்டு திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படியாக ஒரு வ்யாக்யாநம் பண்ணிற் கச்செய்தே, பட்டருக்கு இருபத்தெட்டாந் திருநஷைத்தரத்திலே ஒரு கைரீகத்வாதரீயினன்று பெருமாள் ஸந்திதியிலே நின்று கைரீகபுராணம் வாசித்தருளாநிற்க. என்றையும் போலன்றியே ஒரு பதத்திலே நின்று பூஹுமுக்ஷமாக புவார்த்துங்களை அருளிச்செய்கிற படினைக் கண்டு, பெருமாள் திருவுள்ளம்பற்றி உகந்து இவருக்குத் தாம் சாத்தியிருந்த திருமலை திருப்பரியட்டம் திருவாபுரணம் முதலானவற்றையும் தாம் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்யஸம்ஹாஸநத்தையும் பின்னையும் சிலவற்றையும் பரிசிலாக இரங்கியருளி, மாப்புந் தோளும் பூரித்துத் திருமேனி தெரியாமல் த்வரை விஞ்சி மாறி 'இவர்க்கு மற்று எது கொடுப்போம்?' என்று ஸந்தோஷாதியஸத்தாலே 'பட்டரே!, உமக்கு மேலைவிடு தந்தோம்' என்று திருவுள்ளமாக, இவரும் 'மஹாப்ரஸாதம்' என்று அங்கீகரித்தருள, திருவோலக்கமடையக் கடல் குழம்பினாப்போலே, 'இப்படி திருவுள்ளமாவானென்?' என்று கலங்கி வயிறு பிடிக்க, பட்டரும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்துடனே பெருமாள் திருவடிகளிலே தண்டன் ஸமர்ப்பித்து க்ருதாஞ்ஜலிபுடராய் நின்று கொண்டு 'நாயன்தே! தேவரீர் அர்ஜுநனைக் குறித்து "மோக்ஷயிஷ்யாம்" [19-ம் பக்கத்திலுள்ள கீதா சரமஸிலோகம்] என்று அருளிச் செய்தருளிறென்று கேட்பார் வார்த்தை கேட்டிருக்கையன்றிக்கே, தேவரீர் தாமே இப்படி திருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்ற இப்பேற்றுக்கு அடி-உடையவர் தேவரீர் திருவடிகளிலே காட்டிக்கொடுத்த உறவும், ஆழ்வானேடு உண்டான குடல்

துடக்கும். எம்பாரருளமிறே' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, திரு
வேலக்கத்திலிருந்த ஸ்ரீரங்கமறையோர் பட்டரைப் பார்த்து,
'பெருமாள் உகப்புத் தலைமண்டையிட்டு விசாகியாமல் ஒரு
வார்த்தை அருளிச்செய்தருளினார்! நீர் இங்ஙனே உகத்து அங்கி
கரிக்கிறதென்? உம்மைக் கொண்டு இவ்விபுதியைத் திருத்த
வேணுமென்றன்றோ பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறது'
என்ன, பட்டரும் 'ஆனால் இவ்விபுதியும் இவ்விபுதியிலுள்ளா
ரும் பூக்யஹிநானால், அடியேன் செய்வதென்? நாய்க்குடலுக்கு
நறுநெய் தொங்குமோ? என்னை இவ்விபுதி பொறுக்குமோ?
இன்னம் சிறிதுநாள் இங்கே அடிமை கொண்டருளில் பரமபதூத்
துக்கும் இதுக்கும் சுருளும்படியுங் கட்டேனோ?' என்று பெருமாள்
தம்மை விசேஷகடாஷஞ் செய்தருளின சாஸ்திர மஹாத்மயத்
தாலுண்டான செருக்குத் தலை மண்டையிட்டு ஹ்ருஷ்டோக்தி
யைப் பண்ணி, 'நாயன்தே! ஆஸநபதூமத்திலே அமுத்தியிட்ட
திருவடித் தாமரைகளும் அஞ்சலென்ற கையும் கவித்த முடியும்
முறுவல் பூரித்த சிவந்த திருமுக மண்டலமும் திருநுதலில் கஸ்
தூரித் திருநாமமும் பரமபதூத்தில் கண்டிலேனாகில், ஒரு மூலை
யடியே முறித்துக்கொண்டு குதித்து மீண்டுவருவேன்' என்று
விண்ணப்பஞ்செய்து, நம்பெருமானையும் பெரிய பெருமானையும்
ஆபாதகுடம் அநுபூவித்து, கோயிலாழ்வாரையும் ஆழ்வாரையும்
கண்ணா ஸேவித்து நிற்க. பெருமாள் தம் வரிசைகளெல்லாவற்று
டன் ப்ரஹ்மரதம் பண்ணுவித்து, கோயில் அனைத்துக்கொத்தும்
அகில மஹைஷணவர்களும் எல்லா ஆசார்யர்களும் மற்றுமுள்ள
விப்ரவர்க்கும் சூழ்ந்து ஸேவித்துவர, அவர் திருமாளிகையிலே
எழுந்தருளி ஆண்டான ஸேவித்து நிற்க, அவரும் 'நலமந்த
மில்லதோர் நாடு புருவீர்' என்று ஆரீகவதிக்க, பட்டரும்
'அம்மா! அடியேன் வேண்டுவதே' என்று உகந்தருளி;

திருப்பதியிலுள்ளவர்களடங்கத் திருமாளிகையிலே அமுது
செய்தருளின பின்பு பெருங்கூட்டமாக எழுந்தருளியிருந்து,
என்றையும்போலே திருநெடுந்தாண்டகத்திற்கு அர்த்தம் அரு
ளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே "அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை" என்
கிற பாட்டுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறபோது, "அஞ்சிறைப்புள்
தனிப்பாகள்" என்கிறவிடத்திலே "பறவையேறு பரம்புருடா நீ
யென்னைக் கைக்கொண்டபின், பிறவி யென்னுங் கடலும் வற்றிப்
பெரும் பதமாகின்றதால்" என்று இத்தை இரட்டித்து அநுஸந்
தித்தருளித் திருக்கண்களை மலரவிழித்துத் திருமேனியைச் சிலிர்

பித்தும் புன்முறுவல் செய்து திருமுடியிலே அஞ்சலி செய்து கொண்டு அணையிலே சாய்ந்து நிற்கச்செய்தே, மிகையாலம் வெடித்துத் திருநாட்டுக்கெழுந்தருள், முதலிகளும் உன்னே சென்று 'பட்டர் இளைத்து எழுந்தருளியிருக்கிறார்' என்று ஆண்டாளுக்கு அறிவிக்க, ஆண்டாளும் சடக்கென எழுந்தருளி, பட்டரை வாரியெடுத்து மாப்பிலே ஆணைத்துக்கொண்டு, திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளின விஸ்மயத்தைக் கண்டு, திருவுள்ளம் கலங்குதல் திரு முகங்கன்றுதல் கண்ணீர் மல்குதல் செய்யாதே, 'வண்டுகள் பூவின் பரிமளமறிந்து ஆக்ரமித்துக் கரலிக்குமாபோலே, பட்டருடைய ஸௌகுமாரியமறிந்து நலக்காமல் இவர் ஹருக்கமலத்தை அலர்த்தித் தான் தெய்வ வண்டான தன்மை தோன்ற ஸ்ரீவைகுண்டை நாதன் இவரைக் கைக்கொண்டருளுவதே! பெருமானுக்கும் நாச்சிமாருக்கும் பேரிழவும் பெருக்கலோமும் பெருவசுற்றெரிச் சதுமாய்ச் செல்லா நிற்க, பரமபத நிலயனுக்கும் அக்குள்ள நாச்சிமாருக்கும் பெருவாழ்வும் பெருஞ்செல்வமும், பெருங்கனிப்பு மாய்ச் செல்லுகிறதே!' என்று புத்ரரோக லேஸஸ்பர்மமுற்று. 'உடையவன் உடைமையைக் கைக்கொண்டால், நாம் வெறுக்கலாமோ?' என்று ஆண்டான் இருக்க, கடல் கலங்கினப்போலே கோயிலுள்ளாரடங்க ஶோகார்த்தராய்க் கிடந்து துடிக்க, வேதாந்திகளும் வேரற்ற மரம்போலே கேட்குவித்துக்கொண்டு விழுந்து ஶோகார்த்தராய், பஹுவாய் ப்ரலாபித்து மழைக் கண்ணீர் மல்கி நிற்க, பெருமானும் நாச்சிமாரும் திரு முத்தின் பணி காளாஞ்சி திருவெண்சாமரம் திருவாலவட்டம் திருவெண்கொற்றக்குடை வெண்முத்தின் கலசம் மேற்கட்டு முத்துத்தாமம் தொடக்கமான தம்முடைய ஸர்வபரிஜநபரிச்சேதங்களடங்கக் கொடுத்துவிட்டு, 'நம்முடைய அவப்புருதேதாத்தஸவம் கொண்டாடுமாபோலே பட்டருக்கும் அவப்புருதேதாத்தஸவம் கொண்டாடுங்கோள்' என்று திருவுள்ளமாய், திருமுகங்கன்றித் திருமுத்துதிர்த்துப் பெருமானும் நாச்சிமாரும் கூடத் திருமஞ்சநமாடியருளி, 'இப்போது நமக்குச் செவ்வாய் வக்ரமாய்த்து' என்று திருவுள்ளம் நொந்து, 'நாம் புத்ரனை யிழந்தோமே!' என்று கருளமுதும் அமுது செய்யாமல் முசித்து எழுந்தருளியிருக்க;

வேதாந்தி முதலான முதலிகளீர் சீராமப்பிள்ளையைக்கொண்டு பட்டரை ப்ரஹ்மமேதாத்தாலே ஸம்ஸ்கரிப்பித்துப் பள்ளிபடுத்தி, அவப்புருதங் கொண்டாடி மீண்டுவரும்போது, நஞ்சியர் முட்டாக் கிட்டு முடிக்கொண்டு புழக்கடை வழியாலே தம்மடையெழுந்த

தருள, ஸீபாதத்து முதலிகள் 'இதுக்கு அடியென்?' என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, நஞ்சீயரும் 'புதுக்க அறுத்த விதவை தெருவிலே வெளிப்பட வருமோ?' என்று அருளிச்செய்தருளினார்; அதாவது—ஸச்சிஷ்யன் ஸதாசார்யன் திறத்து பூர்யாஸமனா யிருக்கை ஸ்வரூபஸித்தியென்று கருத்து.

பின்பு ஆண்டாளும் முதலிகளும் திருமாளிகையிலே புக்க வளவிலே வெறிச்சான திருமாளிகையைக் கண்டு, பட்டர் திருத்தும்பியாரான சீராமப்பிள்ளை 'நல்லதோர் தாமரைப்பொய்கை நான்மலர் மேற்பனிசோர, அல்லியும் தாது முதிர்ந்திட்டழ கழிந்தாலொத்ததாலோ, இல்லம் வெறியோடிற்றலோ!' என்று பாடிக்கொண்டு விழுந்து பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தராய்க் கூப் பிட்டு ஸோகிக்க, ஆண்டாளும் அவ்வார்த்தையைக் கண்டு 'இவர் ஆழ்வான் திருவபிற்றிலே பிறக்கத்தக்கவரல்லர்' என்று முசித்து முதலிகளைப் பார்த்து அருளிச்செய்து. 'பிள்ளாய்! பட்டர் பெற்ற பேற்றுக்குப் பொருமல் ஐஞாதித்வங்கொண்டாடுகிறோ? நீர் இப்படி செய்கையில் நான் ஒருகைப்புடையிருக்கிறேன்' என்ன, சீராமப்பிள்ளையும் ஸோகத்தைவிட்டுத் துணுக்கென எழுந்திருந்து ஆண்டாள் திருவடிகளிலே துண்டன் ஸமர்ப்பித்து, 'அபசாரப் பட்டேன்; பொறுத்தருளவேணும்' என்று கடிமைகொண்டு, பட்டருக்குத் தீர்த்து திருவத்யயநஞ் செய்தருளி நிறைவேற்றின பின்பு, பெருமானைத் திருவடிதொழச் சென்றவளவிலே.

பெருமாள் சீராமப்பிள்ளையை அருளப்பாடிட்டருளி, 'பட்டரை யிறுந்தோம் நாம்; உமக்கு நாட இருக்கிறோம்; முசியாதே கொள்ளும்' என்று பட்டருடைய வரிசைகடங்கக் கொடுத்தருளி ப்ரஹ்மரதம் பண்ணுவித்துத் திருமாளிகையிலே போகவிட, சீராமப்பிள்ளையும் முசிப்பற்று ஹ்ருஷ்டராயிருந்து துர்ஸநம் நிர் வஹித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார்.

இத்தால், மஞ்சள்நீர் குடிப்பித்துப் பெற்றுவளர்த்தவரே தம் பெருவிடு கொடுக்கும்படியான தன்னேற்றமும், அர்த்தாறு ஸந்தான வேளையிலே ஹார்த்துன் ஸாக்ஷாத்கரித்து வழி நடத்துமபடியான தன்னேற்றமும், பேறு இழவு இரண்டுக்கும் பெருமாள் தாமாய் அதில் கலக்கமற்ற தன்னேற்றமும், ஆழ்வான் குடல் துடக்குடைய பட்டர்க்கேயுள்ளதொன்றே.

பட்டர் வைபவம் முற்றச்சொல்லி முடியாதினே. யத்யாதி யத்யாஸ்குதமாகச் சொன்னதித்தனை.

10. பெரிய திருமுடியடைவு : பெரிய பட்டருக்கும் ஸ்ரீராமப் பிள்ளைக்கும் திருவவதார ஸ்தலம் நம்பெருமாள் கோயில். பெரு மாளுக்கு பட்டரும், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையும் இரண்டு பிள்ளைகள். இவர் களுக்குத் திருநகைத்ரங்கள் சுபக்ருத் வருஷம் வைகாசி மாஸம் புதன்கிழமை அநுஷம், இவர்கள் பராஸ்ராம்ஸமும், வ்யாஸாம்ஸ மும் ஆனவர்கள். திருவவதாரம் நம்பெருமாள் வரப்ரஸாதத்தி னாலே. திருத்தகப்பனார் கூரத்தாழ்வான். திருத்தாயார் ஆண்டா ளம்மாள். குலம் வடமாள். குடி கூரம். ஹாரீத கோத்ரம். யஜுர்ஸாகை. ஆபஸ்தம்புஸூத்ரம். இருப்பிடம் கோயில். இவரை எடுத்துக்கொண்டு வாருமென்று எம்பெருமானார் எம்பாற்ர யனுப்ப, அவர் இவருக்கு த்வயோபதேஸம் பண்ணிக்கொண்டு போய் ஸந்தியிலே வைக்க. எம்பெருமானாரிவரைக் கடாஷித் துத் திருவுள்ளமுதந்தருளி இவருக்கு ஸ்ரீபரசாபட்டரென்றும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பட்டரென்றும் திருநாமம் சாத்தி, எம்பாரைப் பார்த்து நீர் இவருக்கு ஆசார்யராய் ஸகலாரீத்தங்கனும் ஸாதியு மென்று நியமித்தார். ஆகையாலே எம்பாரிவருக்குப் பஞ்சஸம்ஸ் காரங்களும், திருவாய்மொழி முதலான க்ரந்தங்களும், வ்யாக்யா னங்களும் ஸாதித்தருளினார். ஆகையாலே இவருக்கு ஆசார்யர் எம்பார். ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களும் ஜாதகர்ம நாமகரண ஸௌனோபநயநாதி ஸத்கர்மங்களும் ஸாதித்தருளினவர் கூரத் தாழ்வான். திருவாராதனம் அழகிய சிங்கர். ஸ்ரீராமப்பிள்ளை குமாரர் வாக்கினால் வென்றார் பட்டர். அவர் செய்தருளின க்ரந் தங்கள் ஸுமாஷோடஸம். அவர் குமாரர் வேதவ்யாஸப்பட்டர். அவர் செய்தருளின ப்ரபந்தம் ஸ்ரீபாஷ்யத்துக்கு ஸ்ருதப்ரகாஸிகை முப்பத்தாருபிரம். ஆகையால் அவருக்கு ஸ்ருதப்ரகாஸிகை பட்ட ரென்று திருநாமம், அவர் குமாரர் வேதாந்தாசார்ய பட்டர். அவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் ஸ்ரீமதஷ்டாஷுரதீபிகை, ரஹஸ் யத்ரயம், தனித்வயம். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராஜப்பட்டர். இவர் ஸூற்றைந்து திருநகைத்ரம் எழுந்தருளியிருந்தார். இவருக்குத் தீர்த்ததிவஸம் ஜய புவ?) வருஷம் கார்த்திகை மாஸம் சக்ல பக்ஷத்தில் த்வாதசி.

ஸ்ரீராமப்பிள்ளைக்குத் தனியன்

பெளத்ரம் ஸ்ரீராமயிஸ்ரஸ்ய ஸ்ரீவத்ஸா கஸ்ய நந்த்யநம் |

ராமஸுமிம் புகே பட்டபராஸ்ரவராநுஜம் ||

[ஸ்ரீராமமிஸ்தர் என்னும் கூரத்தாழ்வாருக்குப் பேரனாய், ஸ்ரீவத்ஸாங்கர் என்னும் கூரத்தாழ்வானுக்குப் பிள்ளையாய், ஸ்ரீபராஸர பட்டருக்குத் தம்பியான ஸ்ரீராமப்பிள்ளையை ஆஸ்ரயிக்கிறேன்.]

வாக்கினால் வென்றார் பட்டருக்குத் தனியன்

ஸ்ரீபட்டார்யக்ருபாலப்₂தத்தவ ஜனூர நிதியும் ப்ரபு₃ம் |

ஸ்ரீராமஸூரிதநயம் ஸேவே வா₃க்யுவிஜயம் கு₃ரும் ||

[ஸ்ரீபராசரபட்டருடைய கருணையினால் பெற்ற உண்மையறிவை யுடையவராய், ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகராய், ஸ்ரீராமப்பிள்ளையின் குமாரரான வாக்கினால் வென்றார் பட்டருக்கு அடிமை செய்கிறேன்.]

ஸ்ருதப்ரகாஸிகாபட்டருக்குத் தனியன்

யதீந்த்ரக்ருத பாஷ்யார்த்த₂ா யத்₃வ்யாக்யானே த்₃ர்ஸிதா: |

வரம் ஸுத₃ர்ஸநார்யம் தம் வந்தே₃ கூரகுலாதிபம் ||

[சுருகுலத்திற்குத் தலைவராய், மிகச்சிறந்தவராய், எம்பெருமானார் அருளிய ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பொருள்களை (ஸ்ருதப்ரகாஸிகையால்) விநித்துக்காட்டியவரான ஸுதர்ஸநபட்டரை வணங்குகிறேன்.]

பெரியபட்டருக்குத் திருநடைத்தீரம் வைகாசி மாஸம் அறுஷம். தேவியார் மன்னியம்மன். திருநாமங்கள் ஸ்ரீபராசரபட்டர். வேதாந்தாசார்யபட்டர், திருவரங்கப் பெருமாள் பட்டர். இவர் செய்தருளின க்ரந்தங்கள் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீகுணரத்ன கோஸம் ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம், கரியாதீபம், அஷ்டஸுலோகி, சதுஸ்ஸுலோகி, த்₃வீஸ்ஸுலோகி, தனிஸ்ஸுலோகி. இவருக்குத் தீர்த்த திவஸம் ஐய வருஷம் கார்த்திகை மாஸத்தில் சுக்லபக்ஷத்திலே த்வாதசி.

இவருக்குத் தனியன்

ஸ்ரீபராஸர பட்டார்ய: ஸ்ரீரக்₃கேஸ புரோஹித: |

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத: ஸ்ரீமாந்₃ ரேயஸே மேஸ்து பூ₃யஸே ||

இவர் குமாரர் உத்தண்டபட்டர். அவர் குமாரர் பராஸர பட்டர். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கநாத பட்டர். அவர் குமாரர் பட்டபராஸரர். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கபட்டர். அவர் குமாரர் ஸுதர்ஸந பட்டர். அவர் குமாரர் ஸ்ரீரங்கராஜபட்டர். அவர் குமாரர் திருவேங்கட பட்டர், அவர் திருத்தாயார் அம்மாஞ்சியம்மையார். பெரிய

பட்டர் திருவடி களிலே ஆஸ்ரயித்த முதலிகள் நஞ்சீயர். நலந்திகழ்நாராயண ஜீயர், கடகத்துப்பிள்ளை, அம்மணியாழ்வான், வீரசிகாமணி வல்லபராயன், பிள்ளைவிளப்பரையர், தம்பிகோவரீத்தன தாஸர், செடியெடுத்த நல்லான் முதலானவர்கள். இவர்கள் எல்லாருக்கும் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களும், வ்யாக்யானங்களும், ஸ்ரீபாஷ்யாதி கீர்த்தங்களும், மின்னும் வேண்டும் ரஹஸ்யங்களும் பட்டர் ஸந்திதியிலே.

11 வார்த்தாமாலை 38: நஞ்சீயரான வேதாந்திகளுக்குப் பெரியபட்டர் ஏகாந்தத்திலே பணித்த பரமரஹஸ்யம்;—திருமந்த்ரஜ்ஞாநம் பிறந்தாலும் இங்கேயிருக்கிறவனாகையாலே ஸ்வரூபத்தோடே சேராத துரித பரம்பரைகள் வந்து மேலிட்டால், திருமந்த்ரத்தில் பதங்களின் அர்த்தங்களை அநுஸந்தித்துப் பரிஹரித்து மீளுவான்.

எங்ஙனெயென்னில்;— ௧ பஹுவிர்ரோதி பிஜுமான ஸ்வாதந்தீர்யம் மேலிட்டால், “புகுவத் பரதந்த்ரரல்லோமோ, நமக்கு ஸ்வாதந்தீர்யம் கடவதோ?” என்று, அகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

௨ அஸேவ்யஸேவைகள் வந்து மேலிட்டால், “நாம் அந்மர்க்கு ஸேஷமோ, புகுவதநந்யாஹு ஸேஷபூதரல்லோமோ?” என்று உகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

௩ ஸீரத்திலே கார்யஸ்தூலாதிகள் மேலிட்டால், “நாம் ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபரல்லோமோ, நித்யரல்லோமோ, ஏகரூபரல்லோமோ, நாம் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமன்றோ?” என்று, மகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

௪ “நமக்கு ஒரு புருஷார்த்தம் ஸம்பாதிக்க வேண்டாவோ?” என்று ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணத்தேடினால், “ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாத புகுவத்பரதந்த்ரரல்லோமோ, ஸ்வதந்த்ரனன்றோ ரக்ஷணத்துக்குக் கடவன்” என்று, நமஸ்ஸெல் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்.

௫ தனக்கு உபகாரமாக எழுந்தருளியிருக்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே சில குறை வந்து பிறந்து கண்ணுக்கு விஷயமானால், சேதநனுடைய இழவுக்கு ஈஸ்வரன் * ப்ருஸம் புவதி துக்கிதனா

மாபோலே, ஈஸ்வரனுடைய இழவுக்கு து:க்கிதனாகாதபோது நாராயணபதத்தோடு உறவு போட்கனென்று அநுஸந்தித்து "பர வ்யூஹ விபுவாதிக்களெங்குமுள்ள குறைகள் தீர்ந்த இட மன்றோ; ஒன்றிலொரு குறைவற்ற இடமன்றோ; அநுபூவ்யமெல்லாம் நாரஸப்தாத்நர்க்குதமன்றோ" என்று நாராயண பதத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

f ஸ்வரூபத்தோடு சேராத இதர பரிமாற்றங்கள் மேலிட்டால். "ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தி கைங்கர்யமன்றோ" என்று சதுர்த்தியில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்;

g இப்படி பரிஹரித்துக்கொள்ளாதபோது, 'பிறர்க்கு உப தேஸிக்கிறதற்கும், இதில் தனக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநத்துக்கும் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?' என்று அநுஸந்திப்பான்;

h ஸ்வபௌருஷத்தாலே தன் கார்யம் தான் நிர்வஹிப்பதாக நினைத்தானாகில், அகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்; அந்யரை ரக்ஷகராக நினைத்தானாகில், உகாரார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்; ஸாத்யநத்திலே தனக்கு அந்வயம் உண்டு என்றும் ஸ்வைஷணவ ஸமபூத்யிப்யம் பண்ணினாகில், நமஸ்ப்பூத்யார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்; ஈஸ்வர விபூதி பூதரோடே தனக்கு ராக்யத்வேஷம் நடையாடிற்றாகில், நாரஸப்தாத்நர்க்குதத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்; ஒளபாதிக்கபூந்துக்கள் பக்கஸிலே பூந்துதாப்ரதிபத்தி பண்ணினாகில். அயநஸப்தாத்நர்க்குதத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்; புத்ர பஸ்வந்நாதித் தொடக்கமாக ஸ்வர்க்கைஸ்வர்யம் நடுவாகக் கைவல்யம் முடிவாக உண்டானவற்றில் புருஷார்த்தபூத்யி பிறந்ததாகில், சதுர்த்தியில் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து மீளுவான்.

[விவரணம் : நஞ்சீயருக்கு பட்டர் அருளிச்செய்த இந்தப் பரமரஹஸ்யம் பட்டராலேயே அருளிச்செய்யப்பட்ட அஷ்ட ஸ்லோகியில் நாலாவதான "தேஹாஸக்தாத்மபூத்யிர் யதி பூவதி பதம் ஸாது வித்யாத்த்ருதீயம், ஸ்வாதந்தர்யாத்நதோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதம் இதர ஸேஷத்வதீர்ஸ்சேத் த்ருதீயம் | ஆத்மத்ராணேந்முகுஸ்சேத் நம இதி ச பதம் பூந்நாபூபூஸ லோல: ஸப்தம் நாராயணேத்யம் விஷயசபலதீர்ஸ்சேத் சதுர்த்தீயம் ப்ரபந்ந: ||" என்னும் ஸ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்லோகத்தின் விவரணமாயிருப்பது இந்த வார்த்தை.

a பலவிதமான ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதி களுக்கு மூலகாரணமான ஸ்வாதந்தர்யம் மேலிட்டால் “நாம் எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரரல்லோமோ? நமக்கு ஸ்வாதந்தர் யம் தகுமோ?” என்று ஸர்வஜ்ஞக்காரணாகவும், ஸர்வரகுக னாகவும், (இதனாலேயே) ஸ்வதந்த்ரனாகவும் எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்தின் பொருளை அனுஸந்தித்து ஸ்வாதந்தர் யம் நீங்கப்பெறவேணும். “ஸ்வாதந்தர்யாந்தேய யதி ஸ்யாத் ப்ரதம்மம்” என்றதின் விவரணம் இது.

b தொண்டு செய்யத் தகாதவர்களுக்குத் தொண்டு செய் யும்படி நேர்ந்துவிட்டால் “நாம் வேறொருவருக்கு அடிமைப்பட்ட வரோ? பிறர்க்குரியரல்லாதபடி எம்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டவரல்லோமோ?” என்று அநந்யார்ஹ ஸேஷத்வத்தைக் காட்டும் உகாரத்தின் பொருளை அனுஸந்தித்து அத்தொண்டி விருந்து மீளவேண்டும். “இதர ஸேஷத்வதீர்ஸ்சேத் த்விதீயம்” என்றதின் விவரணம் இது.

c நமது ஸரீரமானது மேலிந்திருப்பதையோ, பருத்திருப்ப தையோ, அழகுடன் இருப்பதையோ, அழகில்லாமலிருப்பதையோ கண்டு தேஹாத்மாபிமானத்தாலே இன்பதுன்பங்களோ, கர்வ நிர்வேதங்களோ ஏற்பட்டால் “நாம் ஜ்ஞாநாநந்தங்கனையே ஸ்வரூபமாக உடையோமல்லோமோ? நித்யரல்லோமோ? ஒரு படிப்பட்டிருப்பவரல்லோமோ? தானே ப்ரகாஸிக்கும் பொருளல் லோமோ? இப்பெருமைக்கெல்லாம் எதிர்த்தட்டாயிருப்பதன்றோ இந்த ஸரீரம்?” என்று ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாகச் சொல் லும் மகாரத்தின் பொருளை அறிந்து, முற்கூறிய இன்பதுன்பங் களிலிருந்தும் கர்வ நிர்வேதங்களிலிருந்தும் மீளவேண்டும். (நிர்வேதம்—மனவருத்தம்) “தேஹாஸக்தாத்மபுத்தீர் யதி ப்ருவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம்” என்றதின் விவரணம் இது.

d “நமக்கு ஒரு நன்மையை நாம் தேடிக்கொள்ளவேண் டாமோ?” என்னும் நினைவாலே ஒரு ஸாத்நாதுஷ்டானம் பண்ணவேண்டும் என்று எண்ணமுண்டானால், “நம்மை நாம் ரகஷித்துக்கொள்வது தகாது என்று சொல்லலாம்படி நாம் எம் பெருமானிட்ட வழக்காயிருப்பவரல்லோமோ? ஸ்வதந்த்ரராய், உடையவனான அவனன்றோ பரதந்த்ரராய், உடைமையான நம்

முடைய ரக்ஷணத்தைச் செய்யவேண்டியவன்” என்று நம:பத்யத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரக்ஷணத்தில் அரக்ஷிஸ்ய அநுஸந்தித்து முந்நுரிய ஸாத்யநாநுஷ்டானத்திலிருந்து மீளவேணும் “ஆத்மத்ராணோந்முகஸ்சேத் நம இதி ச யதும்” என்பதின் விவரணம் இது.

ச தனக்கு உதவி செய்வதற்காக எம்பெருமான் தானாகத்திருமேனி ஒன்றிலே எழுந்தருளியிருக்கிற அர்ச்சாவதாரத்திலே (அரசியல் முதலான காரணங்களாலே) சில குறைகள் ஏற்பட்டு, பரபன்னன் கண்ணுக்குத் தோன்றினால், “வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்யுரூபம் புவதி துக் கித:” [ரா. அ. 2-40] [மனிதர்களுக்குத் துன்பம் ஏற்பட்டால் ராமபிரான் அவர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துன்புறுக்குன்.] என்கிறபடியே, எம்பெருமான் சேதனர்களின் துன்பங்கண்டு மிகவும் துன்புறுவதுபோலே, அர்ச்சாவதாரத்தில் எம்பெருமானுக்கு ஏற்படும் அந்தக் குறைகண்டு இச்சேதனன் துன்புறவில்லையாறால் நாராயணபத்யத்தின் பொருள் தனக்குச் சரியாக விளங்கவில்லை என்று நினைத்து, “பரம், ப்ஷுஹம், விபுவம், அந்தர்யாமி ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஸௌலப்ய ஸௌஸீல்யாதிகள் இன்மைபுகிற குறைகள் தீர்ந்த விடமன்றோ இந்த அர்ச்சாவதாரம். ‘ஸர்வம்பூர்ணம்’ [த்யவயோபநிஷத்] என்கிறபடியே, ஒரு குணங்கூடக் குறையாமல் எல்லா குணங்களும் நிறைந்திருக்குமிடமன்றோ; இப்படி அநுபூவிக்கப்படும் எல்லா குணங்களும் நாராயணபத்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றனவன்றோ” என்று நாராயணபத்யத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து, அக்குறையைக் குறையாக நினைப்பதின்றும் மீளவேண்டும், அர்ச்சாவதாரத்திற்கே உரியதாய், எல்லா அபசாரங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளுகையாகிற ஸர்வஸஹிஷ்ணுத்வமென்னும் நிறைகுணமாகவே கொள்ளவேண்டுமென்று கருத்து. அஷ்டஸுலோகியில் நாராயண பத்யார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம் வேறு விதமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. இவ்வார்த்தையின் கடைசியில் அதைக் காணலாம்.

ஈ ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத விஷய நுபுலங்கள் தன்னை வரப்படுத்தினால், “ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பரமரஸமான தொழில் ப்யுஸத்யாக்யவத கைங்கர்யமன்றோ” என்று “ஆய” என்னும் நான்காம் வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை அநுஸந்தித்து,

அந்த விஷயாநுபூவத்தில் நின்று மீளவேண்டும். “விஷயசபல சூர்ச்சேத் சதுர்த்தீம்” என்றதின் விவரணம் இது.

g இப்படித்தான் இவற்றில் நின்று மீளாதபோது “பிறர்க்கு நாம் இதை உபதேசரிப்பதற்கும். நமக்கு இதில் பிறந்த அநுஷ்டானமில்லாத ஜ்ஞானத்துக்கும் என்ன பயனுண்டு? நாம் அநுஷ்டிக்காத விஷயத்தைப் பிறர்க்குச் சொன்னால் அவர்கள் அநுஷ்டிப்பார்களா?” என்று நினைக்கவேண்டும்.

h இவ்வார்த்தையில் சொன்ன அர்த்தத்தின் சுருக்கம்:—தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே தன் கார்யத்தைத் தான் நடத்துவதாக நினைத்தானாகில் அகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து அந்நினைவிலிருந்து மீளவேண்டும். எம்பெருமானைத் தவிர வேறெருவரை ரக்ஷகராக நினைத்தானாகில், உகாரப்பொருளை அநுஸந்தித்து அந்நினைவிலிருந்து மீளவேண்டும். தன் தன்மைக்குத்தான் ஸாதாநாநுஷ்டானம் செய்யவேண்டுமென்றும், மற்ற ஸ்வைஷ்ணவர் களைத் தன்னையொத்தவர்களாகவும் நினைத்தானாகில் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அஸத்தியையும் பாகுவத ஸேஷத்தையும் சொல்லும் நம: பதத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து அந்நினைவுகளிலிருந்து மீளவேண்டும். ஸ்வரநுடைய செவ்வாயிருப்பவர்களான இதர சேதனர்களுடன் அர்த்தகாமங்கள் காரணமாகத் தனக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் உண்டானால், அவர்கள் அனைவரும் எம்பெருமானின் செல்வங்களே என்பதை உணர்த்தும் நாராயணத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து, அவ்விருப்பு வெறுப்புகளிலிருந்து மீளவேண்டும். கர்மம் காரணமாக—தந்தை, தூரம் மக்கள் முதலானோடத்தில் “இவர்களே நமக்கு இயற்கையான உறவினர்கள்” என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதாகில், “எம்பெருமானே எல்லாவிதமான இயற்கை உறவுகளையுடையவன்” என்பதைக் காட்டும் அயநாயகத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து, அந்த எண்ணத்திலிருந்து மீளவேண்டும். “பூரந்தவாபாஸலோல: ஸப்தம் நாராயணாக்யம்” என்று அருளியதின் விவரணித்து, பிள்ளை, பஸு, அந்தம் முதலான இம்மைச் செல்வங்களிலும், ஸவர்க்கும் முதலான மறுமைச் செல்வங்களிலும், கைவல்யமாகிற தாழ்ந்த மோக்ஷத்திலும் “இவையும் அடையத்தக்க பயன்களே” என்னும் எண்ணம் ஏற்பட்டதாகில், கைங்கர்யத்தின் சிறப்பை விளக்கும் ‘ஆய’ எனும் நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளை அநுஸந்தித்து அப் பெண்ணத்திலிருந்து மீளவேண்டும். திருமந்திரஜ்ஞானமுண்டானபின்பு இப்படிப்பட்ட எண்ணங்கள் உண்டாகுமோ? எனில்: அந்த ஜ்ஞா

னம் பிறந்தாலும் பாபம் நிறைந்த இவ்வுலகில் இருப்பவனாகையாலே, அநாதிப் பாபவாஸனையாலும், ஸஹவாஸதேஜாஷந்தாலும், ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாத இந்த எண்ணங்கள் ஏற்படக்கூடும், அப்போது திருமந்தரத்தின் பொருளை முற்கூறியபடி திருப்பித்திருப்பி அநுஸந்தித்து அந்த எண்ணங்களிலிருந்து ப்ரபந்தனானவன் மீளவேண்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மீள்கின்றானோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இவனுடைய ப்ரபத்தி நிஷ்டை உறுதிபெறும் என்று கருத்து. அஷ்டஸ்ரலோகியின் நாலாம் ஸ்ரலோகத்தின் கடைசியில் 'ப்ரபந்தஃ' என்று அருளியதின் கருத்து இதுவேயாகும்.]

11. ஞார்த்தாமாலே 4) : a திருமந்தரத்தாலே ரக்ஷகத்வப்ரதிஸம்பந்தித் தூர்வகமான ரக்ஷயத்வம் சொல்லி, அந்யஸேஷத்வநிவ்ருத்தி தூர்வகமான அதந்யார்ஹ ஸேஷத்வம் சொல்லி, அசேதநவ்யாவ்ருத்தி தூர்வகமான சேதந வைலக்ஷண்யம் சொல்லி, அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தி தூர்வகமான ஸ்வரூபபாரதந்தர்யத்தினுடைய எல்லைசொல்லி, ஒளபாதிக்கநிவ்ருத்தி தூர்வகமான நிருபாதிக்க பந்தத்துவஞ் சொல்லி, அபுருஷார்த்த நிவ்ருத்தி தூர்வகமான புருஷார்த்த ஸ்வரூபஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறது.

b விஸேஷணப்ரதானம்—ஆஸ்ரயணம்; c விஸேஷணப்ரதானம்—உபாயம்; d உபாயப்ரதானம்—உபேயம்; e ரக்ஷகரூப் ஸேஷியாயிருக்குமிருப்பை உணருகை—ஈஸ்வர ஸ்வரூபம்; f ரக்ஷயமாய் ஸேஷமாயிருக்குமிருப்பை உணருகை—ஆத்மஸ்வரூபம்; g ரக்ஷகத்வஸ்வாமித்வங்கள் வ்யவஸ்திதமானாஹ்ரபோலே ஸ்ரீய:பதித்வமும் வ்யவஸ்திதம்; h ஸ்வவ்யதிரித்தஸமஸ்தபதார்த்தங்களும் பக்யவத்யபிமானத்திலே கிடக்கிறது; புறம்புள்ளார் இப்படி சொல்லாநிற்கச்செய்தே தாங்கள் அபிமானியாநிற்பார்கள்.

i தாமதடியிலே கிடந்து உறங்குகிற ப்ரஜை ஸ்வப்நத்திலே புலியின் கையிலே அகப்பட்டுக் கூப்பிடுமாபோலே தன்னை உணர்ந்த துறை; j கண்ணை விழித்துத் தாய் முகத்தைப் பார்த்து நிர்ப்படியுமா? இருக்குமாபோலே எம்பெருமானை உணர்ந்த துறை; k உபாயத்துறையில் எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப் பெறுமீத்தையொழிய, தந்தாம் நன்மைகொண்டு பெற நினையார்—ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார்.

k இந்த ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்தால் அகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; l ஒருவனுடைய வருத்தத்தை இட்டாதல், ஜந் மத்தையிட்டாதல் தண்ணியதாக நினைக்கில் மகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; m பிறர் தனக்கு ரக்ஷகரென்றிருந்தானாகில் உகாரத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; n தனக்குத்தான் ரக்ஷகனென்று நினைத்த போது நமஸ்ஸுக்கு அர்ஹனல்லன்; o தன் கார்யத்துக்குத் தான் கடவனென்று நினைத்தபோது நாராயணபத்யத்துக்கு அர்ஹனல்லன்; p செய்ததொரு கைங்கர்யத்தைத் தானுகத்தல் பிறரு கத்தல் செய்யில் சதுர்த்துக்கு அர்ஹனல்லன்; q இவ்வர்த்தம் ஒரு அதிகாரி அறிந்து தவிர்ந்தபோது திருமந்தரார்த்தம் கைப் புகுந்ததாகக்கடவது; அல்லாதபோது திருமந்தரத்தோட்டை ஸம்பந்தம் ஸந்தேஹமாமித்தனை என்று பட்டர் அருளிச் செய்தார்.

[விவரணம் : a திருமந்தரத்தில் அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும் முறையே—‘ரக்ஷிப்பவன் எம்பெருமானே’ என்றும், ‘ரக்ஷிக்கப் படுமவன் ஜீவன்’ என்றும் சொல்லி உகாரத்தாலே மற்றவர்க்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதிலிருந்து நீங்கி எம்பெருமானுக்கே அடிமைப் பட்டிருக்கையாகிற அநந்யார்ஹஸேஷத்வம் சொல்லி, மகாரத்தாலே—அறிவற்றதாய், விகாரமுடையதாய், அநித்யமான அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், அறிவுள்ளவனாய் விகாரமற்றவனாய், நித்யானு சேதனனுடைய பெருமையைச் சொல்லி நமஸ்ஸப்யத்தாலே அஹங்காரமமகாரங்கள் நீங்கின ஸ்வரூபத்தின் பாரதந்தர்யத்தின் எல்லை நிலமான பாகவதஸேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களைச் சொல்லி, நாராயண ஸப்யத்தாலே கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்ட உறவினர்களிடம் பற்றறுந்து. இயற்கை யுறவினனான எம்பெருமானிடம் பற்று ஏற்படுவதைச் சொல்லி, நாலாம் வேற்றுமையாலே தகாத பயன்களிலிருந்து மீண்டு தக்க பயனாகிற புகுவத்ய புகுவத கைங்கர்யம் ஏற்படுவதைச் சொல்லுகிறது.

b த்வயத்தின் பூர்வகூண்டத்தில் சொல்லப்படும் புகுவத்யா ஸ்ரயணம் விஸேஷணபூதையாய், புருஷகாரமான பிராட்டியைப் ப்ரத்யானமாகக் கொண்டது. பிராட்டியின் புருஷகாரமில்லாவிடில் எம்பெருமானை ஆஸ்ரயிப்பது இயலாது என்பது கருத்து.

c த்ஸ்வயத்தின் பூர்வகூண்டூதத்தில் மரணஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் மோக்ஷோபாயம் விசேஷ்யமான எம்பெருமானைப் ப்ரதானமாகக்கொண்டது. அவனுக்கு விசேஷணமான குணங்களுக்கும் திவ்யமங்குளானிக்ரஹத்துக்கும் அப்ரதானமான உபாயத்வமே உண்டு என்று கருத்து. d த்ஸ்வயத்தின் உத்தரகூண்டூதத்தில் சொல்லப்படும் உபேயம் விசேஷ்யமான எம்பெருமானையும், விசேஷணமான பிரட்டி; குணங்கள், திவ்யமங்குளானிக்ரஹம் நித்யமுக்தர்களாகிய அந்தமில் பேரின்பத்தடியார்கள் முதலானவர்களையும் ப்ரதானமாகக் கொண்டது. e ஸர்வரன் ரக்ஷகனாய் ஸேஷியாகவும், ஆத்மா ரக்ஷ்யமாய் ஸேஷமாகவுமிருக்கும் என்று கருத்து. f உபாயத்வமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும் எம்பெருமானொருவனிடத்திலேயே இருப்பதுபோல், ஸ்ரீதேவியின் பதியாயிருக்கும் தன்மையும் எம்பெருமானொருவனிடத்திலேயே உள்ளது. எம்பெருமானையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களும் அவனுடைய அபிமானத்திலே ஒதுங்கி நிற்கின்றன. விஸிஷ்டாத்ஸ்வாத ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களல்லாத அத்ஸ்வாதிகள் முதலானும் இப்படி எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தும், தாங்களே ஸ்வதந்த்ரர்களென்றும் அபிமானிக்கிறார்கள்.

h ஜீவன் தன்னை எம்பெருமானுக்குப் பரதந்த்ரனாக உணர்ந்தானாகில் ஸரீர ஸம்பந்தத்ததைக் கண்டு நடுங்கி, தாய் மடியில் கிடந்து உறங்குகிற குழந்தை கனவிலே புலியின் கையிலே அகப்பட்டுக் கதறுவதுபோலே கதறுவான். i எம்பெருமான் தனக்கு ரக்ஷகன் என்று உணர்ந்தானாகில், அக்குழந்தை கண் விழித்ததும் தாயின் முகத்தைப் பார்த்து ப்யம் கெட்டிருப்பது போல் ப்யங்கெட்டிருப்பான். j தம்முடைய அத்யந்த பாரதந்த்ரீய ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்தவர்கள்—இவன் கையில் எதையும் எதிர்பாராத இயல்பான உபாயமான எம்பெருமானாலே எம்பெருமானைப்பெற நினைப்பார்களேயொழிய, உபாயாத்ரங்களை யோ, தாம் எம்பெருமானைப் பற்றுவதாகிற உபாயஸ்விகாரத்தையோ கொண்டு புருஷார்த்தத்தைப் பெற நினைப்பார்கள்.

k ஜீவன் தன்னை ஸ்வதந்த்ரனாக நினைத்தால், ஸர்வஜக்த் காரணனாகவும், ஸர்வரக்ஷகனாகவும் எம்பெருமானைச் சொல்லும் அகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். l ஒருவனுடைய நடத்தையையோ பிறப்பையோ பார்த்து அவனுடைய

ஸ்வரூபமே தாழ்ந்தது என நினைத்தானால், எல்லா ஜீவர்களை யும் ஜ்ஞாநாதந்திஸ்வரூபர்களாய் ஒருபடிப்பட்டவர்களாகச் சொல்லும் மகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். n பிறர் தமக்கு ரக்ஷகர் என்று நினைத்திருந்தானாகில், எம்பெருமானையே ரக்ஷகனாகச் சொல்லும் உகாரத்தின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாவான். n தனக்குத்தானே ரக்ஷகனென்று நினைத்தானாகில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளத் தனக்குத் தகுதியில்லை என்று காட்டும் நமஸ்ஸின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாவான். o தனக்கு ஹிதத்தைத் தானே செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று நினைத்தானாகில், நரஸமுஹங்களாகிற எல்லா ஜீவர்களுக்கும் உபாயம் எம்பெருமானே என்று காட்டும் நாராயணஸப்தத்தின் பொருளைப் புரிந்து கொள்ளாதவனாவான். p எம்பெருமானுக்குச் செய்த கைங்கர்யம் அவனுடைய உகப்புக்கும் ஆவனடியார்களுடைய உகப்புக்குமே உறுப்பு என்று உணராமல் தன் உகப்புக்கும் மற்ற ப்ராக்குதர்களுடைய உகப்புக்கும் உறுப்பு என்று நினைத்தானாகில், எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்ற பொருளைக் காட்டும் நாராயண வேற்றுமைப் பொருளைப் புரிந்துகொள்ளாதவனாவான். q இவ்வர்த்துங்களை ஓர் அதிகாரி நன்குணர்ந்து முற்கூறிய நினைவுகளைத் தவிர்த்தபோது திருமந்தரார்த்தத்தை நன்கு உணர்ந்தவனாவான்; அப்படியில்லாவிடில் அவன் திருமந்தரார்த்தத்தை நன்குணர்ந்தவனான என்பது ஸந்தேஹமே என்று இவ்வளவும் பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை.]

13. வார்த்தாமாலை 46 : பட்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுமாகத் திருவீதியிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, வினாயாடிக்கொண்டுவருகிற பிள்ளைகளைப் பார்த்து, "பிள்ளைகள்! a திருமந்தரத்திலே பிறந்தாற்போலே உங்களுக்கு இத்தனை செருக்கென்?" என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a திருமந்த்ரமானது "பெற்ற தாயினுமாயின செய்யும்" [பெரிய திரு. 1-1-9] என்கிறபடியே தாயாகவும், அதை அளித்த ஆசார்யன் தந்தையாகவும் சொல்லப்படுகிறபடியால் ஓர் ஆசார்யனிடமிருந்து திருமந்த்ரோபதேஸம் பெற்றவன் திருமந்த்ரத்திலே பிறந்தவன் என்று கூறப்படுகிறான். அவனுக்கு ஸம்ஸாரபடியும் இல்லாமையாலே படியங்கெட்டுச் செருக்குடன் வாழ்கிறான் என்று கருத்து.]

14. வார்த்தாமாலை 59c : [இது ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் (4-11), (88-18) வார்த்தைகளின் தொடர்ச்சி]

‘ஸக்ருதேவ’ என்பர் பட்டர்.

[விவரணம் : இனி, “ஸக்ருதேவ” (ஒரு தடவையே) என்றது ‘ஸர்வேஸ்வரன் இவனைக் கைக்கொள்வதற்கு, ஆசார்யன் உபதேயுரிக்க இவன் த்வயத்தை உச்சரிக்கும் காலத்தில் சொல்லும் ஒரு தடவையே போதுமானது’ என்பதைக் காட்டுகிறது; த்வயத்தை ஆயுள் உள்ளவரை இடைவிடாமல் அநுஸந்திப்பது எதித்தேயுபாயத்தின் பெருமையை அநுஸந்திப்பதாலுண்டான இனிமையாலேயாகும். ஒருகால் சொன்னால் போராது என்ற நினைவாலேயன்று” என்பது பட்டர் நிர்வாஹம்.

15. வார்த்தாமாலை 79 : பட்டர் ஒருவர்க்கு ஹிதமருளிச் செய்கிறபோது, நஞ்சீயர், “பிராட்டி முன்னிலையாகப் பற்றுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜநமென்?” என்று கேட்க, a இவன் ஸந்திதி; யாலே—மிகவும் ஸாபராதியான காகம் தலைகொண்டு தப்பிற்று. அத்தனைக்கு அபராதமின்றியிலேயிருக்க இவன் ஸந்திதியில்லாமையாலே ராவணன் தலையறுப்புண்டான்; இளையபெருமான் பிராட்டி முன்னிலையாகப் பெருமான் திருவடிகளைப்பற்றி, தம்மை “நில்” என்ற ஸங்கல்பத்தையும் அழித்துப் பெருமானையும் பெற்றுவிட்டார்; மற்றும் ஸ்ரீவிபீஷணனுழ்வான், ஸ்ரீகுஹப்பெருமான் தொடக்கமானார் பிராட்டி முன்னிலையாகப் பெற்றாராய்த்து.

[விவரணம் : a இவ்விஷயம் முமுக்ஷுப்படி 185-வது குர்ணியிலும், அதன் வ்யாக்யானத்திலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்ற விஷயங்கள் தெளிவானவை.]

16. வார்த்தாமாலை 82 : பட்டர் ஜீயருக்கு த்வயத்தின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தருளி, இதில் உத்தரார்த்தம் அநுஸந்திக்கலாவது பரமபத்யத்தைச் சென்றாலாயிருக்கும். இங்கே இவ்வர்த்தம் அநுஸந்தித்தவன் ஜீவந்முக்தன் என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : எம்பெருமான் விஷயத்தில் பரார்த்தகூறுபுல கைங்கர்யங்களைச் சொல்லும் உத்தரார்த்தத்தின் பொருளைப் பரிபூர்ணமாக அறிவது பரமபதத்திலேயேயாகும். ஆழ்வார்களையும் ஆசார்யர்களையும் போன்ற மஹான்கள் இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அதைப் பரிபூர்ணமாக அறிந்தார்களாகையாலே ஜீவந்முக்தர்கள் (இவ்வுலகில் இருக்கும்போதே முக்தர்களை ஒத்திருப்பவர்கள்) என்று கருத்து.]

17. வார்த்தாமாலை 88 : பட்டர் ஸ்ரீபாதத்தில் ஸம்பந்தமுடையாரொரு a ஸோமயாஜியான ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'எனக்குத் திருவாராத நக்ரமத்தை அருளிச்செய்யவேணும்' என்ன; பட்டரும் இவர்க்கு உடையவருடைய b நித்யப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்ய; அவரும் அதுகொண்டு தெருநாள் திருவாராத நம் பண்ணிப்போரச்செய்தே, ஒன்றிரண்டுநாள் பட்டர் திருவாராத நத்திலே ஸேவித்திருந்தார்; அங்கு, தமக்கு அருளிச்செய்தவையொன்றும் கண்டிலர்; அவர் திருவாராத நம் பண்ணியருளினபடி:— தாம் திருமஞ்சநம் பண்ணிச் சேசைசாத்தித் திருநாமம் சாத்தி அமுது செய்யத் தளிகை வைத்தவள விலே 'c தெற்காழ்வாரை எழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வாருங்கோள்' என்று தமக்குப் படைத்த திருப்போனகத்தையும் தண்ணீர்முதையும் அமுது செய்யப்பண்ணிப் ப்ரஸாதப்பட்டருளினார்; இதைக்கண்டு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், 'எனக்கு அருளிச்செய்தபடியொன்று; தேவரீர் இப்படி செய்தருளிற்று; இதுக்கடியென்?' என்று ஆர்த்தியோடே கேட்க; d ஸகலவேத ஸாஸ்த்ரங்களையும் ஆராய்ந்தவிடத்து உமக்கு அப்படியல்லது சொல்லாவதில்லையாயிருந்தது; e என்னை நிரூபித்தவிடத்து இப்படியொழியச் செய்கைக்கு ஒரு செயல் கண்டிலேன் என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a ஸோமயாஜியர்-ஸோமயாக்யம் செய்து வேதத்தின் பூர்வபாகத்திலே ஊன்றிப்போருமவர், இது ஸாமிப்ப்ரய (கருத்தோடு கூடிய) விஸேஷணம். இப்படிப்பட்ட கர்மடர்களுக்குத் திருவாராத நம் விஸ்தாரமாயிருந்தாலொழிய அதில் ப்ரதியத்தி பிறக்காதாகையாலே, 'பட்டர் அவருக்கு விரிவாகத் திருவாராத நக்ரமம் உபதேஸித்தார்' என்று கருத்து. b நித்யப்ரகாரம்-எம்பெருமானுடைய நித்யக்ரந்தத்தில் சொல்லப்பட்ட திருவாராத நமுறை; c தெற்காழ்வார்-பட்டருடைய திருவாராத நப்பெருமாள். d எல்லா வேதஸாஸ்த்ரங்களையும் கொண்டு எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பார்க்கும்போது, துரித்து நின்று நீண்டநேரம் திருவாராத நம் பண்ணவல்ல உமக்கு, எம்பெருமானுடைய பெருமைக்கும் உம்முடைய வன்மைக்கும் பொருத்தும்படியாக விரிவான திருவாராத நக்ரமத்தை உபதேஸித்தேன் என்று கருத்து. e எம்பெருமானைக் கண்டவுடன் ஆழ்வார்களைப்போலே "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும்" [பெரிய திருவ. 84] என்று தளர்ச்சியடையும் என்னைப் பார்க்கும் போது, இப்படிச் சூருக்கமான திருவாராத நக்ரமே பொருத்தம் என்று கருத்து.]

18. வார்த்தாமால 93 : அத்ருஷ்டத்தைத் த்ருஷ்டமாக அநுஸந்தித்தும், த்ருஷ்டத்தை அத்ருஷ்டமாக அநுஸந்தித்த போதும்பே இவன் முமுக்ஷுவாவது என்று பட்டரூளிச் செய்தார்.

[விவரணம் : கண்ணுக்குத் தோற்றாத பரமபத்யாநுபவம் முதலானவற்றை. ஆசார்யோபதேயம் முதலானவற்றிலுள்ள நம்பிக்கையாலே கண்காண நிற்கும் ப்ரத்யக்ஷம்போலே அநுஸந்தித்தும், கண்ணுக்குத் தோன்றும் ப்ராக்ருதப் பொருள்களில் பற்று அறுகையாலே, காணாத பொருள்களைப்போலே அவற்றை அநாத்யரித்தும் நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டால் அவனுக்கு முமுக்ஷுத்வம் (மோக்ஷமடைவதில் விருப்பம்) உண்டானதாகக் கொள்ளலாமென்று கருத்து.]

19. வார்த்தாமால 98 : பிள்ளை திருநறையூரையரும், நம்பி திருவழி வளதாழ் துரளாரும்—a “வேம்பு முற்றமுற்றக் கைக்கு மாபேலே இவ்வாத்மாவும் ஒருநாளைக்கு ஒருநாள் விஷயாத்ரங்குளிலே மண்டா நின்றது; இதுக்கு புகுவத்ப்ராப்தி கூடுமோ?” என்று பட்டரைக் கேட்ட; “b ஸரீரவிபோகஸமயத்திலேயாகிலும் இஸரீரத்தில் உபேகையையப் பிறப்பிக்கையாலும், ஸ்ரீமாலா காரர்க்குத் தன் வடிவழகைக் காட்டினாற்போலே இவனுக்கும் வடிவழகைக் காட்டுகையாலும் அது கூடும்” என்று அருளிச் செய்தார்; இதுக்குப் ப்ரமாணம் :— “த கலு பாகுவதா யமவிஷயம் கச்சேந்தி”.

[விவரணம் : a வேப்பமரம் நாளாக நாளாகக் கசப்பு அதிசயமாகவாயினாலே, இவ்வுலகில் சேதனர்களும் நாளாக நாளாக ஸப்தாத்விஷயங்களில் மிகவும் ஈடுபடுகிறார்கள். இத்தகைய இவர்கள் எம்பெருமானை எப்படி அடையமுடியும்?” என்பது கேள்வியின் கருத்து. “b எம்பெருமான் இந்த ஸப்தாத்விஷயஸாக்ஷங்களை அற்பமாகவும் நிலைநில்லாததாகவுமே படைத்திருக்கையால், இச்சேதனனுக்கு ஸரீரம் விடும் ஸமயத்திலாவது இந்த ஸரீரத்திலும் அதைக்கொண்டு அநுபூவிக்கும் விஷயங்களிலும் ஈடுபாடினமையை எம்பெருமான் உண்டாக்கிவிடுவான். தன்னை ஆஸ்ரயித்தபின்பு, ஸ்ரீமாலாகாரருக்குத் தன் வடிவழகைக் காட்டினாற்போலே இச்சேதனனுக்கும் அர்ச்சாஸ்தலங்கள் முதலான இடங்களில் அடிக்கடி தன் வடிவழகைக் காட்டி, மற்ற விஷயங்களிலுள்ள ஈடுபாட்டைப் படிப்படியாகக் குறைத்துவிடு

கிருன். ஆகையால் எம்பெருமானை ஆர்வரித்த சேதனன் அவனை யடையத் தட்டிலலை. 'புகழ்வதும் புக்தர்கள் யமனுடைய நாட் டிற்குச் செல்லமாட்டார்கள்ன்றோ' என்னும் பொருளுள்ள வேத்ய வாக்யம் இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்" என்பது பதிலின் கருத்து.]

20. வார்த்தாமாலை 104 : 2-ம் பாகம் 141-5 காண்க.

21. வார்த்தாமாலை 106 : பட்டர் "தீவயத்தின் அர்த் தத்தை புகழ்தி பண்ணி ஸப்ததாரத்தாலே இவ்வர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கவொண்ணாதோ?" என்று உடையவருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; "அதுக்குக் குறையில்லை; ஆகிலும் இப்பாசு ரத்துக்குச் சுரக்கும் அர்த்தம் வேறொரு பாகரத்துக்குச் சுரவாதே" என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : "வேறொரு ப்ரமாண வாக்யத்தாலே தீவயத் தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கக் கூடாதா?" என்பது பட்ட ரது கேள்வியின் கருத்து. "அர்த்தமே முக்யமாகையாலே, அப்படி தீவயத்தின் அர்த்தம் முழுவதையும் வெளிப்படுத்தும் ப்ரமாண வாக்யம் இருந்தால் அதைக்கொண்டு தீவயார்த்தத்தை அநுஸந்திக்கக் குறையில்லை; ஆனால் தீவயார்த்தம் முழுவதையும் சுரக்கும் (வெளிப்படுத்தும்) வேறொரு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலே, தீவயத்தைக் கொண்டே இவ்வர்த்தங்களை அநுஸந்திப்பதையே நம் ஆசார்யர்கள் ஆதரித்துப் போருகிறார்கள்" என்பது எம்பெருமானுடைய பதிலின் கருத்து.]

22. வார்த்தாமாலை 122 : அப்பிள்ளைப்பிள்ளைக்கு பட்டர், 'பெரியபெருமாள் கண்வளருகிறபடி புகழ்திபண்ணினீரே' என்றருளிச்செய்த வார்த்தை :— வைஷ்ணவன் கர்மங்களுடைய துணத்தைப் பார்த்து புயப்பட, மடித்த திருக்கையில் திருவிரல்கள் 'உன்னை ரக்ஷிக்கைக்குக் கவித்த முடியின்றோ' என்று தொட்டுக்காட்டுகிறன; திருவடிகளிலே நேரே பொகட்ட திருக்கை ப்ரஜையினுடைய நானிலே முலைக்கண்களை நெருடிக் கொடுக்கும் மாதாவைப்போலே, திருவடிகள் புதலிடமென்று காட்டுகிறது என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : "பெரியபெருமாள் கிடந்ததோர் கிடக்கையாக ஸயனித்திருக்கும் திருக்கோலத்திலே இரண்டு திருக்கைகளும் அமைந்திருக்கும் முறையே சேதனனுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கின்றது" என்று பட்டர் அப்பிள்ளைப் பிள்ளைக்கு அருளிச்செய்த

வார்த்தை இது. அதாவது—வைஷ்ணவன் தன்னை நடியும் அநாதி கர்மங்களின் மிகுதியைப் பார்த்து புயப்பட, மடித்துத் திருமுடியைத் தொட்டுக்கொண்டிருக்கும் வலது திருக்கையில் திருவிர்கள் “உன்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நான் இட்டுக் கொண்டிருக்கும் முடியன்றோ இது” என்று தொட்டுக்காட்டி அபாய மளிக்கின்றன. திருவடிகளை நோக்கி நேரேயிருக்கும் இடது திருக்கை—கைக்குழந்தையின் வாயிலே தனது முகைக் கண்களை நெருடிக்கொடுக்கும் தாயைப்போலே, கைக்குழந்தைக்குத் தாய் முகைபோலே பேஷ்டங்களுக்குப் ப்ராப்யமாகவும் ப்ராபகமாகவும் இருக்கும் திருவடிகளை ‘இவையே உனக்குப் புகல்’ என்று காட்டுகிறது என்று அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் “கிரீடம் ஸ்ரீரங்கேயஸிதி:” [ர. ஸ்த. 1-110] எனத் தொடங்கும் ஸ்லோகத்தில் பட்டர் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டியிருப்பதைக் கண்டு வைக்கலாம்.]

23. வார்த்தாமாலை 131: பட்டர் a திருவணையாட எழுந்தருளாத நிக் பாதிரிக்கொடியிலே, b போதுவைகி வந்து ஒரு வேடன:த்திலே புக, அவன் தானிருந்த ஆஸநத்தையும் வாங்கிப் பொகட்டு ஒரு கட்டியையுங்கொடுக்க, அதிலே எழுந்தருளியிருந்து:— “இவன் நம்முடைய வைபுவத்தையறிந்து செய்தானல்லன், க்யாதிபரணுச் செய்தானல்லன், நம்மாலே உபக்ருதனுச் செய்தானல்லன், தன்னுடைய க்ருஹத்திலே புகுந்தோமென்கிற அபிமானமிறே அவன் இது செய்யவேண்டிற்று. ஈஸ்வரன் தன் அபிமானத்திலே ஒதுங்கினாரை என்னினைத்திருக்கிறானே?” என்று அநுஸந்தித்தருளி, “ஐயா! இன்றைக்கு விசேஷமென்?” என்று கேட்டருள, “நாயன்றே! காட்டிலே வேட்டைக்குப் போனேன்; அங்கே ஒரு முசல்குட்டியைப் பிடித்தேன்; அதினுடைய தாயானது பின்னே முடுகிவந்து ஒரு c எரிவெளியானவாறே முன்னே வந்து கும்பிட்டுக்கொண்டு கிடந்தது; எனக்கு அத்தைக்கண்டு வ்யஸநமாய்க் குட்டியை விட்டேன்” என்றான்; இதைக்கேட்டு, “இது சேதநனுக்கில்லாததொன்று; பரமசேதநனுக்குள்ளதொன்று; d ‘மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ’ என்று இம்முசலுக்கு உபதேசீத்தாரில்லை; e ‘அரி: ப்ராணந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா’ என்று வேடனுக்கு உபதேசீத்தாரில்லை, அவ்வவதாரேந ஸரணாகதி ப்ரஸித்ததே! இதொரு ப்ரமாண ப்ரஸித்தியென்?” என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம்: a திருவணையாடுதல்—ஸேதுஸ்நானம் செய்தல். b போதுவைகி—அஸ்தமனமாகி. c எரிவெளி—பொட்டல்வெளி. d “என்னையோருவனையே உபாயமாகப் பற்றுவாய்” [கீதை 18-66] என்னும் சரமஸ்தலோகம். e “ஸரணமடைந்த விரோதி பிராணனை விட்டும் நல்வனாகி காப்பாற்றத்தக்கவன்” [ரா. யு. 18-29]

24. வார்த்தாமாலை 164 : பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித் திருப்பாரொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரை 'ப்ரஸாதக்கிழியையெடுத்துக் கொண்டு வாரும்' என்ன, ப்ரஸாதக்கிழியினருகே பணக்கிழியு மிருக்க, அவர் ப்ரஸாதக்கிழியையெடுப்பது, பணக்கிழியையெடுப்ப தாய் நிற்க, இவர் வரக்காணாமையாலே எழுந்தருளி, இவர் நிற் கிற நிலையக்கண்டு "இடம்பெற்றவளவிலே இருவரும் உம்மை நனெந்தார்களாகாதே, வாரீர்" என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : பட்டர் ஸ்ரீஷயர் ஒருவர் பணத்தில் சாபல்ய முடையவர். அவருடைய துண்சாபல்யத்தைப் போக்கவேண்டி ஒரு நாடகமாடினார் பட்டர். ஓரிடத்தில் ஒரு கட்டுச்சோற்று முடிச்சையும் அருகிலேயே ஒரு பண முடிச்சையும் வைத்து, அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவரை ப்ரஸாத முடிச்சை எடுத்துவரச்சொன்னார். அங்கு சென்று அருகில் பணமுடிச்சைக் கண்ட அவர் அதை எடுத்துத் தனக்காக மறைத்து வைத்துக் கொண்டுவிடலாமா என்று நினைத்து அதை எடுத்தார். "பட்டர் அறிந்தால் கோபிப் பரே" என்னும் எண்ணம் வந்தவுடன் பணமுடிச்சை இருந்த விடத்திலேயே வைத்துவிட்டு ப்ரஸாதமுடிச்சை எடுத்தார். இப் படிச் சிந்தனை அடிகளாலே இவர் தயங்கிக்கொண்டிருக்கும்போது அங்கு பட்டர் எழுந்தருளி, "ரத்திராந்வேஷிகளாய் இடம் பார்த்துப் புண்ய பாபங்கள் சேதனை நவிவதுபோலே, இந்த இரு முடிச்சுகளுமே உம்மை இடம் பார்த்துத் துன்புறுத்துகின் றனபோலும்" என்று ஹாஸ்யமாக அருளிச்செய்து, அவரை வெட்கமடையச்செய்து திருத்தியருளினார் என்று கருத்து.]

25. வார்த்தாமாலை 171 : a கோளரியாழ்வான் என்றொருத் தன், 'எனக்கு ஹிதமருளிச்செய்யவேணும்' என்ன, b பட்டர், பெருமானையும் பார்த்து அவனையும் பார்த்துவிட்டதில் இவனுக்கு விஸ்வாஸம் பிறவாமல் நிற்க, c "வ்ருதைவ புவதோ யாதா பூயஸீ ஜநம் ஸந்ததி: | தஸ்யாமந்யதமம் ஜநம் ஸஞ்சிந்த்ய ஸரணம் வ்ரஜ ||" என்கிற ஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a கோளரியாழ்வான் — திருக்கோட்டியூரைச் சேர்த்தவர் என்று ஈடு முதலான வ்யாக்யானங்களில் வந்துள் ளது. b பட்டர் பெருமானிடம் மானஸமாக இவர்க்கு தன்மை யைப் பிரார்த்தித்தார் என்று கருத்து. c இந்த ப்ரமாணத்துக்

குப் பொருள் :— “உனக்குக் கணக்கற்ற ஜன்மபரம்பரைகள் வீணாகக் கழித்துவிட்டன. அந்த ஜன்மங்களில் ஒன்றான இந்த ஜன்மத்திலாவது எம்பெருமானே நமக்கு உபாயோபேயமாயிருப்பவன் என்று நினைத்து அவனையே உபாயமாக உறுதிகொள்வாய்” என்கை.]

26. வார்த்தாமாலை 174 e : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் பக்கம் 198 ஐ. நி. 3 காண்க.

27. வார்த்தாமாலை 175 : a நஞ்சீயர் பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஆஸ்ரயித்த அநந்தரத்திலே கையிலேயிருந்த சில பொண்ணை வாங்கி பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலேயிட்டு தண்டனிட்டவாறே, பட்டர் அத்தையெடுத்து இவரைப் பார்த்து ‘நான் கொடுத்த த்ரவ்யத்தில் ஸார்பேஷராயிருக்கிற இவர் உபதேசரீதத் ஜ்ஞாநம் நமக்கு உத்தராக்ஷேதுவாகப் புகுகிறதோவென்றே உனக்கோடுகிறது?’ என்று கேட்டருளி. இவரைப் பார்த்து, “ஸர்ப்பதஷ்டனாய் மருதனான ராஜகுமாரனுடைய ஸம்ஸ்காரத்யஸையிலே, மந்த்ரௌஷத்ய ஸக்தியுடையனாயிருப்பானெருவன் வந்து, உன் மகனைப் பிழைப்பிக்க இந்த ராஜ்யத்தையத் தாவென்னிலும் கொடுக்கும்படியான புத்ரவாத்ஸல்யத்தையுடைய ராஜாஷின் பக்கவிலே ஒரு பிடிச்சோறு வேண்டி உண்டு மருதனான ராஜபுத்ரனைப் பிழைப்பிக்கும்; ப்ரக்ருதிமாண்களெல்லாரும் உண்கிற சோற்றிலே இவனுக்கு இச்சையுண்டாய்த்தென்றோ, அந்த விஷஹரண ஸக்தியில் ஏதேனுங்குறைந்ததில்லையிறே; அப்படியே எல்லாரும் ஸ்ப்ருஹை பண்ணுகிற அர்த்ததகாமங்களிலே எங்களுக்கு ஸ்ப்ருஹையுண்டாய்த்தேயாகிலும் நாங்கள் உபதேசரீக்கிற ஜ்ஞானத்துக்கு ஒரு ஸம்ஸாரபந்த்யத்தையறுத்துப் புருஷார்த்தத்தையத் தரவல்ல ஸக்தியுண்டென்றிரும்” என்று அருளிச்செய்தார். b இத்தால்-ஆசார்யனுக்காதல் வேறொரு மீவைஷ்ணவனுக்காதல் இதர ஸம்ஸாரிகளோபாதி வேறு ஸத்தாப்ரயுக்தமான அர்த்ததகாமப்ராவண்ய முண்டாய்த்தென்றோ, இவர்களையும் பாக்ருதீமாண்களோபாதியாக நினைக்கலாகாது;— எங்ஙனையென்னில், “காமோபபேபாகுபரமா ஏதாவதி நிர்சிதா:” என்று அர்த்ததகாமங்கள் புருஷார்த்தம் மென்றிருப்பார் அஜ்ஞாநம்; ஜ்ஞாநவான்கள் ஸரீராவஸாநத்தளவும், “ஸத்ஞாநம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதேர் ஜ்ஞாநவாநநி” இத்யாதி, ப்ரக்ருதியையாலே வாஸநாப்ரயுக்தமாய்ச் செல்லக் கடவதென்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : சூரபுரியர் பூர்வாஸ்ரமத்தில் சிறந்த துணிகராயிருந்தார். திருநாராயணபுரத்தருகில் வாழ்ந்துவந்த அவர் பட்டரோடு பிரியாதிருக்கவேண்டும் என்று திருவுள்ளங்கொண்டு தம் செல்வத்தில் இருபகுதிகளைத் தன் இருபத்தினிகளுக்குக் கொடுத்து விட்டு ஒரு பகுதியை பட்டருக்காக எடுத்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரஸாஸ்ரமஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டு திருவரங்கம் சேர்ந்து பட்டர் திருவடிகளிலே தாம் கொண்டு வந்திருந்த த்ரவ்யத்தை ஸமர்ப்பித்தார். அப்போது பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது. இதன் கருத்தாவது—“நம்மிடம் சில த்ரவ்யங்களைப் பெற்றுக் கொண்ட இவர் உபதேசிக்க ஜ்ஞானம் நம்மை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கைதூக்கிவிடுமோ?” என்று நீர் நினைக்கவேண்டா. அரசுமாரன் பாம்புகடித்துச் செத்தவன்போலே இருக்கும்போது மந்தரத்தாலும், மருந்தாலும் அவனுடைய உயிரை மீட்டுக் கொடுத்த ஒருவன், ராஜ்யத்தையே விரும்பினாலும் அதை அரசன் கொடுக்க எரித்தாமாயிருக்கும்போது, அவனிடம் ஒருவேளை சோற்றையுண்டு பசியாறி த்ருப்தியடைந்தால், அதை அவன் செய்த காரியத்துக்குக் கைம்மாறாகக் கூறமுடியுமோ? அதைப் பார்த்தும் சில அறிவினிகள் சோற்றில் ஆசையாலே இவன் இக் காரியம் செய்தான் என்று கூறினால், அதனால் இவன் ப்ரயோகித்த மந்தரத்துக்கோ மருந்துக்கோ மூக்கி குறைந்துவிடாதே; அதுபோலவே ஆசாரியர்களாகிற நாங்களும் வீஷ்ணர்களான உட்களைப் போன்றவர்களிடம் ஏதோ சில த்ரவ்யங்களைப்பெற்று ஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும்போதும் குறைய நினைக்கக்கூடாது. நாங்கள் உபதேசிக்கும் ஜ்ஞானம் ஸம்ஸாரபந்தத்தை அறுத்துப் பரமபுருஷார்த்தத்தைத் தரக்கூடிய மூக்கி உடையதாகவே இருக்கும் என்று நினைத்திருக்கவேண்டும்” என்பது பட்டர் வார்த்தையின் ஸாரம். b இவ்வார்த்தையின் ஸாரமான இதன் கருத்து—ஆசாரியனோ மனவெண்ணவர்களோ மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலே ப்ரக்குதி வாஸனையினால் அர்த்தகாமங்களிலே ஈடுபட்டுச் சிலவற்றை அபேஷித்தாலும் அவர்களை மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போலே ப்ராக்ருதர்களாக நினைக்கக் கூடாது. “காமோபபேராகுபரமா: ஏதாவதிநி நிஸிதி:” [கீதை 16-11] [காமத்தை அநுபுவிப்பதையே மேலான புருஷார்த்தமாக நினைப்பவர்களாய் அதைக் காட்டிலும் மேலான புருஷார்த்தம் இல்லை என்று நினைப்பவர்கள்.] என்ற மூலோகத்தில் சொல்லும் நிஸயிலிருப்பவர்கள் அறிவினிகளான ப்ராக்ருதர்கள். ஜ்ஞானவான்களான ஆசாரியர்களும் மனவெண்ணவர்களுமோவெனில், “ஸத்ரு

மம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யா: ப்ரக்ருதீநர் ஜ்ஞாநவாநமி'' [கீதை 8-18] [(ஸாஸ்த்ரங்களினால் ஏற்படும் ஆத்மதத்வ) ஜ்ஞானத்தை உடையவனும் தன் அநாதியான விஷயவாஸனைக்குத் தக்கபடி (ப்ராக்ருத விஷயங்களிலேயே) பழகுகிறான்.) என்கிற ஸ்லோகத்தில் சொன்னபடியே அநாதிவாஸனையினாலே அர்த்தகாமங்களிலே சிறிது ஈடுபடுகிறார்களேயொழிய, ஸம்ஸாரிகளைப்போலே அதையே பரம புருஷார்த்தமாக நினைத்து ஈடுபடுவதில்லை என்றபடி.]

28. வார்த்தாமாலை 176 : நஞ்சீயர் மடத்திலே பட்டருடைய மூத்தபெண்பிள்ளை, 'காஞ்சேரிச் சருகுண்டோ' என்று கேட்டுவர, அப்போது a முன்வாயிலே சிலவற்றைப் பார்த்துக் காணாமையாலே 'இல்லை' என்று, பின்னையும் பார்த்தவாறே, ஒரு b கலத்திலே கண்டு, தம்முடைய மடியிலே இட்டுக்கொண்டு எழுந்தருளினவாறே. 'இத்தை ஒருவர் கையிலே வரவிடலாகாதோ? நீர் கொண்டெழுந்தருளவேணுமோ?' என்று பட்டர் அருளிச்செய்ய, 'அப்போது இல்லையென்றுவிட்ட மஹாபாமிக்கு ஆளிட்டிருக்கவும் வேணுமோ?' என்று அருளிச்செய்தார். இத்தால், ஆசார்ய புத்ர பௌத்ராதிகளும் ஆசார்யவத் அநுவர்த்தநியரென்று கருத்து.

[விவரணம் : a முன்வாயிலே—தன் கண்ணுக்கு எதிரிலுள்ள சில இடங்களிலே, b கலத்திலே—பாணியிலே.

29. வார்த்தாமாலை 177 : பட்டர், குடும்பு ஸஹிதமாக a கூரகுலோத்தமனிலே இருக்கிற நாளிலே, திருநந்தவநத்திலே அல்பம் உபஹதியுண்டாய்த்தென்னு, திருநந்தவநஞ்செய்கிற ஏகாங்கிகள் சில வார்த்தை சொன்னார்களென்று b பெரிய ஜீயர் அவர்களை அழைத்து, c 'நான் பெருமாள் திருக்குழல் சிக்கு நூலுகிறதென்றே திருநந்தவநஞ்செய்கிறதா? பட்டருடைய குடும்பத்துக்கு இஷ்டவிதியோகூர்மமாகத் திருநந்தவந வ்யாஜத்தாலே கோவினோனத்தையென்றே' என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a கூரகுலோத்தமன்—ஓர் ஊர். பின்னால் வந்த கூரகுலோத்தமதூஸருடைய அவதாரஸ்துலமாயிருக்கலாம். b பெரிய ஜீயர்—கூரத்தாழ்வானுக்கும், பிறகு பட்டருக்கும் ஸிஷ்யராயிருந்தவராய், நஞ்சீயரைவிட வயதில் பெரியவராய், ஸுதூர்

ஸநஸதகம், உபநிஷத்யூஷ்யம், ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் முதலான க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தவராய், ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர் மடத்தை ஸ்தாபித்தவராய், நலந்திகழ் நாராயணஜீயர் என்னும் திருநாமமுடையவரான கூரநாராயணஜீயர், C பட்டர் குடும்பத்தாரால் பெரிய ஜீயருடைய நந்தவனத்துக்குச் சில அழிவுகள் உண்டாக, அப்போது நந்தவனத்தைக் கவனித்துக் கொள்ளும் ஏகாங்கிகள் கோபிக்க, அப்போது ஜீயர் அவர்களை அழைத்து “நான் பெருமானுக்காக நந்தவனம் அமைத்திருக்கிறேன் என்று நினைக்காதீர்கள். எனது ஆசார்யரான பட்டருடைய குடும்பத்தார் உபயோகத்துக்காகவே அதை அமைத்திருக்கிறேன். பட்டர் விரும்புகையாலே பெருமானுக்கும் உபயோகப்படுகிறது” என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வார்த்தையி லிருந்தும் ஸிஷ்யனுக்கு ஆசார்ய குடும்பமே உத்யேச்யம் என்று விளங்குகிறது.]

30. வார்த்தாமாலி 179 : நம்பி திருவழி வளநாடு தாஸர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளுகிற ஸமயத்திலே ஸேவித்துப்போந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் அழ, “கெடுவாய்! செத்துப்போகிற நான் போகா நின்றேன்; ஸ்ரீபராஸரபட்டர் வாசிக்கக் கேட்கவிருக்கிற நீ ஏன் அழுகிறாய்?” என்றருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளையருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : இவ்வார்த்தை ஆசார்ய ஸம்ஸ்க்ரேஷ்டம் பரம ஸ்துத்தைக்காட்டிலும் உத்யேச்யம் என்று காட்டுகிறது.]

31. வார்த்தாமாலி 195 : நஞ்ஜீயர், பட்டரை, ‘பெருமாள் சந்த்ரபுஷ்கரிணி க்கரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இதுக்குத் திருவுள்ளத்தில் கருத்தென்?’ என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; “நாராயண ஓ! மணிவண்ணா!” என்று கூப்பிட்டபின்பிறே மடுவின் கரையிலே வந்தது; இங்குக் கண் வளருகிறது நான் கூப்பிடுவதற்கு முன்பே என்னை எடுக்கக்கூக, a நானகப்பட்ட பொய்கையிலே ஏற்கவே வந்து கண் வளர்ந்தருளுகிறாய்; இவ்வார்த்தம் கேட்பது உம்முடைய வசத்தாலன்று காணும்; உம்மைக்கொண்டு பெருமாள் என் நினைவ வெளியிட்டருளினார் என்றருளிச்செய்தார்.

[விவரணம் : a நான் அகப்பட்ட பொய்கையிலே—நான் அகப்பட்டுத்தவிக்கும் ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய மடுவிலே.]

32. வார்த்தாமாலி 204 : ‘பட்டர் திருவணையாட எழுந்தருளுகிறபோது பகலில் வழி நடந்த ஆயாஸத்தாலே a விட்ட

தொரு தூற்றடியிலே நஞ்ஜீயர் மடியிலே' திருமுடிபைவைத்துக் கண்வளர்ந்தருள, அவ்விராமுடியத் துடைமாறுதல், சகேபுதல் செய்யாதே எழுந்தருளியிருந்தார்' என்று b பிள்ளை அருளிச் செய்வர்.

[விவரணம் : a வழி நடப்பார் இளைப்பாறுவதற்காக ஏற்பட்ட நூல் உன்னதேசர் இடம். b பிள்ளை—நம்பிள்ளை.

33. வார்த்தாமாலை 207 : நம்பி திருவழுதிவளநாடுதாஸர், ஒரு குண்ணினுரை சிறுத்தாம்பை அருளிச்செய்து, “மதுரகவி சொன்ன சொல் நம்புவார் பதி வைகுந்தங்காணமினே” என்று தலைக்கட்டினவாரே ஸ்ரீபாதத்திலே ஸேவித்திருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “ஸீலாநிபூதிலே ஒருவன் இத்தை மரத்தையுபண்ணி அதுஸந்திக்க, அவனிடம் நித்யவிபூதியாம்படி எங்ஙனே?” என்று கேட்க, “அது இருந்தபடி கேளீர்;—கூரத்தாழ்வார் திருமகனார் திருவவதரித்த பின்பு இடைச்சுவர் தள்ளி இரண்டு விபூதியும் ஒன்றுய்த்துக் காண்” என்று அருளிச்செய்தாரென்று பிள்ளை அருளிச் செய்வர்.

[விவரணம் : “மதுரகவிகளின் வாக்கான கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பை நம்புகின்றவர்கள் இருந்த இடம் வைகுந்தமாகவேயாகி விடும்; இதை வருங்காலத்தில் கண்டு கொள்ளலாம்” என்று கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பில் அருளிய பல்லுருதி பட்டர் காலத்திலே பரிபூர்ணமாகப் படித்தது என்பது இவ்வார்த்தையின் தாத்பர்யம்]

34. வார்த்தாமாலை 213 : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் பக்கம் 6 ஐ. தி. 8 காண்க.

35. வார்த்தாமாலை 218 : நஞ்ஜீயர், மட்டரை ஸ்ரீபாதந் தாங்குவதாகத் தோன்றலே a தண்டை வைக்கப்படுக ‘உம்முடைய b வேஷத்துக்கு விருத்தியாகச் செய்யலாகாது காணும்’ என்று பட்டரருளிச்செய்ய, ‘இங்குத்தை கைங்கர்யத்துக்கு ஏகாந்தமென்று வேஷப்பரிக்ரஹம் பண்ணினேன்; இதுதானே இதுக்கு விசேஷதியாமாவில் c பழைய வெள்ளையை உடுத்திறேன்’ என்று.

[விவரணம் : a தண்டு—பல்லக்கின் தண்டு (வாரை). b வேஷம்—ஸத்யாஸி வேஷம். c பழைய வெள்ளை—கூடுவாஸ்த்து

ஐக்குரிய வெள்ளை வஸ்தரம். இவ்வாற்றை ஆரூயிரப்படி குருபரம்பரை பக்கம் 847-ல் வந்துள்ளது.]

36. வார்த்தாமாலை 228 : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி முதல் பாகம் பக்கம் 861 ஐ. நி. 9 காண்க.

37. வார்த்தாமாலை 234 : a நஞ்ஜியருக்குப் பெரிய பட்டர் அருளிச்செய்த பதகர்த்தம் ;— சரக்கேற்றின மரக்கலத்துக்குக் கேடு —காற்றூலையாதல், ஸமுத்தரஸ்துபர்வதரிகூரம் தட்டியாதல், பெருங்கடல் பாய்ந்தால், மஹாமதஸ்யங்கனினுடைய டிச்சு விக்ஷேபங்களாலேயாதல், ப்ரதீகாரமில்லாத அழிவு வருமா போலே, எம்பெருமான் திருவடி களிலே பண்ணிவைத்த ப்ரபத்திக்கும் புகுவத விஷயங்களிலே அறிந்தும் அறிவாதும பண்ணின அபசாரங்களாலே சில அந்தராயங்கள் நாமபட்டந்தமாக வுண்டாகவே ஸம்புகுனிக்கும். தத்புய ஸம்புகுவதாதிவ்ருத்த யர்த்துமாக இப்பத்தர்த்தத்தைக் கேட்டு புத்திபண்ணி அநுஷ்டித்து நிர்ப்புரணாய் மாப்பிலே கைவைத்துவரும்; b அவை எவையென்னில் ;— (1) ஆசார்யர் திருவுள்ளத்தாலே அநவரதம் நினைக்கும்படியாக ஸரீரர்த்தப்பிராணன்களை அழிய மாறியாகிலும் ஒரு கைங்கர்யம் உறுதியாகச்செய்வது; (2) புகுவத விஷயத்திலும் எல்லாக்கும் கொண்டாடும்படியாகவும் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காகவும், தன் தெஞ்சு உணரவும் ஒரு ஸுகாரியல் செய்வது; (3) புகுவத விஷயத்திலும் அப்படியே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலும் 'இம்மூர் கல்யாண குணங்களை யுடையவர்; புகுவத புகுவத விஷயங்களில் செய்துபோரும் படி அழகிது' என்று கொண்டாடும்படி போருவது; (4) ஸர்வ ஸாக்ஷியாய் நினைவின் தலைமிலே குடியிருக்கிற எம்பெருமான் சிரியாதபடி, வறை நாரற்றமான அல்பாஸ்திர பல்லாந்தரத்தாலே ஏகாந்தத்திலும் அந்யதேவதோபாஸநாதிகளை ஆசரியா தொழியவும், அந்யதேவதோபாஸகரோடு ஸஹகமத ஸஹவாஸ ஸஹாவஸ்தாத ஸம்புகுஷணங்கள் வருத்தியும் ஒழியவும்; (5) வறைநாரற்றத்தை ஆசைப்பட்ட பெருஞ்சாவி இடரிலே அகப் பட்டு அதர்த்தம்படுமாபோலே, அதர்த்த ஸம்பந்த ரதிநிமித்த மான் பேராஜநாஸநஸநாதிக ஸம்பந்தத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநி பிறந்து விபரீதஜ்ஞாநமும் பிறந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவகோஷ்டியிலும் ப்ரஹிஷ்க்ருதனாய்விடும்; ஸிரம்கேத்யாயந்தமான மஹாபத்து ஸம்பாதிதமானாலும் ஆத்மதர்ம ப்ரசுயதி பிறவாதபடி த்ருட்டாத்ய

வஸாய நிஷ்டாகுதனாகவும், இதுக்கு நுருஷ்டாந்தபூதர் இவர் களிதே; பெரிய நம்பியும் கூரத்தாழ்வானும்; (6) ஸாமாந்ய ஸாஸ்தரத்தில் கண் வையாதே விதஸஸாஸ்தரத்திலே அநவரத தீருஷ்டியாய் அநுஷ்டானத்திலும் அப்படியாய்ப் தன்னை ஒருங்கப்பிடித்து நிஸ்ஸம்ஸயலுயிருக்கை; 'ஆதிபூரதனும் திருக் கண்ணாமங்கையாண்டானுமிதே இதுக்கு ப்ரமாணபூதர்; நமக் கொட்டாத நிலம்ஸரோ!' என்னின்; ஏறுவான் சாருங்குதினையிதே. இளநெஞ்சர்க்கெல்லாம் இத்தை அத்யவஸேகிகில் அருமையில்லை; ஒருத்தி அப்பாஸத்தாலே மலையை எடுத்துக் காட்டினுள்ளும்; உழஞ்சொல்லிலையோ? (7) கோயில் திருமலை பெருமான் கோயில் முதலான ப்ரஸித்தா கேசுந்ரங்களில் நியவாஸம் பண்ணுதல்; அங்கே நியவாஸம்பண்ணி அபியுக்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலகாலும் நினைத் தம்படி ஆப்தம்பண்ணி அர்த்தோபகாரத்தாலே யாதல், ஸௌஷ்ருத்தியாலேயாதல், அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு போரவும். (8) புத்ர மித்ர களத்ர கேசுந்ர அர்த்த தேஹாதி களிலே அதிப்ரஸக்தி (ப்ரதிபத்தி) பண்ணாதே ஆசார்யன் ஆத்ம த்ரிதம் பண்ணினத்துக்கு ஒரு வாசிதோற்ற அவந்ரோடு ஒட்டற்றுப் பரிமாற்றவும்; (9) புகுவத் புகுவத கைங்கர்யத்திலே மிகவும் தாத்தர்யமுடையாய்ப், ஸம்ஸாரத்தின் அநித்யத்வத்தை அநுஸந் தித்து, அவந்ரோடு வேறொரு (வேரோடு?) ஒட்டவநிடுக்கையும்; (10) நியமாய், பரியபூதனாய், ஸர்வவித ப்ரந்துபூதனான எம்பெரு மானை, "நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே" என்று அநுஸந் தித்து வரவும்; இப்பத்தர்த்தம் ப்ரதிபத்தின்தா நம்.

[விவரணம் : a நஞ்சீயருக்கு பூட்டர் அருளிச்செய்த பத்து அர்த்தங்கள் ஒரு ப்ரபந்நனுக்கு ஏற்படக்கூடிய ப்ரபத்திநிஷ்டா பாயங்களைத் தவிர்க்கும் வழியைச் சொல்லுகின்றன. சரக்கேற் றின ஒரு கப்பலுக்குப் புயற்காற்றாலேயாவது, கடலில் அமிழ்ந் திருக்கும் பாறைதட்டியாவது, கடல்நீர் பொங்கப் பாய்ந்தாவது, பெரிய மீன்கள் வாலாலடிப்பதாலாவது தவிர்க்கமுடியாத அழிவோ நஷ்டமோ ஏற்படுவதுபோலே, எம்பெருமான் திருவடி களிலே பண்ணின ப்ரபத்திக்கும் புகுவத் புகுவத விஷயங் களிலே அறிந்தும் அறியாமலும் பண்ணின சில் அபசாரங்கள் இவனுடைய ஸ்வரூபநாமம் வரையில் விளக்கக்கூடியவையாக உண்டாகும். இப்படி உண்டாகக்கூடிய இடைபூதங்களால் ஏற் படும் ப்ரயம் அடியோடு நீங்குவதற்காக இந்தப் பத்து அர்த்தங் களைக் கேட்டறிந்து அநுஷ்டித்து ப்ரபந்நன் கவையற்றவனாய் வாழலாம். இவ்வளவும் இவ்வார்த்தைக்குப் பீடிகை.

b இனி, பத்து அர்த்தங்கராவண :— (1) “ஸரீரம் அர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்ருருப்யோ நிவேதயேத்” [உடலையும், பொருளையும், உயிரையும் ஸிஷ்யன் நற்குருவுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேண்டும்.] என்கிற ப்ரமாணத்தில் சொன்னபடி ஆசார்யன் திருவுள்ளத்தில் எப்போதும் தன்னை நினைத்திருக்கும்படியாக உடலையும் பொருளையும் உயிரையும் விட்டாவது ஓர் ஆசார்ய கைங்கர்யத்தை உறுதியாகச் செய்யவேண்டும். (2) எம்பெருமான் விஷயத்திலும்— பூகூவதர்கள் அனைவரும் கொண்டாடும்படியாகவும், எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்காயிருக்கும்படியும், தன் நெஞ்சே அறிந்து பாராட்டும்படியாகவும் ஒரு நல்ல கைங்கர்யத்தைச் செய்யவேண்டும். (3) பூகூவதர்கள் விஷயத்திலும் முற்கூறிய படியே பல ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டிகளில் தன்னை நற்குணங்கள் உடையவன் என்றும், பூகூவத பூகூவத கைங்கர்யங்களை அழகாகச் செய்கிறவன் என்றும் கொண்டாடும்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும். (4) பொருங்கின நாற்றமுடைய உணவுபோலே அற்பமும் நிலைநிலாததுமான பூலங்களில் ஆசையாலே தனியாயிருக்கும்போது மற்ற தேவதைகளை உபாஸிப்பது முதலான கார்யங்களைச் செய்தாலும், அதைச் செய்பவர்களோடு கூடப் போதல், கூடிவாழ்தல், கூடிஇருத்தல், கூடிப்பேசுதல் முதலையவற்றைச் செய்தாலும், உள்ளவாரூள் எற்றெல்லாம் உடனிருந்து அறியும்படி நினைவு புறப்படுகிற நெஞ்சிலே இருக்கிற எம்பெருமான் “இவன் நம்மையே ஏமாற்றப் பார்க்கிறானே” என்று சிரித்திருப்பன். அப்படி அவன் சிரித்திராதபடி சிரமப்பட்டாவது முற்கூறிய கார்யங்களைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும். (5) பொருங்கின நாற்றமுடைய உணவுக்கு ஆசைப்பட்ட பெருச்சாளி கூண்டிலேயகப்பட்டுத் துன்புறுவதுபோலே, இவனுக்கு இடரை விளைக்கும் பூகூவதர்களை விரும்பினால் அதற்குரிய உணவு, இருப்பு, படுக்கை முதலானவற்றின் தொடர்பாலே நல்லறிவு கெட்டு, தீய அறிவு உண்டாகி, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களின் திரளிலிருந்து விலகப்பட்டுவிடுவான். தலையே போகும் ஆபத்து வருவதானாலும் முற்கூறியபடி ஆத்மஜ்ஞானத்துக்கு அழிவு பிறவாதபடி நிலையான உறுதி கொண்டவனாயிருக்கவேண்டும். இதற்கு உதாரணமாக இருந்தவர்கள்—அரசனைத் துரும்பென மதித்து துர்ஸனத்துக்காக உயிரைவிட்ட பெரிய நம்பியும், துர்ஸனத்தை (கண்ணை)க் கொடுத்த கூரத்தாழ்வானுவர். (6) ஸாமாந்ய

மாஸ்தரத்தில் “காண்பரோ கேட்பரோ தாம்” [திருமாலை 7] என்கிற ரீதியில் எண் செலுத்தாமல் விசேஷ மாஸ்தரமான புகழ் வஞ்சியடியத்தில் எப்போதும் பரிபரீலனம் பண்ணிக்கொண்டு அநுஷ்டானத்திலும் ஸாமாந்யத்தைவிட்டு விசேஷத்தையே கடைப்பிடித்து, இதில் ஒருபடிப்பட்டவனும் ஐயமற்றவனாயிருக்க வேண்டும். “ஆதிபுரத்தான ஜ்ஞானியும், ஸ்வர்த்தமான ஸ்வயம்பாரத்தைவிட்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுமன்றே இப்படியிருக்கமுடியும். நமக்கு இது எட்டாததன்றே” என்று ஐயமுறலாகாது. எப்பேற்பட்ட முரட்டுக்குதிரையானாலும் ஏறுகிற முறையில் ஏறிப்பழகினால் அது அடங்கிநிற்கும். அது போலே இந்நெஞ்சை உடையவர்களுக்கும் இந்த உறுதியைப் பழக்கிக்கொள்வது சிரமமில்லை. ஒரு பெண்பிள்ளை நெடுநாள் பழக்கத்தாலே முதலில் பெரிய கல்லையும், அதற்குப்பின் சிறிய குன்றையும், அதற்குப்பின் ஒரு மலையையுமே எடுத்துக்காட்டினாள் என்று ஒரு பழங்கதை சொல்லுவதில்லையோ? (7) கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் முதலான உட்கறிந்த திவ்யதேசங்களில் எப்போதும் வாழவேண்டும். அப்படி வாழும்போது நல்லோர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பலகாலும் தங்களை நினைக்கும் படி அவர்களுக்கு வேண்டியவர்களாயிருந்து, அவர்களுக்குப் பொருள் உதவி செய்தோ, கைங்கர்யம் செய்தோ அவர்கள் திறத்தில் நல்லவனாயிருக்கவேண்டும். (8) பிள்ளைகள், நண்பர்கள், கொண்ட பெண்டிர், வயல், பொருள், உடல் முதலானவற்றில் மிகவும் பாசம் வைக்காமல் ஆசார்யனும் எம்பெருமான் கையிலே காட்டிக் கொடுக்கப்பட்டவன் என்னும் வச்சி தெரியும் படி முற்கூறியவற்றோடு பற்றற்று நடக்கவேண்டும். (9) எம்பெருமான் விஷயத்திலும் அவன் அடியார் விஷயத்திலும் சாகங்கர்யம் செய்வதில் மிகவும் ஈடுபட்டவனும், ஸம்ஸாரத்தின் அஸ்பாஸ்திரைத் தன்மையை அறுஸந்தித்து முற்கூறிய புத்தமித் தாதிடிகள் விஷயத்தில் அப்போடு பற்றை அறுத்துவிட்டவனும். (10) தித்யனும், மிக இனியவனும், எல்லாவிதமான உறவு முறையவனான எம்பெருமானை “நிரந்தரம் நினைப்பதாக நினைக்கவேண்டுமே” [திருச்சந்தவிருத்தம் 101] என்று பிரார்த்தித்து வரவேண்டும். இப்பத்து அர்த்தமும் வைவத்தவன் அறிந்தும் அறிபாமலும் தங்கிக்கொண்ணாதபடி ஏற்படும் பதனாவதி; பூதாவத அபசாரங்களில் கவலையற்று மாப்பிலே கையை வைத்து உறங்குகாமென்றபடி.

28. வார்த்தாமாலை 246 : நஞ்ஜீயருக்கு பட்டரருளிச்செய்த வார்த்தை; உபாயமாம்பு நிருபகர் தரிவித்தார்; எங்ஙனையென்னில்; கர்மஜ்ஞான நிஷ்டுரென்றும், எதித்தேதூபாயஸ்வீகார நிஷ்டுரென்றும், எதித்தேதூபாயாதர்க்குத நிஷ்டுரென்றும்; இதில் எதித்தேதூபாய ஸ்வீகார நிஷ்டுன் கர்மஜ்ஞானாநாதி நிஷ்டுனை அருவருக்கும்; எதித்தேதூபாயாதர்க்குத நிஷ்டுன் எதித்தேதூபாயஸ்வீகார நிஷ்டுனை அருவருக்கும்; கர்மஜ்ஞானாநாதி நிஷ்டுன் கர்மபரிபாலநபுங்கும் பிறக்கிறதோ? என்று கலங்கிக் கொண்டு போகும்; எதித்தேதூபாய ஸ்வீகாரநிஷ்டுன் எதித்தேதூபாய பரிபாலந புகுங்கும் பிறக்கப்புகுகிறதோ? என்று கலங்கிக் கொண்டு போகும்; எதித்தேதூபாயாதர்க்குத(தத்வ) நிஷ்டுன் எதித்தேதூபாய நிஷ்டுன்குஷம் பண்ணிக்கொண்டு போகும்.

[விவரணம் : மோஷோபாயத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து அதன் படி நடந்து கொள்பவர்கள் மூன்று வகைப்பட்டவர்கள். அவர்களாவார் :— (1) கர்மஜ்ஞான நிஷ்டுர். அதாவது—கர்ம யோகத்தையும், ஜ்ஞானயோகத்தையும், ஜ்ஞானவிஸேஷமான புகுத்தி யோகத்தையும் அநுஷ்டித்து மோஷத்தைப் பெறவிரும்புகிறவர்கள். (2) எதித்தேதூபாயமாகிற எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றித் தாம் பற்றின பற்றிலே தமக்கு மோஷம் நிர்சயம் என்று உறுதிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்வகூதஸ்வீகார நிஷ்டுர். (3) 'எம்பெருமான் நம்மைப் பற்றும் பற்று உபாயமே தவிர தாம் அவனைப் பற்றும் பற்று உபாயமன்று' என்று உணர்ந்து, 'நிர்ஹேதுக க்ருஸபயோடு கூடிய எம்பெருமானே ரக்ஷகன்' என்று அவனுடைய அபிமானத்தில் அடங்கியிருக்கும் பரகூதஸ்வீகார நிஷ்டுர். இவர்களில் முதல் வகையைச் சேர்ந்த உபாஸகருக்கு, கைங்கர்யத்தில் ஊற்றியில்லாமையால் புகுவதுபுகுவ ப்ரதானமான மோஷமே கிடைக்கிறபடியால், ஸ்வார்த்தை கைங்கர்ய நிஷ்டுரான இரண்டாம் வகையினர் முதல் வகையினரை அருவருத்திருப்பார்கள். எம்பெருமானுடைய முகமலர்த்திக்கே உறுப்பான பரார்த்தை கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமாயிருக்கையால் ஸ்வார்த்தை கைங்கர்யத்தை விரும்பும் இரண்டாம் வகையினரை, பரார்த்தை கைங்கர்யத்தை விரும்பும் மூன்றாம் வகையினர் அருவருத்திருப்பார்கள். முதல் வகையினர் கர்மம் முதலான மோஷ ஸாத்யமான உபாயங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ஏதேனும் குறை ஏற்படுமோ? என்று கலங்கிக் கொண்டிருப்பர். ஸ்வகூதஸ்வீகார நிஷ்டுர்களான இரண்டாம் வகையினர் 'ஆறுசூல்ய ஸங்கல்பம்

முதலான ப்ரபத்தியங்குகளில் ஏதேனும் குறை ஏற்படுமோ' என்று கலங்கிக்கொண்டிருப்பர். பரகூதஸ்வீகார நிஷ்டைர்களான மூன்றாவது வகையினரோவெனில், "ப்ராப்தாவும், ப்ராபகனும், ப்ராப்திக்குகப்பானும் அவனையாபிடுக்க, அவன் முகமலர்த்தி யையே பேருகக் கொண்டு மார்பிலே கையை வைத்து உறங்க அமையும்" என்று கவலையும் கலக்கமுமற்று ப்ராப்ய நிஷ்கர்ஷ மும், ஸித்த₃த₄ ஸாத₃ந நிஷ்கர்ஷமும் பண்ணிக் கொண்டிருப்பர்.]

39. வார்த்தாமாலை 247 : திருச்சங்கனித்துறை நம்பிக்கு பட்டர் அருளிச்செய்த வார்த்தை; முழுக்ஷே^௮சேதநகூதமான ஜ்ஞாநம் த்ரிவிதம்; உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமென்றும், ப்ரபத₃ நாத்மகஜ்ஞாநமென்றும், ஸ்வரூபயாத்₃தம்யஜ்ஞாநமென்றும். உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநமுடையவன், உபாஸ்யன் பக்கவிலே தனக்குண்டான வருத்தியில் உகப்பை அவனுக்கும் தனக்கு மென்றிருக்கும்; ப்ரபத₃நாத்மக ஜ்ஞாநமுடையவன், ப்ரபத்தவ் யன் பக்கவிலே தனக்குண்டான வருத்தியில் உகப்பை அவ னுக்கேயென்றிருக்கும்; ஸ்வரூபயாத்₃தம்ய ஜ்ஞாநமுடையவன் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞன் பக்கவிலுண்டான வருத்தியை ஸ்வயம் ஸ்வகாரியமென்றிருக்கும். இவற்றுக்கு உத்யாஹரணம்; பதி வ்ரதை மாங்கூல்யஸூத்ரம் பெருகினால் பந்திக்கும்போது பூர்த் தாவினுடைய நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களை ஹேதுவாக்காமல், தன்னு டைய அதர்த்தவ்ருத்தியென்று நினைத்திருக்குமாபோலே.

[விவரணம் : மோக்ஷமடைய விரும்பும் சேதனர்களுடைய அறிவு மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். (1) ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ரூபமான கர்மஜ்ஞான யோகங்களை அங்குமாகக் கொண்டதான பூத்தி ரூபமான உபாஸனமென்னும் அறிவு; (2) நீயே உபாயமாவா யாக என்று ப்ராப்திக்கும் ப்ரபத்தி என்னும் ஸரணாகூதரூபமான அறிவு. (3) எம்பெருமான் உடையவன், நாம் அவனுக்கு உடைமை என்னும் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய உண்மை அறிவு. முதல் வகைப்பட்டவன் தன் முயற்சியில் ஈடுபடுகையாலே தன்னுடைய ப₃கூலத₃பூபூவ கைங்கர்யங்களினால் எம்பெருமானோடு தனக்கும் ஆனந்தமூண்டாவதாக நினைத்திருப்பான். இரண்டாவது வகைப் பட்டவன், தன் காகவான தன் முயற்சியினின்றும் நீங்குகையாகிற ஸரணாகூதியில் ஊன்றியவனாகையாலே "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே" [திருவாய் 2-9-4], "உனக்கே நாமாட்செய்

வோம்" [திருப்பாவை 29] என்கிறபடியே, தான் செய்யும் கைங்கர்யத்தினால் எம்பெருமானுக்குண்டாகும் உகப்பையே உத்யுதேய்யமாகக் கொண்டிருப்பான். மூன்றுவது வகைப்பட்டவன் எம்பெருமானுக்குப் பக்காகக் கைங்கர்யம் செய்வது தனக்கு உத்யுதேய்யம் என்றும் நினையாமல், உடையவனுக்கு உடைமையாகிற நாம் செய்யவேண்டிய கடமை என்று கைங்கர்யம் செய்வான். மூன்றுவது மனப்பான்மைக்கு ஒருவகையில் பின்வரும் மனப்பான்மை துருஷ்டாந்தமாகும். அதாவது — பதிவ்ரதையான ஸ்திரீக்கு ஏதோவொரு காரணத்தால் மங்குளஸூத்ரம் (தாலி) அறுந்து போய், மறுபடி கட்டிக்கொள்ள நேரும்போது, "புர்த்தாவினுடைய அதுக்ரஹமிருந்தவரையில் அருமலிருந்தது. அதுக்ரஹம் நீங்கி திக்ரஹம் ஏற்பட்டதால் அறுந்துவிட்டது" என்று நினையாமல் "நான் தவறு செய்யாமலிருந்தவரையில் அருமலிருந்தது; இப்போது நான் செய்த ஏதோ ஒரு தவறு கர்யத்தால் அறுந்து விட்டது" என்று நினைப்பான். அதுபோலே என்றபடி.]

40. வார்த்தாமாலே 285 : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் பக்கம் 216 ஐ. நி. 5 காண்க.

41. வார்த்தாமாலே 290 : வினாநகர்ப்பிள்ளை (பிள்ளைநகரிப் பிள்ளை) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அமுது செய்யப் பண்ணுவர் என்று பட்டர் கேட்டு, 'இதுக்கு அபிப்ராயமறியவேணும்' என்று அவர் திருமாளிகையேற எழுந்தருள், அமுதுசெய்யக் காலமானவாதே 'அகத்துக்கு எழுந்தருள் வேண்டும்' என்ன; பட்டரும் பிள்ளையை யழைத்து, 'வாரீர் பிள்ளாய்! நீர் என்ன நினைத்து அமுது செய்யப் பண்ணுவீர்' என்ன; 'அடியேன் பின்வரும் முதலிகளுக்கு முன்பு எழுந்தருளின முதலிகள் திருப்போனகப்பாளை ஒழிச்சவரென்கிற இது ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருப்பன்' என்ன, பட்டரும் முதலிகள் முகம் பார்த்து 'இச்சொல்லற்ற சோறுண்டாகில் உஜ்ஜீவநம்' என்று அருளினார்.

[விவரணம் : வினாநகர்ப்பிள்ளை அல்லது பிள்ளைநகரிப்பிள்ளை என்பவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு யதேஷ்டமாக விருந்து படைக்கிறார் என்று கேள்விப்பட்ட பட்டர் ஒருநாள் அவரிடம் சென்று அவரால் விருந்துக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, அவருடைய உருத்தை அறியவேண்டும் என்பதற்காக 'நீர் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அமுது படைக்கும்போது என்ன நினைத்து அமுதுசெய்

யப் பண்ணுவீர்?" என்று கேட்டார். அதற்குப் பின்னர் "அடியேன் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸம்ருத்தாயமாக அமுது செய்யவேண்டும் என்று நினைப்பவன்; முதல் பந்தியில் அமரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அடுத்த பந்திக்கு வருபவர்களுக்கு உணவு இல்லாதபடி நிறைய உண்ணவேண்டும்; ஒவ்வொரு பந்தியிலும் நான் புதிதாக ஏராளமாகச் சமைக்கவேண்டும் என்று நினைத்திருப்பேன்" என்றார். இது 'ஏராளமாக விருந்திட்டோம்' என்னும் புகழுக்காக இவர் விருந்திடுவதைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் பட்டர் "இவர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ தத்யாராதனைத்தை நிரோஷமாகச் செய்தும் இப்படிப் புதுறை விரும்பும் சொல்லைச் சொல்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரஸாஜனமாகச் செய்தபொழுது இவருக்கு ஆத்தமோஜ்ஜீவனம் ஆகும்" என்று அருளினுள்.

42. வார்த்தாமாலை 312 : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் பக்கம் 83 ஐ. நி. 17 காண்க.

43. வார்த்தாமாலை 327 : பட்டர் நீராடி எழுந்தருளாநிற்க ஒரு மைவன் எதிரே வர, அவனுடம்பில் சாம்பல் தம் திருமேனியிலே படிந்தாந் போலேயிருக்க, மின்னையும்போய் நீராடியெழுந்தருளி உய்ளே எழுந்தருளாதே திருமானிகை வாசலிலே நின்று ஆண்டாளையறந்து, 'இப்படி பட்டதுக்கு ப்ராயச்சித்தமருளிச் செய்யவேண்டும்' என்ன; ஆண்டாளும் நெடும்போது திகைத்து நின்று 'ஸ்ரீ பாதூர்த்தத்தைய' கிழங்க கொன்னுமித்தனையன்றோ' என்ன, 'அது சேருமோ?' என்ன, 'உயிர் மாளுமளவில் உயிரை மாறியாகிலும் உயிரை நோக்க வேண்டாபோ?' என்ன, 'ஆகில் திருவுள்ளமானபடி செய்யுமத்தனையன்றோ?' என்ன; அவ்வளவிலே ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையரை, ஸ்ரீபாதூர்த்தநங்கு கிற சொல்லாமல் சுட்டார் இங்கே தன்னுலாங்க எழுந்தருள, ஆண்டாள் அவரைக்கண்டு 'தீர்த்தம் வாராநின்றது' என்ன, பட்டர் 'நமக்குக் கூடுகிறதோ?' என்ன, 'முற்றாணிட்டுக் கறக்கிலும் பசுநக்குப் பாலன்றோ வேண்டுவது' என்ன, பட்டரும் 'அப்படியே செய்கையன்ருவுள்ளது' என்ன, 'கலசம்பாளையிலே திருமஞ்சனங்கொண்டு ஸ்ரீபாதூர்த்திலே சொரிந்து தீர்த்தத்தை யும் ப்ரஸாதப்பட்டுப் பீர்தராணி'.

[விவரணம் : ஒரு மைவனுடைய உடம்பில் சாம்பல் தம் மேல் பட்டதற்கு ப்ராயச்சித்தம் அருளிச் செய்ய வேண்டுமென்று பட்டர் தம் திருத்தாயாரான ஆண்டாளைக் கேட்டார். "உயிர்

குலாமிமானமில்லாத தாஸரான பரமபூரகூவத் ஒருவரின் ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தை ஸ்விகரிப்பதே இதுக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாகும்” என்று ஆண்டாள். “அத்தகையவர் அடியேனுக்கு ஸ்ரீபாததீர்த்தம் அளிக்க இசையமாட்டாராயால் அது கிடைக்குமோ” என்று அநிமங்கைப்பட்டார் பட்டர். அதற்கு ஆண்டாள், “அத்தமநாமத்தை விளக்கும் ஒரு தோஷம் வந்துவிட்டபோது, அதற்கு உயிரைக் கொடுத்தாவது பரிஹாரம் தேடி ஆத்மாவை ரக்ஷிக்கவேண்டாமா? ஆகையால் எப்படியாவது முயன்று அத்தகைய ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்வீர்” என்று அருவினாள். “இப்படித் திருவுள்ளமாகில் தேவரீர் நியமித்தபடியே செய்கிறேன்” என்று பட்டர். அப்போது ஆழ்வார் திருவரங்கப்பெருமான ரையருக்கு ஸ்ரீபாதம் தாங்கும் (ப்ரஹ்மரதம் எழுந்தருளப்பண்ணும்) ஒரு பரம பூரகூவத் அங்கு ஒரு கார்யமாக எழுந்தருள, அவரைக்கண்டு ஆண்டாள் ‘தீர்த்தம் வருகின்றது’ என்றுள். அதற்கு பட்டர் ‘நமக்குக் கிடைக்குமோ?’ என்று ஐயமுற்றார். ‘பசுவிற்கு வயிறு நிறையத் தீனிபோட்டுக் கறத்தாவது குழந்தைக்குப் பால் ஸம்பாதித்துத்தானே ஆகவேண்டும். அதுபோல் இவரை அநுவர்த்தித்தாவது ஸ்ரீபாததீர்த்தம் கொள்ளும்’ என்று ஆண்டாள் நியமிக்க, பட்டரும் அப்படியே செய்து உகந்தார் என்று கருத்து.]

44. வார்த்தாமாலை 328 : பட்டர் அநியில் ஸம்மதியா ரென்று பட்டருடைய ஸ்ரீபாதத்தை வேறே சிலரையிட்டு விளக்கு வித்து ஆண்டாள் ப்ரஸாதப்படுவரென்று நஞ்சீயரருவிச் செய்தா ரென்று நம்பிள்ளையருவிச் செய்வர்.

45. வார்த்தாமாலை 339 : அம்மணியாழ்வான் இருதூற்றுக் காதம் ஆறு வந்து பட்டர் ஸ்ரீபாதத்திலே தண்டனிட்டு, “நெடு மாற்கடிமைக்கு அர்த்தமருளிச் செய்யவேணும்” என்று அபேக்ஷிக்க; பட்டரும் “எம்பெருமானை அநிகையாவது - அவனுக்கு அரை வயிறுப்படி; ததியரை அநிகையாவது - அவனை முழுக்க அறிவை” என்று அருளிச்செய்ய; “இனி பலவகையாக அருளிச் செய்யில் அடியில் மறப்பேன” என்று அவர் அதுதன்மையே துரகமாகக் கொண்டு போனார்.

[விவரணம் : அம்மணியாழ்வான் என்பவர் நெடுந்தாரம் வநி து நீது வந்து பட்டர் திருவடிகளிலே தண்டனிட்டு பூரகூவத ஶோஷத்வ பரதந்தீர்த்தங்களை நிலைநாட்டும் “நெடுமாற்கடிமை”

[திருவாய் 8-10] என்னும் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்யவேணும் என்று பிரார்த்தித்தார். பட்டாரம் “எம் பெருமானை மாத்திரம் அறிவது அவனை அரைகுறையாக அறிவதேயாகும். சேதன லாபமாகிற பெரும்பசியையுடைய அவனுக்குத் தன்னை மாத்திரம் அறிவாரைக்கொண்டு பாதிப்பசிதான் தீரும். அவனைமாத்திரம் அறியாமல் அவனடியார்களளவும் அறிவது அவனை முழுவதும் அறிவதாய், அத்தகையவர்களாலே அவனுடைய முழுப்பசியும் தீரும்” என்று அருளிச்செய்தார். அதைக் கேட்ட அம்மணியாழ்வான் “இவ்வார்த்தையொன்றே அடியேனுக்குப் போதும்—‘நெடுமாற்கடிமை’ திருவாய்மொழியின் பதப்பதார்த்தங்களை யெல்லாம் பலவகையாக அருளிச்செய்தால் அடியேன் முக்யமாய் ஸாரமான இதை மறந்துவிடுவேன்” என்று கூறி, இவ்வார்த்தையையே தமக்கு தூரகமாகக்கொண்டு தம் ஊருக்குச் சென்றார். இவ்வார்த்தை குருபரம்பரப்பரபூரவம் பக்கம் 352-ல் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.]

46. வார்த்தாமாலை 345 : ஆசார்ய வைபவ மஞ்ஜரி 2-ம் பாகம் பக்கம் 146, 147 ஐ. நி. 10 காண்க.

47. வார்த்தாமாலை 348 : பட்டாரை, ஒருவன் ‘தேவதாந்தரங்களை வைஷ்ணவர்கள் அநுவர்த்தியாதொழிவானென்?’ என்ன; ப்ரமாண விரோதமுள்ள விடத்திலன்றோ ஸந்தேஹமுள்ளது. இங்கு ஸந்தேஹமில்லையான்” என்றருளிச்செய்தார்; ‘ஆவதென்?’ என்ன; — “ஸத்வப்ரகரரை ரஜஸ்தமப்ரகரர் அநுவர்த்திக்குமதொழிய ஸத்வப்ரகரர் ரஜஸ்தமப்ரகரரை அநுவர்த்திக்கக் கடவதோ?” என்றருளிச்செய்தார்; “தேஷாமபி நமோ நம:” என்கிறபடியாலே.

[விவரணம் : குருபரம்பரப்பரபூரவம் 355-ம் பக்கத்தில் இவ்வார்த்தை உள்ளது. “ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் மற்ற தெய்வங்கள் விஷயத்தில் ஏன் தாழ் நிற்பதில்லை?” என்று பட்டாரை ஒருவன் கேட்டான். மணிதர்களைக் காட்டிலும் தேவர்கள் சிறந்தவர்களாகையாலே மணிதர்கள் தேவர்களிடம் தாழ் நிற்கவேண்டும் என்பது அவனது அபிப்பிராயம். இதற்கு பட்டாருடைய பதிலின் கருத்து பின்வருமாறு — தேவர் மணிதர் என்பதொன்றே உயர்வு தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாகாது. ஸத்வகுணம் மிக்கவர்கள் மணிதர்களானாலும் உயர்ந்தவர்களே; ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மிகுந்தவர்கள் தேவர்களானாலும் தாழ்ந்தவர்களே.

ஆகையால் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிறைந்தவர்களாகையாலே தாழ்ந்தவர்களான தேவர்கள், ஸத்வகுணம் மிக்கவர்களாகையாலே உயர்ந்தவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்ந்திக வேண்டுமெனயொழிய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தேவர்கள் விஷயத்தில் தாழ்ந்திப்பது தகாது. இதனாலேயே “யஸ் த்வைவம் ப்ராஹ்மணோ வித்ஸ்பாந் தஸ்ய தேவா அஸந் வஸே” [புருஷஸூக்தம் 2-5] [எவன் பரம்புருஷனான உன்னை இப்படி ப்ராப்ய ப்ரபகங்களாக அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லா தேவர்களும் வசப்பட்டிருக்கிறார்கள்.] “ஸர்வேஸ்மை தேவா: ப்ரலிமாஹந்தி” [தைத்-ஸ்கா 6] [எல்லா தேவர்களும் புகுவது, புகுதனுக்குக் கப்பம் கட்டுகிறார்கள்.] என்று உபநிஷத் ஒதிற்று. “தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமிததேஜஸ: | ப்ரணாமம் யேடபி ருர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம: ||” [பார. சாந்தி 46-180] [அளவற்ற தேஜஸ்ஸையுடையவனாய், யஜ்ஞவராஹஸ்யபியாயவதரித்த விஷ்ணுவுக்கு ஒரு நமஸ்காரம் செய்பவர்களுக்கு. இடைவிடாமல் நமஸ்காரம் செய்து கொண்டிருக்கவேண்டும்.] என்று யமன் கூறினான். இப்படி ப்ரமாணங்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட இவ்விஷயத்தில் நீ ஸந்தேஹப்பட்டுக் கேள்வி கேட்டதே தவறு என்று கருத்து.]

48. வார்த்தாமால 366 : வீரசிகாமணிப் பல்லவராயர், பட்டரை, “ராஜகார்யஞ் செய்கையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அறவர்த்தித்து நல்வார்த்தை கேட்கப்போகிறதில்லை; அடியேனுக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேண்டும்” என்ன, “கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்” என்றருளினார்; பல்லவராயரும் தெரியாமையாலே கையைப் பிசைந்து நிற்க, “கடற்கரை வெளியிலே ஓர் அம்ருதக்கடல் போலே விட்டுக் கொண்டிருக்க, எதிர்க்கரையிலே மிணத்தினனிப்பையல் ராவணன் விட்டிருக்க, எழுபது வெள்ளம் ஸேனை உணர்ந்து கொண்டு பெருமானைக் குறிக்கொண்டு நோக்கா நிற்க, ப்ரக்குதிமான்களாகையாலே கண் தூங்கிக் காலோய்த்து கைசோர்ந்த அளவிலே, பெருமான் தாரும் தம்பியருமாக முதுகிலே ஆனவனுழிகையைக் கட்டிக் கையிலே தெரிந்து பெருக்கிப்பிடித்த அம்பும் தாமுமாக, சில அண்டஜங்கள் முட்டையிட்டு நோக்குமாபோலே எழுபது வெள்ளஞ்சேனையும் சூழ நடையாடும் மதின்போலே சாரிகையாக வந்த சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய கையும் வில்லும் தஞ்சமென்று ஸுகுமேயிரும்” என்றருளினார்.

[விவரணம் : வீரபகீகாமணிப் பல்லவராயர் என்னும் சிற்றரசர் பட்டரையடைந்து “அடியேன் ராஜகாரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பதால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸுஷ்ருஷை செய்து நல்வார்த்தைகள் கேட்பதற்கு அவகாசமில்லாமெடுக்கிறது. ஆகையால் அடியேனுக்குத் தஞ்சமாயிருக்கும் ஒரு வாக்யம் சொல்லவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அதைக்கேட்ட பட்டர் “கடற்கரை வெளியை நினைத்திரும்” என்ற வாக்யத்தை அருளிச்செய்தார். பல்லவராயர் இதன் பொருள் தெரியாமையாலே, கையைப் பிசைந்து (தயங்கி) நின்றார். அப்போது பட்டர் இவ்வாக்யத்தின் பொருளைப் பின்வருமாறு விவரித்தார் :— “கடற்கரை வெளியிலே, ஓரமுதல் கடல்போலே நீராமரிான் வாதரஸேனையோடு தங்கியிருந்தார் எதிர்க்கரையிலே பிணந்தின்னிப் பையலான ராவணன் ராகுஸஸேனையோடு போர்க்கு எடுத்தமாயிருந்தான். எழுபது வெள்ளம் வாதரஸேனையும் பகல் வேளையில் விழித்திருக்கும்போது பெருமாளிடம் பரிவாலே ‘அவர்க்கு என் வருகிறதோ?’ என்று படியந்து அவரை ஜாக்ரதையாக ரக்ஷித்து வந்தார்கள். இரவு வேளையில் தேஹதூர்மத்தாலே கண் தூங்கிக் கால் ஓய்ந்து, கை சோர்ந்து கிடந்தார்கள் அவர்கள் அனைவரும். அப்போது பெருமானும் இனையபெருமானும் முதுகிலே அம்பருத் தூணியைக் கட்டிக் கையிலே பொறுக்கியெடுத்த கூர்மையான அம்புகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, சில பறவைகள் தாங்கள் இட்ட முட்டையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து ரக்ஷிப்பதுபோலே, எழுபது வெள்ளம் வாதரஸேனையையும் சுற்றிச்சுற்றிச் சாரிகையாக வலம் வந்து நடமாடும் மதின்போலே ஸஞ்சரித்து ரக்ஷித்தனர்; அந்தச் சக்ரவர்த்தித் திருமகனுடைய கையும், அதிலே பிடித்த அம்பும் நமக்குத் தஞ்சம் என்று நினைத்துக் கவலையற்று வாழ்வீராக” என்று அருளினார்.]

49. வார்த்தாமாலை 370 : a ஒருநாள் திருவீதியிலே பட்டரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் திரளாக எழுந்தருளியிருந்து புகுவத்குணம் நடவாநிற்க, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “நாம் பண்ணின ஸூக்ருதம் கண்டதே! இப்படியிருக்கப் பெற்றோமே!” என்ன; சிறியாச்சான் எழுந்திருந்து “இது நெடுநாள் பெருமாள் ரக்ஷகர் என்று ரக்ஷித்தோம்; இப்போது ஒரு ஸூக்ருததேவருண்டாவதே!” என்றார்; b எம்பெருமான் ரக்ஷகனென்றிருக்கையும் ஸ்வரூபமன்று; எம்பெருமான் ரக்ஷயமென்றிருக்கையும் ஸ்வரூப

மன்று; எங்ஙனே பென்னில்;— ரஷைகளை நிற்குந்தானாகில் அந்நியார்ஹ ஸேஷத்வத்துக்குச் சேராது; ரஷையென்றிருந்தானாகில் ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தத்துக்குச் சேராது.

[விவரணம் : ௨ இப்பகுதி ஆறுபிரப்படி குருபரம்பராப் பாவம் 857-ம் பக்கத்தில் வந்துள்ளது. இங்கு 'புகுவத்துணம் நடவா நிற்க' என்றது அங்கு 'புகுவத்து கல்யாண குணாநுஸந்தானம் நடவா நிற்க' என்றுள்ளது. இப்பகுதியின் கருத்து :— "இத்தால் உஜ்ஜீவியிஷுவான ஈஸ்வரனிருக்க, ஆனுகல்யங்களுக்கு ஸூக்ருதம் அடியென்கை ஸ்வரூபநாஸம் என்றபடி." என்று விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் பொருளாவது—அஜ்ஞாதமாகவும் ஆனுகல்குமராகவும், பராஸங்குமராகவும் சில ஸூக்ருதங்கள் ஜீவன் பண்ணியிருப்பவற்றைக் கணக்கிட்டு அவற்றை மேன்மேலே வளர்த்து இந்த ஜீவனை உய்விப்பதற்கு எம்பெருமான் அநாதிகாலமாகப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது, நமக்கு எம்பெருமானிடமுள்ள ஈடுபாட்டுக்கு இந்தப் புண்யங்களைக் காரணமாகச் சொல்லுவது எம்பெருமான் விஷயத்தில் செய்ந்தன்றி கொன்ற குற்றத்தின்பாற்படுமாகையாலே நம் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்றபடி. 'ஸூக்ருத தேவரீ உண்டாவதே!' என்று சிநியாச்சான் அருளியது "பரமசேதனாய் தேவாதி தேவானுள் எம்பெருமான் நமக்கு ரஷைகள் என்று இவ்வளவு நாளை நமக்கு ஆசாரங்கள் அறிவித்திருக்க, இப்போது இவர் அசேதனமாய் கணத்தில் அழிவதான நம்முடைய செயலாகிற ஸூக்ருதத்தை ஒரு தெய்வம்போலே ரஷைமாகச் சொல்லுவதே!" என்னும் கருத்துடையது. ௩ முன் பகுதியை மேலெழுந்த வாரியாகக் கண்பார் சிலர் எம்பெருமான் எப்போதும் நாம் விரும்புகிறவற்றைக் கொடுத்து நம்மை ரஷைத்துக் கொண்டிருப்பான் என்று நினைக்கக்கூடும். இப்படி நினைப்பது நம்முடைய அந்நியார்ஹஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாது. ஸ்வாமியாயிருப்பவன் உடகப்பது, கோடிகப்பது, பரிசளிப்பது, துண்டிப்பது முதலான எதைச் செய்தாலும் தாஸப்ரியையிருப்பவன் கலங்காமல் அதை ஏற்றுக்கொள்வதே அவனுக்கு ஸ்வரூபமாகும். கோபிக்கும்போதும் துண்டிக்கும்போதும் கலங்கி ஸ்வாமியை வெறுத்தானாகில், அந்நியார்ஹ ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு முரண்படும். ஆகையால் கோடிகப்பது, தண்டிப்பது முதலானவையும் நமக்கு பரியமாயில்லாவிடிலும் முடிவில் தன்மையையே செய்து வந்தபடியிருக்குமாகையாலே அவையும்

ரக்ஷணத்தின்பாற்படும் என்று எண்ணவேண்டும். ரக்ஷகனான எம்பெருமானைப் பரிவாலே ரக்ஷயமாக எண்ணி அவனுக்கு மங்குளாஸாஸனம் செய்வது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஸ்வரூபமாயினும் எம்பெருமானை எப்போதும் ரக்ஷயப் பொருளாகவே நினைத்து விடக்கூடாது. ப்ரேமத்யூஸையில் பரிவு எனப்படும் ப்ரேமம் ஏற்படும்தோது ரக்ஷகனான அவனை ரக்ஷயமாகக் கலங்கி மங்குளாஸாஸனம் செய்தாலும், ஜ்ஞானத்யூஸையில் அவனை ஸர்வ ரக்ஷகனென்று உணரவும் வேண்டும். இப்படி உணரவில்லை யென்றால் 'எம்பெருமான் ஸ்வாமி; நாம் அவனால் ரக்ஷிக்கப்படும் உடைமை, என்னும் ஸம்பந்தத்தோடு பொருந்தாது. ஆக ஜ்ஞான த்யூஸையும், ப்ரேமத்யூஸையும் மாறிமாறி நடக்க வேணும் என்று கருத்து. பெரியாழ்வாருக்குப்போலே சிலர்க்கு ப்ரேமத்யூஸை விஞ்சியும், மற்ற ஆழ்வர்களுக்குப்போலே சிலர்க்கு ஜ்ஞானத்யூஸை விஞ்சியிருக்கும் என்று கண்டுகொள்வது.]

50. வார்த்தாமாலே 382 : நம்பி திருவழுதிவளநாடு தாஸர்க்கும் பிள்ளை திருநறையூரையருக்கும் புட்டராளிச் செய்த வார்த்தை :— உகந்தருளின நிலங்களிலே பொய்யேயாகிலும் புக்குப் புறப்பட்டுத் திரியவமையும்; அந்திமத்யூஸையிலே கார்ய கரமாம்.

[விவரணம் : எம்பெருமானுடைய திருக்கோயில்களில் உண்மையான ஈடுபாடு இல்லாமலிருந்தாலும், அவற்றில் அடிக்கடி புழுந்து புறப்பட்டுத் திரிவது நல்லது. “பொய்யே கைம்மை சொல்லிப் புறமே புறமேயாடி மெய்யே பெற்றெழுந்தேன்” [திருவாய் 5-1-1] என்கிற ரீதியிலே கடைசிக் காலத்தில் பரமபுக ஷார்த்தத்தையே பெறச் செய்துவிடும் என்று கருத்து.]

51. வார்த்தாமாலே 391 : எம்பெருமான் சிலரைப் போவென்னும்; சிலரை வாவென்னும்; சிலரைப் போது என்னும். ப்ரயோஜநாந்தர நிஷ்டைரைப் புலத்தைக் கொடுத்துப் போவென்னும்; கர்மஜ்ஞாந நிஷ்டைரைக் கர்மங் கழித்தவாறே வாவென்னும்; அநநய ப்ரயோஜநரைப் போது என்னும். இந்த த்யூஸத்தில் ஒரு அநநயப்ரயோஜநரை உண்டென்றிருந்தோமோ? உண்டாகில் ஆங்கே கண்டு கொள்கிறோம்; எங்ஙனையென்னில்;— ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் எம்பெருமானென்றால்

விஸ்வஸிப்பாரில்லை. வீர்வஸித்தால் க்ருதஜ்ஞராயிருப்பாரில்லை. க்ருதஜ்ஞராகப் பெற்றதாகில் புகுவதும் கைங்கர்யம் விரஸமாயிருக்கும்; இவை மூன்றுங் கூடிற்றுகிலும் ராகுத்யவேஷோபஹத ராகையாலே புகுவத கைங்கர்யத்துக்கு இசையார்கள். அதுவுங் கூடிற்றுகில் தங்களை மூத்துராக நினைப்பார்கள்; ஆகையாலே, புகுவதும் குணஞ்சொல்லுகைக்கும் கேட்கைக்கும் இவ்விடத்தில் ஆளில்லை காணும்—என்று கத்தாடையாண்டான், பட்டருக்கு ஸரஸ்வதீ பூண்டூரத்திலே எழுந்தருளியிருந்து பணித்த வார்த்தை.

[விவரணம் : இவ்வார்த்தை முதலியாண்டான் குமாரசரண கத்தாடையாண்டான் பட்டருக்கு அருளிச்செய்தது. மற்றபயன்களை விரும்புகிறவர்கள் அப்பயன்களைப் பெற்றுக்கொண்டு எம்பெருமானைவிட்டு அகல வந்தவர்களாகையால், எம்பெருமான் அவர்களுக்கு அப்பயனைக் கொடுத்து, 'போ' என்பான், 'மோஷத்தில் தனக்கு ஆநந்தம் வேணும்' என்னும் எண்ணத்தாலே கர்மம், ஜ்ஞானம், புக்தி முதலான தன் முயற்சிகளில் ஈடுபடும் உபாயாந்தர நிஷ்டையைத் திருத்துவதற்காக 'மோஷத்வானுஸந்தானம், ஜீவபரர்களைப் பற்றிய உண்மையறிவு, தீர்வித்யபரித்யாகங்கள், ஸரணாகுதி முதலானவற்றை அங்கமாகக் கொண்ட உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டித்து ப்ராரப்தகூர்மம் கழிந்த பிறகு வா' என்பான். எம்பெருமான்மேயே ப்ராரப்யமாகவும் ப்ராரபகமாகவும் கொண்ட ஷெத்தோபாய நிஷ்டையை "போது வீர் போதுமினே" [திருப்பாவை 1] என்ற ஆண்டானைப்போலே 'உடனேயே வாருங்கள்' என்று கைநீட்டி வரவேற்பான் எம்பெருமான். இந்த லீலாவிபூதியில் ஓர் அநத்ய ப்ரயோஜனனைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அரிது. "ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லபு:" [கீதை 7-19] [அத்தகைய மஹாத்மாவான ஜ்ஞானி மிகவும் கிடைத்தற்கரியவன்] "மாம் து வேத ந கஸ்தந" [கீதை 7-26] [என்னை உள்ளபடி அறிந்தவன் ஒருவனுமேயில்லை.] என்று அவனே அருளிச்செய்தானன்றோ. ஆகையால், அத்தகையவர்களை நித்ய விபூதியிலேயே காணலாம். இவ்வுலகில் 'ப்ராரப்ய ப்ராரபகங்கள் எம்பெருமான் ஒருவனே' என்றால் நம்புவார் எவருமில்லை. நம்புவார் சிலர் உண்டானாலும், எம்பெருமான் நமக்கு அநாதிகாலமாகச் செய்துவரும் நன்மைகளை உணர்ந்து நன்றி காட்டுகிறவர்கள் இல்லை; நன்றி காட்டுவார்

இருந்தாலும் புகுவீதி கைங்கர்யத்தில் சுவையறிவார் எவருமில்லை. நூற்கூறிய நம்பிக்கை, நன்றி காட்டுதல், கைங்கர்யச்சுவை ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்திருந்தாலும், ராகுத்யவேஷங்களாலே மற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய பெருமைகளை இசைவாரில்லாமையாலே புகுவத கைங்கர்யத்துக்கு இசைவார் எவருமில்லை. அதுவுமீ கூடினாலும் ஆசார்யன் வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்து “இளரும் நம்மைப்போல் ஒரு மனிதர் தானே” என்று நினைப்பவர்களாகவே அனைவரும் இருக்கிறார்கள். அப்படி நினைக்காமலிருக்கையாகிய சிறப்புக் கூடினாலும், தன்னை எல்லா நற்குணங்கள் உடையவனாகவும் தீயகுணங்கள் இல்லாதவனாகவும் நினைக்கிறார்களேயொழிய “அடியேன் சிறிய ஞானதன்” [திருவாய் 1-5-7] “தீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” [திருவாய் 3-3-4] என்ற ஆழ்வாரைப்போலே மனப்பூர்வமாகத் தம் தாழ்வுகளை அழித்துக்கொண்டிய ஆகிஞ்சந்தியாநுவந்தானம் செய்வார் எவருமில்லை. ஆகையால் இன்னிபூதியில் எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதற்கும் கேட்பதற்கும் எவருமில்லை என்று கூறுகது.]

52. வார்த்தாமாலை 400 : வீரஸுந்தரப் பூரஹ்மராயன் காலத்திலே பட்டடர் திருக்கோட்டி யூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, வீரஸுந்தரன் பட்டடரென்று பின்னாப் பின்னாயாழ்வான் ஆண்டாளுக்கு விண்ணப்பஞ்சொய், போர கிலாஸித்தார், “பட்டடரைக் கோயிலிலிருக்கவுங்கூட வெண்ணுதபடி மண்ணின இவன் பட்டடர்என்றதற்கு இதுவேன்?” என்ன? “பின்னையோடுண்டான் விரோதத்தாலே அதுருஷ்டத்தை இழந்தான்; சில நாளிருந்ததுருஷ்டஸுகூமாகிலும் அநுபூதிக்கிருனா என்றிருந்தோம், அதுவுங்கூட இழந்தானாகாதே! என்று கலையமாயிற்று” என்று அருளிச்செய்தார்.

[விவரணை : கூரத்தாழ்வான் சிஷ்யனான வீரஸுந்தரப் பூரஹ்மராயன் ஒரு மதின் கட்டும்போது ஆழ்வான் ஸ்ஷயரான பின்னாப்பின்னாயாழ்வான் திருமூரணைக்கு இடைபூது செய்தமையால் மனவருத்தம் கொண்டு பட்டடர் திருக்கோட்டி யூருக்கு எழுந்தருளிட்டார். அங்கே பல வருடங்கள் வாழ்ந்திருந்தார். அதற்கிடையில் வீரஸுந்தரன் இறந்து விட்டான் என்று பின்னாப் பின்னாயாழ்வான், பட்டடருடைய தாயாரான ஆண்டாளிடம் விண்ணப்பித்தபோது ஆண்டாள் மிகவும் வருத்தினாள். அப்போது பின்

கைப்பிள்ளையாழ்வான் 'பட்டரை ஸ்ரீரங்கத்தில் இருக்கவும் முடியாத படி விரட்டின அந்தப் பாமி இறந்ததற்கு வருந்துவானேன்' என்று கேட்டார். அதற்கு ஆண்டான் 'பட்டரிடம் அபசாரம் படுகையாலே மறுமையில் தற்கூதியை இழந்தான். ஏதோ இவ்வுலகில் சில வகுடங்கள் இருந்து அரசாட்சியையாவது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று நினைத்தேன். அதுவும் இல்லாமல் போய்விட்டதே என்று வருந்துகிறேன்' என்று அருளிச்செய்தான். இதன் விவரணம் குரூபரம்பராப்ரபாவம் பக்கம் 361-ல் வந்துள்ளது. 'ஆழ்வான் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையதொரு ஆத்மா இப்படி தட்டுப்பட்டது போவதே! என்று இத்ததை நினைத்து என்வயிறு எளிகிறபடி உங்கனொருவர்க்கும் தெளிகிறதில்லை' என்று ஆண்டான் அருளிச்செய்தான்; குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கவிலுமகப்பட ஹிதபராயம் தயார்த்திரசித்தராயப் போருவது ஆழ்வான் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே உள்ளதொன்றிறே' என்றும் குரூபரம்பராப்ரபாவ ஸ்ரீஸூக்திகள் மிகவும் குறிக்கொள்ளத்தக்கவை.]

53. வார்த்தாமாலை 417 : பட்டர், ப்ரபந்தரை அழைத்தருளி, 'உம்மை எல்லாரும் ப்ரபந்தரென்னு நின்றார்கள். ப்ரபந்த லக்ஷணமிருக்கும்படியென்?' என்று கேட்க;— அர்த்த ராத்ரியிலே தனி வழி போகாநிற்க, துஷ்டம்மருகங்களாலே மிடைந்ததொரு காட்டிலே முன்னடி தோற்றாதபடி மருண்டு வர்ஷமும் இடியுமுண்டாய்க் கண்ணுக்குள்ளே கொள்ளியை வீசினார் போலே மின்னிக்கொண்டு வாராநிற்க, அவ்வவஸ்தையில் திருநாமோச்சாரணம் பண்ணுதொழிகை ப்ரபந்தலக்ஷணம் என்றருளி னார்.

[விவரணம் : ப்ரபந்தர் என்று ப்ரஸித்தாரான ஒருவர் பட்டரால் நியமிக்கப்பெற்று, ப்ரபந்தலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் இவ்வார்த்தையில். நள்ளிரவு வேளை. தனிவழியிலே போகிறார். போகுமிடமோ துஷ்ட மிருகங்கள் நிறைந்திருக்கும் காடு. முன்னடி தோற்றாதபடி இருண்டு கிடக்கிறது. மழை மிகுதியாகப் பொழிகிறது. இடி முழங்குகிறது. மின்னல் கண்ணைப் பறிக்கிறது. அந்த நிலையிலும் தள்ளித்தான் ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்காக எவன் திருநாம ஸங்கீர்த்தனங்கூடச் செய்யாமலிருக்கிறானோ அவனே ப்ரபந்தன் என்று கருத்து.]

54. வார்த்தாமாலே 419 : ஒரு விசேஷத்துவஸத்திலே பெரிய திருமண்டபத்திலே பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் புறப்பட்டருளி இருந்து திருத்திரைவிட்டு ஏகாந்தமாயிராதிருக்க, பட்டர் திருவடித் தொழுவென்று எழுந்தருளித் திருத்திரையை வாங்கினவாறே பெருமாள் முனிந்து புறப்படவிடத் திருவுள்ளமாக, இவர் புறப்பட்ட ஸளவிலே 'அவனை ஆழையுங்கோள்' என்று திருவுள்ளமாக, 'அருள்பாடு' என்றவளவிலே இவரும் வந்து திருவடித் தொழி, 'நாம் புறப்படச் சொன்னபோது என்ன நினைத்திருந்தாய், என்று கேட்டருள, பெருமானும் நாய்ச்சிமாரும் நனைத்திருந்தேனென்ன, நம்மை முன்பு என்ன நினைத்திருப்பதென்று கேட்டருள, முன்பு ஆழ்வானும் ஆண்டாளுமாக நினைத்திருப்பவனைய; 'நம்மாணைய, நம்மை முன்புபோலே நினைத்திரு' என்று திருவுள்ளமாயருளினார்.

[விவரணம் : குரும்பரம்பராப்ரபாவத்தில் [பக்கம் 285 ல்] இவ்வதைறியம் வந்துள்ளது. தெளிவாயுள்ளது.

55. வார்த்தாமாலே 441s : நஞ்ஜீயருக்கு விசேஷகடாஷை மூன்றுண்டு.

[விவரணம் : எம்பெருமானார் வேதாந்தியைத் திருத்தவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி பட்டருக்கு நியமித்தது முதலாவதான எம்பெருமானாளுடைய விசேஷ கடாஷை. யாதாவமிதிப்ராஸ்மணன் மூலமாக பட்டர் வேதாந்திக்குச் செய்திகள் அனுப்பியது இரண்டாவது விசேஷ கடாஷை. தேரில் சென்று வாதாபிழைக்கையே யாசித்து அவரை பட்டர் திருத்தியது மூன்றாவது விசேஷ கடாஷை.]

56. வார்த்தாமாலே 446 : நஞ்ஜீயர், பட்டரை "ப்ரபத்தி யாவது—ஜ்ஞாநவிசேஷமோ, க்ரியாவிசேஷமோ?" என்று கேட்க; வஸ்து விசேஷமென்றருளிச் செய்தார்.

[விவரணம் : 'எம்பெருமானே உபாயம்' என்னும் ஜ்ஞானமாயிருக்கும் ப்ரபத்தி உபாயமா? எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் தன் ப்ராந்தை ஸமர்ப்பிப்பதாகிற (புரஸமர்ப்பணமாமாகிற) க்ரியா ரூபமான ப்ரபத்தி உபாயமா? என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, "இரண்டுமே உபாயமன்று. எம்பெருமானாகிற பரவஸ்துவே உபாயம்" என்று அருளிச்செய்தார் பட்டர் என்று கருத்து. 'உபாய'மென்ற பொருளில் ப்ரபத்தி ப்ரபத்தியை வரைய்கிறது அதற்கு எம்பெருமானே அர்த்தமாவான் என்று கருத்து.]